

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ocak | Şubat | Mart 2022

Son Günlerde: İbraniler'in Mesajı

1	İbranilere ve Bizlere Mektup — 25-31 Aralık	4
2	İbraniler'in Mesajı — 1-7 Ocak	12
3	İsa, Vaat Edilmiş Oğul — 8-14 Ocak	20
4	İsa, Sadık Kardeşimiz — 15-21 Ocak	28
5	İsa, Rahat Veren — 22-28 Ocak	36
6	İsa, Sadık Kâhin — 29 Ocak — 4 Şubat	44
7	İsa, Ruhun Çapası — 5-11 Şubat	52
8	İsa, Yeni Antlaşma'nın Aracısı — 12-18 Şubat	60
9	İsa, Kusursuz Kurban — 19-25 Şubat	68
10	İsa, Perdeden Yolu Açıyor — 26 Şubat — 4 Mart	76
11	İsa, İmanımızın Öncüsü ve Tamamlayıcısı — 5-11 Mart	84
12	Sarsılmaz Bir Krallık Almak — 12-18 Mart	92
13	Kardeşlik Sevgisi Sürekli Olsun — 19-25 Mart	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar Félix H. Cortez	Kapak Lars Justinen	Çeviri Bora Şimşek
Editör (English) Clifford R. Goldstein	Sayfa Tasarım Marisa Ferreira	Redaksiyon Dilara Oliveira

© 2022 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*. Tüm hakları saklıdır. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nun tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercimelerin telif ve yayım hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist." "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı*'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirmeye kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Çeviriler:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2022 Yılı İlk Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.
CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Son Günlerde: İbraniler'in Mesajı

Onu ilk defa gördüğünde kilisedeydi. Düşüncelerine dalmış bir getir götür işi yapıyordu ki, gördüğü manzara onu sarsmıştı. Tablo iki metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğindeydi fakat resimdeki tasvir edilen kız genç adama garip bir şekilde büyüleyici gelmişti. Neden gözlerini ondan alamıyordu? Bu neydi? Biraz düşündükten sonra bunun sebebinin kızın gözleri olduğunu anladı. Tablo sadece kızın yüzünü tasvir ediyordu ve kız dikkatle bir şeye bakıyordu. Fakat neye ve niçin böyle dalmıştı? Genç adam uzun bir süre tabloyu aklından çıkaramadı.

Birkaç yıl sonra, ressam Arnold Jiménez ona bazı sırlarını açıkladı. Resim, izleyicileri kadının gözlerine çekmesi için yapıldı ancak gerçek sır onun gözbebekleriydi. Yakından bakarsanız, gözbebeklerinin baktıklarını yansıttığını anlarsınız. Gözleri çarmıhtaki İsa'ya dikildi.

İbraniler'e Mektupta, İsa'nın portresi, bizde de benzer bir cezbedici güç uygulayabilir. İsa, her şeyden önce, Tanrı'nın sağında tahtta outran evrenin Hükümdarı olarak tanımlanır. Sayısız melek O'na övgüler sunar, O'na tapınır ve O'na hizmet eder (İbraniler 1: 5-14, İbraniler 12: 22-24). O, Kendi ölümü aracılığıyla şeytanın yok edilmesini sağladığından, egemenlik hakkını kazandı (İbraniler 2: 14-16). İsa aynı zamanda yüce Başkâhindir. O günahsız ve tamamen

kutsaldır, sonsuza dek Göksel Tapınakta bizim yararımıza hizmet etmek için yaşar (İbraniler 7: 26–8: 5). O, bunu yapma hakkını kazandı çünkü Kendisini herkes için sonsuza dek sürecek, ilk ve son defa mükemmel bir kurban olarak sundu (İbraniler 10: 1-14). İsa ayrıca, Tanrı ile halkı arasında sonsuza kadar sürecek yeni bir anlaşmaya aracılık etti (İbraniler 8: 6-13).

Bununla birlikte, okuyucuları İsa'nın portresiyle ilgili büyüleyen şey, sadece İsa'nın ne yaptığı değil, aynı zamanda kim olduğudur. O da bizim gibi bir kadından doğdu ve bizim gibi ayartıldı ve alay edildi. O yine de, evrendeki gücün merkezinde oturmaktadır. Çeşitli ve harika göksel varlıkları ile göksel sahneye baktığımızda gözlerimiz her şeyin merkezinde bulunan, şaşırtıcı bir şekilde bize benzeyen, sebebi O'nun bizden biri haline gelmiş olan Tek Olan'a çekilir. İsa, günahımızın utancına rağmen cennette bizi temsil etmektedir.

İsa'nın kişiliğinde kurtuluş hikayesinin üç boyutu kesişmektedir. Birincisi yerel, kişisel boyuttur. Hristiyan yaşamının suçlularından ve zorluklarından bıkmış okuyucular için (İbraniler 10: 32-34), İsa, İmanımızın Yaratıcısı ve Tamamlayıcısıdır. Günahkârlardan da acı çekenler O'na bakmaları gerekir (İbraniler 12: 1-4). İkincisi kurumsal, ulusal boyuttur. Tanrı'nın vaat ettiği topraklara doğru seyahat eden Tanrı halkı için İsa yeni Yeşu'dur. Onun liderliğini takip etmeleri gerekir (İbraniler 3, 4, 11, 12) Üçüncüsü evrensel boyuttur. İsa, içinde Allah'ın insanlık için gayelerini yerine getirildiği İnsan Oğlu, yeni Adem'dir (İbraniler 2: 5-10, İbraniler 12: 22-28).

Tanrı'nın bize olan sevgisinin genişliğini, uzunluğunu, yüksekliğini ve derinliğini ele alan İsa'nın portresi bu çeyrekteki konumuzdur. Tıpkı tablonun gözlerindeki İsa'nın genç adamın bakışlarını kendine çektiğini gibi, İbraniler'de tasvir edilen İsa imajı da sadece bakışımızı değil, evet, cennetteki İsa'ya olan sevgimizi ve hayranlığımızı da çekim alanına alabilir.

Félix H. Cortez-Valles Andrews Üniversitesi'nde Yedinci Gün Adventist Teoloji Semineri'nde Yeni Ahit Edebiyatı doçentidir. Alma Gloria Alvarez ile evlidir ve New Jersey'de bir pastör olan Hadid ve Andrews Üniversitesi'nde bir arkeoloji uzmanı olan Alma adında iki çocuğu vardır.

İbranilere ve Bizlere Mektup

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 2:3-4; 1. Petrus 4:14, 16; İbraniler 13:1-9, 13; 1. Krallar 19:1-18; İbraniler 3:12-14; Çölde Sayım 13.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü Tanrı’nın isteğini yerine getirmek ve vaat edilene kavuşmak için dayanma gücüne ihtiyacımız vardır” (İbraniler 10:36).

İsa’nın veya elçilerden birinin vaazını dinlemenin nasıl bir şey olacağını hiç hayal ettiniz mi? Onların bazı vaazlarından yazılı alıntılar ve özetleri elimizde bulunduruyoruz. Ancak bunlar, onları dinlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında sadece sınırlı bir fikir veriyorlar. Ancak, Tanrı bizim için Kutsal Yazılar’da en az bir tam vaazı muhafaza etmiştir: Pavlus’un İbraniler’e yazdığı mektup.

İbraniler mektubunun yazarı Pavlus kendi çalışmasından bir “öğüt sözü” olarak bahsetmişti (İbraniler 13:22). Bu ifade, hem havrada (Elçilerin İşleri 13:15) hem de Hristiyan ibadetinde vaazı tanımlamak için kullanılıyordu (1. Tımoteos 4:13). Buna dayanarak, İbraniler mektubunun, elimizde olan en eski “eksiksiz Hristiyan vaazı” olduğu ileri sürülmektedir. **İbraniler mektubu, İsa’yı kabul eden ancak sonrasında zorluklar yaşayan imanlılara hitaben yazılmıştı.** Bu kişilerden bazıları alenen zulüm gördü ve lekelendi (İbraniler 10: 32-34). Bazılarıysa mali sıkıntılar yaşadı (İbraniler 13: 5, 6). Birçoğu yorulmuştu ve imanlarını sorgulamaya başlamışlardı (İbraniler 3:12, 13). Günümüzde herhangi birimiz onların yaşadıklarını anlayabilir mi?

Bununla birlikte elçi, coşkulu bir vaazda onları (ve buna bağlı olarak bizleri de) İsa’ya imanda sebat etmeye ve gözlerini artık Göksel Tapınakta bulunan İsa’ya dikmeye teşvik etti.

*1 Ocak Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın dersini çalış.

Görkemli Bir Başlangıç

Vaazı anlamak ve mesajını hayatımızda uygulamak için, topluluğun geçmişi ve elçiden mektubu aldıkları andaki durumlarını anlamamız gerekmektedir.

İbraniler 2:3, 4 ayetlerini oku. İbraniler mektubunu okuyanlar ilk defa ihtida ettiklerinde neler tecrübe ettiler?

Bu metin, mektubu okuyanların bizzat İsa'nın vaazını duymadıklarını fakat müjdeyi, kendilerine "kurtuluş" haberini duyuran diğer müjdecilerden aldıklarını gösteriyor.

Pavlus ayrıca, Tanrı'nın Kendisinin "belirtiler ve harikalar ile tanıklık" etmiş olduğu mesajı, müjdecilerin de onlara "onayladığını" söylüyor (CAN). Bu, Tanrı'nın belirtiler ve "Kutsal Ruh'un armağanlar dağıtması" gibi diğer güçlü işlerle müjdenin tecrübe edilerek onaylanmasını sağladığı anlamına gelmektedir (CAN). Yeni Ahit mucizevî iyileştirmeler, kötü ruhların kovulması ve ruhsal armağanların dökülmesi gibi belirtilerin genellikle yeni yerlerde müjdenin duyurulmasına eşlik ettiğini anlatmaktadır.

Hristiyan kilisesinin başlangıcında, Tanrı, önceden bilmedikleri dillerde duyurabilmeleri ve mucizeler gerçekleştirebilmeleri için Ruh'u'nu Yeruşalim'deki elçilerin üzerine dökmüştü (*Elçilerin İşleri 2, 3*). Filipus Samiriye'de (*Elçilerin İşleri 8*), Petrus, Yafa ve *Sezariye'de* (*Elçilerin İşleri 9, 10*) ve Pavlus Anadolu'daki ve Avrupa'daki hizmeti boyunca (*Elçilerin İşleri 13-28*) benzer mucizeler gerçekleştirdiler. Bu güçlü işler, "kurtuluş" mesajını, Tanrı'nın Krallığının kurulmasını ve kötü güçlerin iradesinden ve mahkûmiyetinden kurtuluşu doğrulayan tecrübe edilmiş kanıtlardı. (*İbraniler 12: 25-29*).

Ruh, ilk Hristiyan imanlıları günahlarının bağışlanmış olduğuna dair ikna etmişti. Bu nedenle, yargıdan korkmuyorlardı ve sonuç olarak duaları cesur ve özgüvenliydi, dini tecrübeleri sevinçle doluydu (*Elçilerin İşleri 2:37-47*). Ruh ayrıca, kötü güçlere köleleştirilmiş olanları da kurtardı. Bu, Tanrı'nın gücünün kötü güçler üzerindeki üstünlüğünün inandırıcı bir deliliydi ve Tanrı'nın Krallığının onların hayatlarında kurulmuş olduğunu gösteriyordu.

Dönüşüm hikâyeniz nedir? İsa Mesih'in Kurtarıcım ve Rab'bin olduğuna dair inancım hangi yollarla onaylandı? Tanrı'nın seni Kendisine çekmek için öncelikli olarak hayatında nasıl çalıştığını zaman zaman anımsamak neden yararlıdır?

Mücadele

İmanlılar Mesih'e olan inançlarını itiraf edip kiliseye katıldıklarında, onları toplumun geri kalanından ayıran bir sınırlı koymuş oldular. Ne yazık ki bu bir çatışma sebebi haline geldi çünkü bu tavır içinde yaşadıkları topluma ve onun değerlerine karşı olumsuz bir yargıya sahip olduklarını kesin bir şekilde ortaya koyuyordu.

İbraniler 10:32-34 ve İbraniler 13:3 ayetlerini oku. İbraniler mektubunun hitap ettiği topluluk ihtida ettiklerinde neler tecrübe ettiler?

İbranilere yazılan mektubu okuyanların, muhalifler tarafından galeyana getirilen kalabalıkların ellerinde sözlü ve fiziksel saldırılara katlanmış olmaları çok muhtemeldir (örneğin; *Elçilerin İşleri 16:19-22, Elçilerin İşleri 17:1-9*). Ayrıca zindanlara atıldılar ve bunun yanında dövülmüş olmaları da olasıdır çünkü yetkililer delil toplarken, genellikle uygun hukuki ilkelere uymadan ceza ve hapsedme yetkisine sahiptilerdi (örneğin; *Elçilerin İşleri 16:22, 23*).

İbraniler 11:24-26 ve 1. Petrus 4:14, 16 ayetlerini oku. Musa'nın ve 1. Petrus kitabının hitap ettiği topluluğun tecrübeleri, Hristiyan imanlılarının neden zulüm gördüğünü anlamamıza nasıl yardımcı olur?

"Mesih'in uğradığı aşağılanmaya katlanmak," açıkça kendini Mesih'le özdeşleştirmek ve bu birlikteliğin gerektirdiği utanç ve suistimale katlanmak anlamına geliyordu. Toplumda Hristiyanlara karşı kin duyulmasının sebebi, onların kendine özgü dini yükümlülükleriydi. Anlamadıkları dini uygulamalar ya da yaşam tarzları ve ahlâki değerleriyle diğerlerinin kendilerini suçlu hissetmelerine veya utanmalarına yol açan kişiler, insanları rencide edebilir. M.S. birinci yüzyılın ortalarında Tacitus, Hristiyanları "insanlığa karşı nefret duymaktan" suçlu görüyordu. —Alfred J. Church ve William J. Brodribb, *The Complete Works of Tacitus [Tacitus'un Tüm Eserleri]*, (New York: The Modern Library, 1942) 15.44.1 kayıtları. Bu suçlamanın kesin nedeni ne olursa olsun, ki bu kesinlikle yanlıştır, Pavlus'un bu mektuptaki muhatapları gibi ilk Hristiyanların pek çoğu imanlarından dolayı acı çekiyorlardı.

Hristiyan olsun ya da olmasın herkes acı çeker. Peki, Mesih uğruna acı çekmek ne anlama gelmektedir? Karşılaştığımız acıların ne kadarı Mesih uğruna ve ne kadarına kendi seçimlerimiz sebep oluyor?

Keyifsizlik

İbraniler mektubunu okuyanlar dışlanmalarına ve zulüm görmelerine rağmen, Mesih'e olan imanlarını ve bağlılıklarını korumada başarılı oldular. Ancak çatışma, uzun vadede çok büyük zararlara yol açtı. İyi bir mücadele verdiler ve galip geldiler ama aynı zamanda çok yoruldu.

İbraniler 2:18; İbraniler 3:12, 13; İbraniler 4:15; İbraniler 10:25; İbraniler 12: 3, 12, 13 ve İbraniler 13: 1–9, 13 ayetlerini oku. İmanlıların karşılaştığı zorluklardan bazıları nelerdi?

İbraniler mektubu bize onu okuyanların zorluklar yaşamaya devam ettiklerini söylüyor. Onurlarına yönelik sözlü ve muhtemelen diğer türden saldırılar devam ediyordu (*İbraniler 13:13*). Bazı imanlılar hâlâ hapisteydi. (*İbraniler 13:3*). Bu, kilişeyi mali yönden ve psikolojik olarak güçsüzleştirmiş olabilir. Onlar yorgunlardı (*İbraniler 12:12, 13*) ve kolayca “cesaretlerini kaybedebilirlerdi” (*İbraniler 12: 3*).

Zaferin heyecamı geçtikten sonra, kişilerin ve toplulukların psikolojilerinin ve diğer türden savunmalarının gevşemesi ve düşmanlarının saldırılarına karşı daha savunmasız hale gelmeleri olağan bir şeydir. Bir kişinin veya topluluğun, yaklaşmakta olan bir tehditle yüzleşmek için seferber ettiği gücünü ikinci kez toplaması daha zordur.

1. Krallar 19:1-4 ayetlerini oku. İlyas'a ne oldu?

“Fakat genellikle büyük bir inancın ve muhteşem başarının ardından gelen türden tepki, İlyas'ın üzerinde baskı yaratıyordu. Karmel'de başlayan dönüşümün kalıcı olmayacağından korktu; böylece çöküntü onu ele geçirdi. Pisga'nın zirvesine kadar yükseltilmişti; şimdiye vadi tabanıdaydı. Her Şeye Gücü Yeten'in ilhamı altındayken en çetin iman sınavını geçmişti fakat bu umutsuzluk anında, İzebel'in tehdidi kulaklarında çınlarken ve Şeytan'ın bu ahlâksız kadının entrikalarıyla hâlâ hüküm sürdüğü anlaşılırken, Allah'a tutunmayı bıraktı. Ziyadesiyle yüceltilmişti ve karşılığı muazzamdı. İlyas Allah'ı unutarak, kendini kasvetli bir çölde tek başına bulana kadar kaçmaya devam etti”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 2.Cilt*, s. 161, 162

Hristiyan yaşantında başarısız olduğunuz zamanları düşünün ve çöküş katkıda bulunan koşulları ve etmenleri anlamaya çalış. Neyi farklı yapabilirsiniz?

Birbirinize Kenetlenin

Elçi, mektubu okuyanlara buldukları durum karşısında ne yapmalarını tavsiye etti? İbraniler mektubundan kendi yararımız için ne öğrenebiliriz? Tanrı'nın, yılğnlığından kurtulması için İlyas'a nasıl yardım ettiğini inceleyelim.

1. Krallar 19:5-18 ayetlerini oku. Tanrı, kulu İlyas'ın imanını yeniden canlandırmak için ne yaptı?

Tanrı'nın Karmel'den sonra İlyas'la olan ilişkisinin öyküsü büyüleyicidir çünkü Tanrı'nın, sıkıntı içinde olan ve imanlarını yeniden kazanmak için mücadele edenlere yardım etmek için göstermiş olduğu şefkati ve bilgeliğini gözler önüne seriyor. Tanrı, İlyas için pek çok şey yaptı. Öncelikli olarak, onun fiziksel ihtiyaçlarını giderdi. Ona yiyecek tedarik etti ve rahatlık sağladı. Tanrı daha sonra mağarada şu sözlerle İlyas'ı nazikçe azarladı: "Burada ne yapıyorsun, İlyas?" Ayrıca, Kendisi'nin nasıl çalıştığı ve amaçlarını nasıl gerçekleştirdiği konusunda daha derin bir anlayış kazanmasına yardımcı oldu. Tanrı rüzgârda, yer sarsıntısında ya da ateşte değil, ince yumuşak bir sesteydi. Sonrasında, Tanrı İlyas'a yapması için bir iş verdi ve onun güvenini tazeledi.

İbraniler 2:1, İbraniler 3:12-14, İbraniler 5:11-6:3 ve İbraniler 10:19-25 ayetlerini oku. Pavlus imanlılara ne yapmaları gerektiğini söylüyor?

İbraniler mektubu içinde, elçinin, hitap ettiği topluluğun ilk baştaki güçlerini ve inançlarını geri kazanmalarına yardımcı olmak için, onlara verdiği birkaç talimatı bulabiliriz. Pavlus'un vurguladığı hususlardan biri, imanlı kardeşlerinin bedensel ihtiyaçlarını karşılamaktır. Yazar, imanlı kardeşlerine karşı verici olmalarını ve hapiste olanları ziyaret etmelerini öneriyor. Bu öneri, onların ihtiyaçlarının karşılanmasını belirtmektedir. Elçi, Tanrı'nın onları terk etmeyeceğini hatırlatarak, mektubu okuyanları yüce gönüllü olmaya teşvik ediyor (*İbraniler 13:1-6*). Pavlus onları hem azarlıyor, hem de cesaretlendiriyor. Onları yavaş yavaş "sürüklenmemeleri" (*İbraniler 2:1*), "kötü, imansız bir yüreğe" (*İbraniler 3:12*) sahip olmamaları konusunda uyarıyor ve onları iman anlayışlarında gelişmeye teşvik ediyor (*İbraniler 5:11-6:3*). Ayrıca kilise ibadetlerine sürekli katılımın önemine de dikkat çekiyor (*İbraniler 10:25*). Özetle, onlara birbirlerine kenetlenmelerini, birbirlerini cesaretlendirmelerini, sevgiyi ve iyi işleri teşvik etmelerini öneriyor. Ayrıca, İsa'yı ve O'nun göksel tapınakta onlar için hizmet ediyor olduğunu da bildiriyor (*İbraniler 8:1, 2; İbraniler 12 : 1-4*).

Bu Son Çağ

İbraniler 1: 2; İbraniler 9: 26–28; İbraniler 10:25, 36–38 ve İbraniler 12: 25–28 ayetlerini oku. Pavlus burada bilhassa zamanla ilgili hangi noktayı vurguluyor?

Pavlus'un vurguladığı, tavsiyesine ivedilik katan çok önemli bir unsur bulunuyor: Mektubu okuyanlar “son çağda” yaşıyorlar (*İbraniler 1:2*) ve vaatler yerine getirilmek üzere (*İbraniler 10: 36– 38*). Göreceğimiz üzere, Pavlus'un kitap boyunca yazdığı mektubu okuyanlarla, Kenan sınırında Vaat Edilmiş Ülkeye girmeye hazır bekleyen çöl neslini karşılaştırması ilginçtir. Onlara şu hatırlatmada bulunuyor: “Gelecek olan pek yakında gelecek ve gecikmeyecek” (*İbraniler 10:37*). Daha sonra ise onları yüreklendiriyor: “Bizler geri çekilip mahvolanlardan değiliz; iman edip canlarının kurtuluşuna kavuşanlardanız” (*İbraniler 10:39*). Bu son tavsiye, mektubu okuyanlara ve bize, Tanrı'nın vaatlerinin yerine getirilmesinden hemen önce, tarihsel olarak Tanrı'nın halkının tecrübe ettiği tehlikeleri hatırlatıyor.

Çölde Sayım kitabı tam da bundan bahsetmektedir. Kutsal Kitap kayıtları, Vaat Edilmiş Ülkeye girmelerinden hemen önce, İsraililerin iki defa ciddi yenilgi almış olduklarını söylüyor. Çölde Sayım 13. ve 14. bölümlerde yazıya alınmış olan ilk yenilgi, bize bir takım önderlerin topluluğun içinde yayılarak İsraililerin imanının başarısızlığa uğramasına neden olduklarına dair şüpheleri açıklamaktadır. Sonuç olarak, topluluk tam da Kenan ülkesine girmek üzereyken yeni bir önder atamaya ve Mısır'a dönmeye karar verdi.

İkinci yenilgide ise İsraililer Baal-Peor'da şehvete ve sahte ibadete bulaştılar. (Çölde Sayım 24, 25). Balam İsraililerin üzerine bir belâ getirmekte başarısız oldu fakat Şeytan İsrail'i sahte ibadete ve günaha yönlendirmek ve Tanrı'nın onlardan hoşnut olmamasını sağlamak için cinsel ayartmaları kullandı.

Elçi, İbraniler mektubunu okuyanları her iki tehlikeye karşı uyarıyor. İlk olarak, onlara inançlarına sınıksız sarılmalarını ve gözlerini İsa'ya dikmelerini tavsiye ediyor (*İbraniler 4:14, İbraniler 10:23, İbraniler 12: 1–4*). İkinci olarak ise, onları ahlâksızlığa ve açgözlülüğe karşı uyarıyor (*İbraniler 13:4–6*). Son olarak da, onları önderlerine uymaya ve itaat etmeye teşvik ediyor (*İbraniler 13:7, 17*).

Ölümlerin durumuna ilişkin anlayışımızı ve ölümden gözlerimizi kapatır kapatmaz, bildiğimiz bir sonraki şeyin İkinci Geliş olduğunu göz önünde bulundurursak, neden tüm insanların “son çağda” yaşamış olduğunu söyleyebiliriz?

EK ÇALIŞMA: David A. deSilva, ilk Hristiyanların neden zulüm gördüklerini şu sözlerle açık bir şekilde aktarıyor: “Hristiyanlar, toplumdan kaçan ve hatta huzur bozucu olarak kabul edilecek bir yaşam tarzını benimsemişlerdi. İnsanların dindarlık içinde kurban törenlerine ve benzeri toplanmalara katılarak ifade ettikleri tanrılara olan sadakatleri, devlete, yetkililere, dostlara ve aileye bağlılığın bir simgesi olarak görülüyordu. İlahlara tapınma, kişinin toplumu istikrarlı ve müreffeh tutan ilişkilere olan adanmışlığının bir çeşit simgesiydi. Hristiyanlar da, (Yahudiler gibi) bunlardan uzak durdukları için, yasaların potansiyel ihlalcileri ve imparatorluk içinde yıkıcı unsurlar olarak şüpheye görülüyorlardı”—*Perseverance in Gratitude [Minnettarlıkta Azim]* (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Company, 2000), s. 12.)

“Cesareti kırılanlar için kesin bir çare var: iman, dua, çalışma. İman ve etkinlik, günden güne çoğalan güvence ve tatmin getirir. Endişeli önzeliye ya da mutlak ümitsizliğe kapılmaya mı eğilimsiniz? Olayların en ürkütücü görüldüğü en karanlık günlerde bile, korkmayın. Allah’a iman edin. O sizin ihtiyacınızı bilir. O her şeye kadirdir. O’nun sonsuz sevgisi ve merhameti asla tükenmez. O’nun vaadini yerine getirmeyeceğinden korkmayın. O ebedi gerçektir. Kendisini sevenlerle yaptığı antlaşmayı asla değiştirmez. Sadık hizmetkârlarına ihtiyaç duydukları ölçüde yetkinlik bahşeder. Elçi Pavlus şöyle tanıklıkta bulunmuştur: ‘Ama O bana, “Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır” dedi... Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm.’ 2. Korintliler 12:9, 10).”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 2.Cilt*, s. 164, 165.

Tartışma Soruları:

1. Hristiyan taahhüdümüz nedeniyle “farklı” olmak fakat buna rağmen başkaları tarafından “ayrımcılık” ve umursamazlıkla suçlanmamak mümkün müdür? Cevap evet ise, nasıl?
2. Kutsal Kitap’taki “tavsiye” sözcüğü, azarlamak veya teşvik anlamına gelebilir. Cesareti kırılmış bir kişiyi azarlarken nasıl özen göstermeliyiz?
3. İbraniler mektubunu okuyanların tecrübeleri ile Vahiy 3: 14-22 ayetlerinde bahsedilen Laodikya kilisesinin tecrübeleri arasında ne tür benzerlikler buluyorsun? İki bin yıl sonra bugünkü tecrübemiz onların tecrübelerine ne yönden benziyor ve bu benzerliklerden neler öğrenebiliriz?

Sürpriz Muhafızlar

Yazan: Andrew McChesney

Evlilik genellikle aileler kutladığı zaman keyifli bir zamandır. Ancak Khome ve kocası Eung, Laos'taki uzak köylerinde sadece acı çektiler.

Laven halkı grubuna ait olan Hume, ruhsal bir medyumun kızıydı. Annesinin yerini alması için çocukluğundan beri göz kulak olunmuştu. Ancak o, Rab'bi buldu ve annesinin iradesine karşı gelerek yaşamını Tanrı'ya verdi. Daha da kötüsü, başka bir insan topluluğundan olan Hristiyan bir adamla evlendi. Herkes evliliklerine karşı çıkıyor gibiydi, kötü ruhlar bile.

Bir gün, kötü bir ruh Hume'ye göründü ve ona güldü. Hume hızla diz çöktü ve dua etti. Ayağa kalkarak Kutsal Kitap'ını okumak için yürümeye çalıştı. Kutsal Kitap sadece birkaç adım ötedeydi fakat ayakları ona o kadar ağır geliyordu ki zar zor hareket edebiliyordu. Ayakları sanki yere yapışmış gibiydi. Yürümeye çalışırken, "Tanrım, beni koru. Tanrım, beni koru." Sonunda Kutsal Kitap'a ulaştı ve onu açtı. Birkaç bölüm okuduktan sonra İsa'nın adıyla dua etti ve kötü ruh gitti.

Kötü güçlerle mücadele yıllarca devam etti fakat Khome ve Eung evlerinde Tanrı'ya bağlılıkla tapındılar. Ebeveynleri, kardeşleri ve komşuları onlara karşı açık nefretlerini dile getirdiler. Birileri, yanlış yaptıkları suçlamasıyla onları yetkililere bildirdi. Polis memurları çifti gözaltına almak için geldiklerinde evin önünde gizemli, güçlü kişilerle karşılaştılar. Görevliler korkuyla kaçtı. Polis memurları evin içindeki iki gizemli figürü görünce korkup kaçtuklarında çifti tutuklamak için ikinci girişim de başarısız oldu. Çiftin özel doğüstü koruyucuları olduğu haberi yayıldı ve insanlar onlara saygı duymaya başladı.

Bu arada çift, inançlarını aile ve komşular ile paylaştı. Her fırsatta başkalarına yardım ettiler ve kendileri çok fakir olmalarına rağmen daha da yoksul olanlara yardım ettiler. Yavaş yavaş insanlar yardım için onlara gelmeye başladı. Hastalar ve kötü ruhlar tarafından kontrol edilen kimseler şifa aradı. İnsanlar birer birer Tanrı'yı kabul etti ve çiftin evi bir ev kilisesi oldu. Khome'un kız kardeşi bir süre müjdeye direndi ancak bir gece Hume'nin evinde parlak bir ışığın parladığını gördü. Ertesi gün, köyde kimsenin elektriği yokken kız kardeşine ışığın nasıl olduğunu sordu. Khome ne diyeceğini bilemedi, o an kocasıyla birlikte uyuyordu. Kız kardeşi de İsa'yı kabul etti.

Bugün, Eung ve Khome, Laos'un Lavan halkı arasında Tanrı'nın ışığını parlatıyorlar. Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu'nun bir kısmı, ülkede bir ilkokul açılmasına yardımcı olacaktır. Lütfen okul projesi, Eung ve Khome ve Laos'un değerli insanları için dua edin.

İbraniler'in Mesajı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *İbraniler 1:5–14, Luka 1:30–33, Mezmurlar 132:1–5, İbraniler 2:14–16, İbraniler 5:1–4, 1 Petrus 2:9, İbraniler 8:8–12.*

HATIRLAMA METNİ: “Söylediklerimizin özü şudur: Göklerde, Yüce Olan'ın tahtının sağında oturan, kutsal yerde, insanın değil, Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırında görev yapan böyle bir başkâhinimiz vardır” (*İbraniler 8:1,2*).

İbraniler'den birkaç on yıl sonra, MS 100 civarında yazılan bir Yahudi belgesinde şöyle bir dua yazmaktadır: Bütün bunları senin huzurunda söyledim, ey Tanrım çünkü Sen bu dünyayı bizim için yarattığını söyledin. Şimdi ise, ey Tanrım, işte, bir hiç olarak tanınan bu milletler, üzerimize hükmediyor ve bizi yutuyor. Ama ilk doğan, biricik doğmuş olan, senin için gayretli ve en sevgili halkın diye seslendiğin bizler, onların ellerine teslim edildik.” *James H. Charlesworth, ed., The Old Testament Pseudepigrapha, 1.cilt [New York: Hendrickson Publishers, 1983], s. 536.*

İbraniler mektubunu okuyanlar muhtemelen buna benzer bir şey hissettiler. Eğer onlar Tanrı'nın çocukları idiye, neden bu kadar acı çekiyorlardı?

Bu nedenle Pavlus iman edenleri, denemeler esnasında imanlarını güçlendirmek için İbraniler'i yazdı. Onlara (ve bizlere), Tanrı'nın vaatlerinin, Baba'nın sağ tarafında oturan ve yakında bizi asıl konutumuza götüreceği olan İsa aracılığıyla yerine getirileceğini hatırlattı. İsa bu arada, Baba'nın bizleri bereketlemesine aracılık ediyor. Bu sebeple sonuna kadar imanımıza sınıksız sarılmamız gerekir.

* 8 Ocak Sebti gününe hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

İsa Bizim Kralımızdır

İbraniler mektubun esas noktası İsa'nın, Baba'nın sağında oturan Hükümdar olmasıdır (*İbraniler 8: 1*). İsa Tanrı olarak her zaman evrenin hakimi olmuştur. Fakat Adem ve Havva günah işlediğinde, Şeytan bu dünyanın egemeni olmuştur (*Yuhanna 12:31, Yuhanna 14:30, Yuhanna 16:11*). Ancak İsa gelip Şeytan'ı çarımıtta yendi ve Kendisini Kurtarıcıları olarak kabul edenlerin yönetimini geri aldı (*Kolosaliler 2: 13-15*). İbranilerin ilk iki bölümü, özellikle İsa'nın Kral olarak görevine başlamasına odaklanır.

İbraniler 1: 5-14'ü okuyun. Burada neler olmaktadır?

Bu ayetler üç bölüm halinde düzenlenmiştir. Her bölüm Oğul'un tahta oturmasının bir yönünü tanıtmaktadır. İlk olarak, Tanrı İsa'yı Oğul olarak benimser (*İbraniler 1: 5*). İkinci olarak ise, Tanrı, Oğul'u (*İbraniler 1: 6, 8*), O'na tapman göksel saraya tanıtır; Baba, Oğul'un ebedi yaratıcılığını ve egemenliğini bildirir (*İbraniler 1: 8-12*). Üçüncü olarak ise, Tanrı'nın mevcut gücünü bahsettiği Oğul'u tahta geçirir ve egemen kılar. (*İbraniler 1:13, 14*)

Yeni Antlaşma'nın en önemli inanışlarından biri, Tanrı'nın İsa'da Davut'a verdiği vaatleri yerine getirmesidir (*bkz. 2 Samuel 7: 8-16 ve Luka 1: 30-33*). İsa, Davut'un şehrinde, Davut soyundan doğdu (*Matta 1: 1-16; Luk. 2:10, 11*). O'nun hizmeti sırasında insanlar ona sık sık "Davut oğlu" diyorlardı. "Yahudilerin kralı" olduğunu iddia ettiği suçlamasıyla infaz edildi (*Matta 27:37*). Petrus ve Pavlus, İsa'nın Davut'a verilen vaatleri yerine getirerek ölümden dirildiğini vaaz etti (*Elçilerin İşleri 2: 22-36, Elçilerin İşleri 13: 22-37*). Yuhanna, İsa'yı "Yahuda oymağının aslanı" olarak tanımladı (*Vahiy 5: 5*).

Elbette İbraniler kitabı da hemfikirdir. Tanrı, İsa'da Davut'a verdiği vaatleri yerine getirdi; Tanrı O'na üstün bir "ad" verdi (*İbraniler 1: 4*), O'nu kendi Oğul olarak kabul etti (*İbraniler 1: 5*), tahtını sonsuzluklar boyunca kalıcı kıldı (*İbraniler 1: 8 -12*) ve O'nu "sağ tarafına" oturttu (*İbraniler 1:13, 14*). Bundan da dahası, İbraniler 4.bölümüne göre, İsa insanları Tanrı'nın huzuruna götürür ve bize İsa'nın Tanrı'nın konutunu inşa eden kişi olduğunu hatırlatır. (*İbraniler 3: 3, 4*)

O halde İsa, bizlerin bağlılığı için aldatıcı Şeytan ile savaşan bu yeryüzünün meşru hükümdarıdır.

İsa'nın evrenin hakimi olduğunu bilerek, özellikle denenmeler sırasında nasıl rahatlayabiliriz?

İsa Bizim Arabulucumuzdur

Eski Ahit teolojisinin ilginç bir konsepti de, Davut'un soyundan gelen vaat edilmiş kralın ulusları Tanrı'nın önünde temsil edeceğidir.

Mısır'dan Çıkış 4:22, 23 ile 2.Samuel 7: 12-14'ü, Yasa'nın Tekrarı 12: 8-10 ile 2.Samuel 7: 9-11; ve Mezmurlar 132: 1-5, 11-14 ile Yasa'nın Tekrarı 12:13, 14'ü karşılaştırın. Davut soyundan gelecek vadedilmiş kral aracılığıyla İsrail için hangi vaatler yerine getirilecek?

İsrail, Tanrı'nın oğluydu ve Tanrı onlara düşmanlarından kurtarıp rahata kavuşturacağı bir yer verecekti. Tanrı aynı zamanda onların arasından Kendi adını yerleştirmek için bir yer de seçecekti.

İsrail'e verilen bu vaatler, Davut soyundan gelen vaat edilmiş olan kral aracılığı ile yerine getirilecekti. O, Tanrı'nın oğlu olarak kabul edilecekti. Tanrı O'na düşmanlarından kurtulup rahata kavuşacağı bir yer vermişti ve O, Siyon'da Tanrı'nın adını yerleştireceği bir tapınak inşa etmişti. Bu, Tanrı'nın Davut soyundan gelen vaat edilmiş kralın aracılığıyla İsrail'e verdiği vaatleri yerine getireceği anlamına gelir. Davut soyundan gelen kral İsrail'i Tanrı'nın önünde temsil edecekti.

Tanrı ile İsrail arasındaki ilişkiye bir temsilcinin eklenmesi, onların antlaşma ilişkilerinin devam etmesini mümkün kıldı. Musa'nın antlaşması tüm İsrail'in bağlılığının Tanrı'nın korumasını ve kutsamalarını almasını gerektiriyordu (*bkz. Yêşu 7: 1-13*). Ancak Davut'un yaptığı antlaşma, Davut soyundan gelen vaat edilmiş kralın bağlılığı aracılığıyla Tanrı'nın İsrail'e antlaşma bereketlerini güvence altına almasını sağladı.

Ne yazık ki, Davut soyundan gelen krallarının büyük bir kısmı sadık değildi ve Tanrı İsrail'i istediği gibi kutsayamadı. Eski Ahit, bu kralların çoğunun gerçekte ne kadar sadakâtsiz olduklarına dair anlatımlarla doludur.

İyi haber şu ki, Tanrı Oğlu'nu Davut'un Soyu olarak doğması için gönderdi ve O tamamen Tanrı'ya bağlılık gösterdi. Bu nedenle Tanrı, halkına verdiği tüm vaatleri O'nunla yerine getirebilir. Tanrı, kralı bereketlediğinde, tüm halk bu bereketleri paylaşır. Bu nedenle İsa, Tanrı'nın bizi kutsamasını sağlayan Arabulucudur. O'nun arabulucu olmasının sebebi, Tanrı'nın kutsamasının aktarıldığı bağlantı olmasıdır. Nihai kurtuluş umudumuz yalnızca İsa'da ve bizim için yaptıklarında bulunur.

Antlaşmanın kendi payınıza düşen kısmı için ne sıklıkla sadakâtsiz davrandığınızı düşünün. Bu bize ne şekilde kurtuluş için yalnızca İsa'ya güvenmemiz gerektiği konusunda öğretir?

İsa Bizim Şampiyonumuz

1.Samuel 8:19, 20 ve İbraniler 2: 14-16'yı karşılaştırm. İsraililer bir kralda ne aradılar ve bu dilekler İsa'da nasıl gerçekleşti?

İsrailoğulları, Tanrı'nın kendi kralları olduğunu unuttukları için bir kralın kendi hakimleri ve savaşta liderleri olmasını istediler. Tanrı'nın halkı üzerindeki egemenliğinin tamamen yeniden sağlanması İsa ile birlikte geldi. İsa düşmana karşı savaşta bize kralımız olarak önderlik ediyor. İbraniler 2: 14-16, İsa'yı zavıf insanoğunun savaşçısı olarak tanımlar. İsa, tek başına bir savaşta şeytanla yüzleşir ve onu yener ve bizi esaretten kurtarır. Bu açıklama bize Davut ve Golyat arasındaki savaş hatırlatıyor.

Kral olarak meshedildikten sonra (1 Samuel 16), Davut, Golyat'ı yenerek kardeşlerini kölelikten kurtardı. Mücadele şartları, savaşın galibinin diğer tarafın insanlarını köleleştireceğini belirledi (1 Samuel 17: 8-10). Böylece Davut, İsrail'in bir savaşçısı olarak hareket etti ve onları temsil etti.

Yeşaya 42:13, 59: 15-20'yi okuyun. RAB bu ayetlerde Kendisini nasıl tarif ediyor?

İbraniler 2: 14-16, Tanrı'nın İsrail'i tek başına bir savaşta kurtaracağı fikrini kasteder. Yeşaya'daki şu parçaya dikkat edin: "Ama RAB diyor ki, "Evet, güçlünün elindeki tutsaklar alınacak, Zorbanın aldığı ganimet de kurtarılacak. Seninle çekişenle ben çekişeceğim, Senin çocuklarını ben kurtaracağım." (Yeşaya 49:25)

Hristiyanlar olarak, Şeytan ile tek başımıza savaştığımızı düşünürüz. Efesliler 6: 10-18'i okuduğumuzda, gerçekten de şeytanla savaş halinde olduğumuzu görüyoruz. Ama Tanrı bizim şampiyonumuzdur ve bizim önümüzde savaşa gider. Biz O'nun ordusunun bir parçasıyız ve bu yüzden O'nun zırhını kuşanmalıyız. Ayrıca tek başımıza savaşıyoruz. Efesliler 6'daki "sen" çoğuldur. Biz kilise olarak zırhını kuşanırız ve bizzat Savaşçımızın olan Tanrı'nın arkasında birlikte savaşırız.

Tanrı'nın zırhını kuşanmak ne demektir? Yani, benliğimizle, ayartmayla vb. ile günlük mücadelelerimizde Tanrı'nın gücü aracılığıyla sadık olmamızı sağlayan güçten nasıl yararlanabiliriz?

İsa Bizim Başkâhinimizdir

İbraniler 5-7, İsa'nın ikinci bir görevini ortaya koyar. O bizim Başkâhinimizdir. Yazar bunun, Tanrı'nın vaat ettiği Davut soyundan gelen krala vermiş olduğu, "Melkisedek düzeni uyarınca Sonsuza dek kâhin" olacağına dair vaadini yerine getirdiğini açıklar (Mezmurlar 110: 4, 6 İbraniler 5: 5)

Levililer 1: 1-9, Levililer 10: 8-11, Malaki 2: 7, Çölde Sayım 6: 22-26 ve İbraniler 5: 1-4'ü okuyun. Kâhin hangi görevleri yerine getirdi?

Kâhinler, insanları temsil etmek ve Tanrı ve O'nunla ilgili şeylerle insanların ilişkilerine aracılık etmek üzere insanlar adına atanmışlardır. Kâhin bir aracıydı.

Bu Yahudi, Yunan, Romalı veya herhangi bir ulustan olursa olsun, kâhinlik sistemi herkes için geçerliydi. Kâhin, Tanrı ile ilişki kurmamızı mümkün kılar ve kâhinin yaptığı her şey, bizimle Tanrı arasındaki ilişkiyi kolaylaştırma amacını güder.

Kâhin, insanlar adına kurbanlar sunar. İnsanlar bu fedakârlıkları şahsen Tanrı'ya getiremezler. Kâhin, armağanlarımızın Tanrı tarafından kabul edilebilir olması veya arınma ve bağışlanma sağlayabilmeleri için nasıl "kabul edilebilir" bir kurban sunabileceğimizi bilir.

Kâhinler ayrıca insanlara Tanrı'nın yasasını öğrettiler. Onlar Tanrı'nın emirlerini en iyi şekilde biliyorlardı ve bunları açıklamak ve uygulamakla görevliydi.

Son olarak, kâhinlerin de RAB adına kutsama sorumluluğu vardı. Tanrı onlar aracılığıyla topluluk için iyi niyetine ve hayırlı amacına aracılık etti.

Ancak 1.Petrus 2: 9'da başka bir şey görüyoruz. Bizler, yani İsa'ya inananlar "Kral'ın kâhinleri" olarak adlandırıyoruz. Bu, inanılmaz bir ayrıcalık anlamına geliyor. Kâhinler tapmakta Tanrı'ya yaklaşabilirdi. Bugün ise Tanrı'ya dua yoluyla güvenle yaklaşabiliriz (*İbraniler 4: 14-16; İbraniler 10: 19-23*). Aynı zamanda önemli sorumluluklar da vardır. Dünyayı kurtarma işlerinde Tanrı ile işbirliği yapmalıyız. O, Tanrı'nın yasalarını ve hükümlerini başkalarına öğretmemizi ve açıklamamızı istiyor. O ayrıca bizden O'nu hoşnut eden övgü ve güzel işler sunmamızı istiyor. Bu inanılmaz bir ayrıcalık ve sorumluluktur.

Gerçekten de "Kral'ın kâhinleri" olmamızın hayatımızda ne farkı olmalı? Bu gerçek nasıl yaşadığımızı nasıl etkilemeli?

İsa Daha İyi Bir Antlaşma'ya Aracılık Yapıyor

İbraniler 8-10, yeni bir antlaşmanın Aracısı olarak İsa'nın işlerine odaklanır. Eski Antlaşma ile ilgili mesele, basitçe bunun gelecek iyi şeylerin yalnızca bir habercisi olmasıydı. Kurumları, İsa'nın gelecekte yapacağı işi önceden şekillendirmek, örneklemek için tasarlanmıştı. Böylece, kâhinler İsa'yı önceden bildirdiler ancak onlar ölümlü ve günahkârdı. İsa'nın yaptığı mükemmelliği temin edemediler. Göksel Tapınağın bir "örneği ve gölgesi" (İbraniler 8: 5) olan bir tapınakta hizmet ettiler.

İsa gerçek tapınakta hizmet eder ve bizlerin Tanrı'ya yaklaşmamızı sağlar. Hayvanların kurban edilmesi, İsa'nın ölümünü bizlerin adına bir kurban olarak önceden bildirdi ancak onların kanları imanımızı temizleyemedi. Ancak İsa'nın kanı imanımızı arındırır ve O'nun aracılığıyla O'na iman ederek ve O'nun yaptığı aracılığı gererli sayarak Allah'a cesaretle yaklaşabiliriz (İbraniler 10: 19-22).

İbraniler 8: 8-12'yi okuyun. Tanrı Yeni Antlaşma'da bize ne vaat etti?

Baba, İsa'yı Başkâhinimiz olarak atayarak, Eski Antlaşma'nın ancak öngöreceği şeyi gerçekleştirecek yeni bir antlaşma başlattı. Yeni Antlaşma yalnızca mükemmel, ebedi, ilahî-insani bir kâhinin yapabildiğini verir. Bu Başkâhin sadece Tanrı'nın yasasını açıklamakla kalmaz, aynı zamanda yasayı kalbimize yerleştirir. Bu Kâhin, bağışlama getiren bir fedakârlıkta bulunuyor. Bu Kâhin bizi temizler ve dönüştürür. Kalplerimizin taşlaşmamasını sağlar. (Hezekiel 36:26). Bizi gerçekten yeniden yaratır. (2. Korintliler 5:17). Bu Kâhin, Baba'nın Kendisinin mevcudiyetine erişmemizi sağlayarak bizi en inanılmaz şekilde kutsar.

Tanrı geleceğe ve İsa'nın görevine işaret etmek için eski antlaşmayı tasarladı. Tasarımı ve amacı güzeldi. Yine de bazıları amacını yanlış anladı.

İşaretleri yok saymaya ve işaretlerin gösterdiği hakikatleri kucaklamaya isteksiz olup, İsa'nın hizmetinin onlara sunduğu harika faydaları görmediler.

"Kâhinlik, İsa'nın elçilik görevini ve karakterini temsil etmek için kuruldu. Adak ibadeti tümüyle, Kurtarıcı'nın dünyayı kurtarmak için ölmesini temsil ediyordu. Onların çağlardır işaret ettikleri bu büyük olay gerçekleştiğinde, bu adak hizmeti artık anlamını ve önemini yitirecekti."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 165.

EK ÇALIŞMA: İbraniler kitabındaki tüm iyi ve umut dolu hakikatlere rağmen, 10-12. bölümlerde bir dizi uyarı da vardır.

Bu bölümlerin en az iki ortak öğesi vardır. Birincisi, bu öğelerin tamamı çöl neslini İbraniler mektubunu okuyanlarla karşılaştırıyor. İkinci olarak, bu öğeler bizi iman etmemiz için teşvik ederler.

Çöl nesli, Mısır'dan kurtuluşlarında Tanrı'nın şaşırtıcı gücünün işaretleri ve harikalar içinde açığa çıktığını gören nesildi. Ayrıca Tanrı'nın Sina Dağı'ndan On Emir'i söylediğini de duydular. Geceleri ateş sütununu, gündüzleri de koruyucu bulutu gördüler. Göklerden ekmek, man yediler. Ayrıca konakladıkları yerde kayalardan fışkıran suyu da içtiler. Ancak Vadedilmiş Topraklar'ın sınırına vardıklarında Tanrı'ya güvenemediler. Tanrı'nın talep ettiği şeyin özü olan imancan yoksunlardı. "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır." (İbraniler 11: 6).

Pavlus, çöl nesli gibi bizim de Vadedilmiş Topraklar'ın sınırında olduğumuzu söylüyor (İbraniler 10: 37-39). Bununla birlikte, ayrıcalıklarımız ve sorumluluklarımız da daha büyüktür. Bizler Tanrı'nın Sina Dağı'nda konuştuğunu duymadık ancak Kutsal Yazılar aracılığıyla Tanrı'nın Siyon Dağı'ndakinden daha büyük bir vahyini gördük: Tanrı'nın beden almış hali, İsa Mesih. (İbraniler 12: 18-24). Soru şudur: İmanımız olacak mı? Yazar, bizi İsa'nın Kendisiyle sonuçlanan harika bir karakter özellikleri örneğini takip etmeye teşvik ediyor.

Tartışma soruları:

1. İsa'nın bizim önümüzde şeytana karşı savaşa giden Şampiyonumuz olduğunu öğrendik. Bir kilise olarak Şampiyonumuzun arkasında nasıl birlikte savaşabiliriz? Bu birliğin olmasını engelleyen şeyler nelerdir? Şeytan'ın kiliseyi zayıflatmasının yolları nelerdir? Şeytan geçmişte İsrail'i nasıl zayıflattı?
2. İmanlılar olarak, bizler Tanrı'nın yönetimi altındaki kâhinler topluluğuyuz. Yerel kiliseniz Tanrı'ya daha iyi övgü ve iyi işler sunabilir? Lütfen özgül ve pratik olun.
3. Bizim durumumuz hangi açılardan çöl neslinin Vaat Edilmiş Topraklar'a geçmeden hemen önceki durumuna benziyor? Benzerliklerden ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Mucizevi Kaya

Yazan: Andrew McChesney

Laos'taki Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin başkanı olarak hizmet eden Bounprany Vannady'nin kamyonetini mucizevi bir kaya durdurdu.

Sıradan, herhangi bir arabanın sığ sularından kolayca geçebileceği bir dereydi. Orada hiçbir arabanın sıkışıp kaldığı bilinmiyordu. Ancak kamyonet dereye girer girmez bir anda durdu.

Bounprany ve onunla birlikte seyahat eden iki genç pastör, yolu kapatan bir kaya buldu ancak bu kaya aracı durdurmak için çok küçüktü. Emin olmak için kayayı hareket ettirdiler ve aracı yeniden çalıştırmaya çalıştılar ancak araç çalışmadı. Yoldan geçen bir arabayı durdurdular ve motorunu takviye kabloyla tekrardan çalıştırmaya uğraştılar ancak kamyonet yine çalışmadı.

Hava karardığı için Bounprany en yakın köye doğru yürüdü. Birkaç köylü yardım etmek için kamyonete geri döndü ancak kamyoneti çalıştıramadılar. Genç pastörler kamyonette kalırken, köy muhtarı Bounprany'yi geceyi evinde geçirmesi için davet etti.

"Bölgemizde ne yapıyorsunuz?" diye sordu köy muhtarı.

Bounprany, ilerideki başka bir köye spor malzemeleri götürdüğünü açıkladı. O köyle bir bağlantı kurmayı umuyordu.

Köy muhtarı dinlerken Bounprany'nin Hristiyan olduğunu anladı ve kendisinin Hristiyan olduğunu söyledi. Birkaç yıl önce Laos Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi tarafından verilen Peygamberliğin Sesi yazışma okulu sertifikasını çıkardı. Birkaç yıl önce destek için eski bir kilise liderine ulaştığını ancak görevden alındığını, bu yüzden şimdi kendisinin ve yaklaşık 200 köylünün kendi başlarına İsa'ya ibadet ettiğini söyledi. Bounprany'den kendisine ve köylülere yedinci gün Sebt'i ni öğretmesini istedi.

Bounprany o anda bir meleğin kamyoneti durdurmuş olabileceğini fark etti. Bu, Rab'bin bir meleğini gördüğü için daha ileri gitmeyi reddeden Balam'ın eşeğine benziyordu. Bu araba, derede önünde duran Tanrı'nın bir meleğini görmüş olmalı, bu yüzden çalışmamıştı.

Ertesi sabah, kamyonet anahtar kontağa girer girmez çalıştı.

Müjdenin Laos halkına ve Güney Asya-Pasifik Bölümündeki diğer ülkelere yayılmasına yardımcı olacak Sebt Okulu sununuz için teşekkür ederiz. Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusunun bir kısmı, Laos'ta bir ilkokul açılmasına yardım edecek.

İsa, Vaat Edilmiş Oğul

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yeşaya 2:2, 3; İbraniler 1:1–4; Mısır'dan Çıkış 24:16, 17; Yeşaya 44:24; İbraniler 1:10; Luka 1:31, 32; İbraniler 1:5.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir. Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü sözüyle her şeyi devam ettirir. Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, yücelerde ulu Tanrı'nın sağında oturdu” (*İbraniler 1:2, 3*).

Adem ve Havva günah işledikten hemen sonra, Tanrı onlara kendilerini düşmandan kurtaracak, kaybedilen mirası geri alacak ve yaratıldıkları amacı yerine getirecek bir “tohum” vaat etti (*Yaratılış 3:15*). Bu Oğul, onların yerine geçerek ve nihayetinde yılanı yok ederek onları hem temsil edecek hem de kurtaracaktı. “Adem ve Havva vaadi duyduklarında, onun bir an önce gerçekleşmesini arzuladılar. İlk doğan oğullarının onların kurtarıcısı olabileceğini umarak, onu sevinçle kucakladılar. Fakat vadin gerçekleşmesi gecikiyordu.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 26. Vaat daha sonra İbrahim'e tekrarlandı. Tanrı ona, yeryüzündeki tüm ulusları bereketleyecek bir Oğul'a, bir “tohum” a sahip olacağına dair vaat verdi (*Yaratılış 22: 16–18, Galatyalılar 3:16*). Tanrı aynı şeyi Davut'a da yaptı. Davut'a, oğlunun Tanrı tarafından Kendi Oğlu olarak benimseneceğine ve dünyanın tüm kralları üzerinde adil bir yönetici olacağına dair vaat verdi (*2. Samuel 7: 12–14, Mezmurlar 89: 27–29*). Ne Adem ve Havva, ne İbrahim ya da Davut'un muhtemelen asla hayal etmedikleri şey, Kurtarıcı olacak Oğullarının Tanrı'nın Kendisi olacağıydı.

* 15 Ocak Sebti gününe hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Son Çağ

İbranilerin ilk paragrafı, Pavlus'un "son çağda" yaşadığına inandığını ortaya koymaktadır. Kutsal Yazılar, gelecekle ilgili farklı anlamları olan iki ifade kullanır. Peygamberler, genel olarak gelecek hakkında konuşmak için "son çağlar" veya "son günler" ifadesini kullandılar (*Yasa'nın Tekrarı 4:30, 31; Yerehya 23:20*). Daniel peygamber, dünya tarihinin son günleri hakkında daha net olarak konuşmak için ikinci bir ifade olarak, "son zaman"ı kullandı (*Daniel 8:17, Daniel 12: 4*).

Çölde Sayım 24: 14–19 ve Yeşaya 2: 2, 3'ü okuyun. Tanrı, "son günlerde" halkı için ne yapacağına dair vaat verdi?

Birkaç Eski Ahit peygamberi, "son günlerde" Tanrı'nın, halkının düşmanlarını yok edecek (*Çölde Sayım 24: 14–19*) ve ulusları İsrail'e akin ettirecek bir kral yetiştireceğini duyurdu (*Yeşaya 2: 2, 3*). Pavlus bu vaatlerin İsa'da yerine getirildiğini söylüyor. Şeytan'ı yendi ve müjdeyi duyurarak bütün ulusları Kendisine akin ettirdi (*Kolosaliler 2:15, Yuhanna 12:32*). O halde "son günler" İsa'nın, Tanrı'nın vaatlerini yerine getirmesiyle başlamıştır.

Ruhsal atalarımız imanla öldü. Vaatleri "uzaktan" gördüler ve selamladılar ancak alamadılar. Öte yandan, İsa'da bunların yerine getirildiğini gördük.

Bir an için Tanrı'nın vaatleri ve İsa hakkında düşünelim. Baba, çocuklarını dirilteceğine söz verdi. (*1. Selanikliler 4:15, 16*) İyi haber, İsa'nın dirilişiyle çocuklarının dirilişini de başlatmasıdır. (*1. Koleseliler 15:20, Matta 27: 51–53*) Baba ayrıca yeni bir yaratılış vadedti (*Yeşaya 65:17*). İçimizde yeni bir ruhsal yaşam yaratarak bu vaadi yerine getirmeye başladı (*2. Korintliler 5:17, Galatyahlar 6:15*). Nihai krallığını kuracağına vaadini verdi. (*Daniel 2:44*) Bizi Şeytan'ın gücünden kurtararak ve İsa'yı hükümdar yaparak bu krallığı kurdu (*Matta 12: 28–30, Luka 10: 18–20*). Ancak bu sadece başlangıçtır. Baba, İsa'nın ilk gelişinde yapmaya başladığı şeyi, ikinci gelişinde tamamlayacaktır.

Tanrı'nın geçmişte yerine getirdiği tüm vaatlere bakın. Bu, henüz yerine getirilmeyen vaatler için O'na güvenmemize nasıl yardım etmelidir?

Tanrı, Oğlu Aracılığıyla Bizlerle Konuştu

İbraniler 1: 1-4'ü okuyun. Bu ayetlerin ana fikri nedir?

İbraniler 1: 1-4, orijinal Yunancada yalnızca bir cümledir ve retorik sanatı açısından Yeni Ahit'teki en güzel cümle olduğu ileri sürülmüştür. Ana iddiası, Tanrı'nın bizimle Oğlu İsa aracılığı ile konuştuğudur.

MS birinci yüzyıldaki Yahudiler için Tanrı'nın sözü uzun süredir duyulmamıştı. Tanrı'nın Yazılı Sözünde ifade edilen son vahiy, dört yüzyıl önce Malaki peygamber ve Ezra ve Nehemya'nın hizmetleri ile gelmişti. Ama şimdi, İsa aracılığıyla, Tanrı onlarla yeniden konuşuyordu.

Bununla birlikte, Tanrı'nın İsa aracılığıyla vahyi, Tanrı'nın peygamberler aracılığıyla yaptığı vahiyden daha üstündü çünkü İsa daha büyük bir vahiy aracıdır. O, göğü ve yeri yaratan ve evreni yöneten Tanrı'nın ta Kendisidir. Pavlus için, Mesih'in tanrısalılığı asla şüphe duyulacak bir şey değildi ve baştan kabul edilmişti.

Ayrıca Pavlus için Eski Ahit Tanrı Sözüydü. Geçmişte konuşan aynı Tanrı şimdi de konuşmaya devam etmektedir. Eski Ahit, Tanrı'nın iradesinin gerçek bilgisini iletiyordu.

Bununla birlikte, onun tam anlamını ancak Oğul dünyaya geldiğinde anlamak mümkündü. Yazarın zihninde, Baba'nın Oğul'daki vahyi tıpkı bir yapbozun kutusundaki resmin her bir parçası için doğru yeri bulmasını sağlaması gibi Eski Ahit'in gerçek genişliğini anlamak için bir anahtar sağladı. İsa Mesih, Eski Ahit'in çoğunu gün ışığına çıkardı.

İsa, Temsilcimiz ve Kurtarıcımız oldu. Savaşta yerimizi alacak ve yılanı yenecekti. Benzer şekilde, İbranilerde İsa, imanlıların "öncüsüdür" (*İbraniler 2:10, İbraniler 6:20*). Bizim için savaşır ve bizi temsil eder. Bu aynı zamanda Tanrı'nın, Temsilcimiz olan İsa için yaptığını, Baba'nın da bizim için yapmak istediği anlamına gelir. İsa'yı sağ elinde yücelten kişi, İsa ile birlikte tahtına oturmamızı da ister (*Vahiy 3:21*). Tanrı'nın İsa'daki bize mesajı yalnızca İsa'nın söylediklerini değil, aynı zamanda Babanın O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaptıklarını da içerir; hepsi bizim geçici ve ebedi yararımız içindir.

İsa'nın, yani Tanrı'nın bu dünyaya gelmesinin ne anlama geldiğini bir düşünün. Bu hakikat neden bize fazlasıyla umut veriyor?

O, Tanrı'nın İhtişamının Işıltısıdır

İbraniler 1: 2-4'ü okuyun. Bu parçanın bize İsa hakkında öğrettiği şeylerden bazıları nelerdir?

Bu bölümde, “Tanrı yüceliğinin parlıtısı, O'nun varlığının öz görünümüdür.” (*İbraniler 1: 3*) yazan kısma odaklanacağız.

Mısır'dan Çıkış 24:16, 17; Mezmurlar 4: 6; Mezmurlar 36: 9; ve Mezmurlar 89:15'i okuyun. Bu metinler, Tanrı'nın yüceliğinin ne olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Eski Ahit'te Tanrı'nın görkemi, O'nun halkı arasındaki görünür varlığından bahseder (*Mısır'dan Çıkış 16: 7; Mısır'dan Çıkış 24:16, 17; Levililer 9:23; Çölde Sayım 14:10*). Bu varlık, genellikle ışık veya parlıtı ile ilişkilendirilir.

Kutsal Yazılar bize, Tanrı'nın yüceliğini açığa çıkarmak için bu dünyaya gelen ışığın İsa olduğunu bildirir (*İbraniler 1: 3; Yuhanna 1: 6-9, 14-18; 2. Korintliler 4: 6*). Örneğin, İsa'nın görünümünün değişmesinden sonra nasıl görüldüğünü düşünün. “Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu.” (*Matta 17: 2*).

Güneş, ışığın ışıltısı olmadan idrak edilemeyeceği gibi, Tanrı da İsa olmadan idrak edilemez. Bizim açımızdan ikisi birdir. Tanrı'nın görkemi ışığın kendisi olduğu için, tıpkı ışık ile ışıltısı arasında bir fark olmadığı gibi Tanrı ile İsa arasında hiçbir yaratılış veya karakter farkı yoktur.

İbraniler ayrıca İsa'nın, Baba'nın özünün “özvarlığının tam görünümü” olduğunu söyler (*İbraniler 1: 3*) (CAN). Benzetmenin amacı, Baba ve Oğul arasında varoluşta ya da özde mükemmel bir örtüşme olduğudur. İnsanların Tanrı'nın benzerliğini taşıdığına ancak O'nun özünü taşımadığına dikkat edin (*Yar. 1:26*). Ancak Oğul, Baba ile aynı özü paylaşır. İsa'nın “Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür” (*Yuhanna 14: 9*) demesine şaşmamalı.

İsa'nın bize Baba'nın karakterini ve görkemini açıkladığı bu harika haber nedir? İsa, Babanın nasıl biri olduğu konusunda bize ne söylüyor?

Evreni Yaratan Aracılığıyla

İbraniler, Tanrı'nın dünyayı "İsa aracılığıyla" ya da "ile" yarattığını ve İsa'nın dünyayı güçlü sözüyle idame ettiğini bildirir.

Yeşaya 44:24, Yeşaya 45:18 ve Nehemya 9: 6'yı okuyun. Eski Ahit'te Tanrı dünyayı "tek başına" yarattığını ve "tek Tanrı" olduğunu bildirir, peki bunu Yeni Ahit'te Tanrı'nın evreni "İsa aracılığıyla" yarattığına dair bildirisıyla nasıl bağdaştırabiliriz? (İbraniler 1: 2, 3)

Bazı insanlar İsa'yı sadece Tanrı'nın yarattığı bir "araç" olduğunu düşünür ancak bu mümkün değildir. İlk olarak Pavlus için, dünyayı yaratan Rab İsa'dır; O bir yardımcı değildir. İbraniler 1:10, İsa'nın yeryüzünü ve gökleri yaratan Rab olduğunu söyler ve Pavlus, Mezmurlar 102: 25-27'nin Yaradan olarak Rab (Yahve) hakkında söylediklerini O'na da atfeder. İkinci olarak, İbraniler 2:10, evrenin Baba "tarafından" veya "aracılığıyla" yaratıldığını söyler. (İbraniler 1: 2'de İsa'ya atfedilen ifadelerin aynı.) Baba yarattı, İsa yarattı. (*İbraniler 1: 2, 10; İbraniler 2:10*). Amaç ve hareket açısından Baba ve Oğul arasında mükemmel bir anlaşma vardır. Bu, Üçlü Birliğin gizeminin bir parçasıdır. İsa yarattı, Tanrı yarattı ancak yalnızca Tek Yaratıcı ve Tanrı vardır ve bu da İsa'nın Tanrı olduğunu belirtir.

Bu arada İbraniler 4:13, İsa'nın da Yargıç olduğunu gösterir. Onun yönetme ve yargılama yetkisi, Tanrı'nın her şeyi yarattığı ve evreni idame ettiği gerçeğinden kaynaklanmaktadır (*Yeşaya 44: 24-28*).

İbraniler 1: 3 ve Koloseliler 1:17, İsa'nın da evreni idame ettiğini onaylar. Bu idame ettirme eylemi muhtemelen rehberlik veya yönetim fikrini içerir. Yunanca pheron (idame etmek, yürütme) kelimesi, rüzgârın tekneyi sürmesini (*Elçilerin İşleri 27:15, 17*) veya peygamberlere önderlik eden Tanrı'yı (*2. Petrus 1:21*) tanımlamak için kullanılır. Böylece gerçek anlamda, İsa sadece bizi yaratmakla kalmadı, aynı zamanda bizi yaşattı. Varoluşumuzun her nefesi, her kalp atışı, her anı, tüm yaratılmış varoluşun temeli olan İsa'da bulunur.

Elçilerin İşleri 17:28'e bakın. Bu ayet bize İsa ve O'nun gücü hakkında ne söylüyor? Aynı İsa'nın günahlarımız için çarmıhta ölmesinin sonuçlarını düşünün. Bu hakikat, Rab'bimiz'in kendini inkar eden karakteri hakkında bize ne öğretir?

Bugün Ben Sana Baba Oldum

İbraniler 1: 5, Baba'nın şu sözlerini İsa'ya anlatır: “Sen benim Oğlum’sun, Bugün ben sana Baba oldum”. Tanrı'nın “ben sana Baba oldum” demesi ne anlama geliyor ve bu ne zaman oldu? Bu, birçok kişinin inandığı gibi, İsa'nın bir şekilde geçmişte Tanrı tarafından yaratıldığını göstermiyor mu?

İbraniler 1: 5; 2.Samuel 7: 12–14; Mezmurlar 2: 7; ve Luka 1:31, 32'yi okuyun. Pavlus, İbraniler'de Davut'a verilen hangi vaadin İsa için geçerli olduğunu belirtti?

İsa, Tanrı'nın vaat edilen Kurtarıcı, Davut'un oğlu olarak “benimsendiği” veya “atandığı” kanısında Tanrı'ya oğul olmuştu. Kurtarıcının ilahi olarak oğul olarak benimsenme kavramı Grek-Roman dünyasında ve doğuda yaygındı. Kurtarıcıya toprak üzerinde meşrutiyet ve güç verirdi.

Ancak Tanrı, Davut'a soyunu ulusların gerçek meşru kurtarıcısı olacağını vaat etti. Davut'un soyunu kendi Oğlu olarak “benimseyecekti”. Bu süreç boyunca kral Davut, Tanrı'nın koruyucusu ve varisi olacaktı. Antlaşma, Davut Oğlu olarak İsa'da yerine getirilir. Tanrı, düşmanlarını yenecek ve O'na mirası olarak ulusları verecekti (*Mezmurlar 89:27; Mezmurlar 2: 7, 8*).

Romalılar 1: 3, 4 ve Elçilerin İşleri 13:32, 33'te okuduğumuz gibi, İsa alemlen Tanrı'nın Oğlu olarak açıklandı. İsa'nın vaftizi ve görünümünün değişmesi, Tanrı'nın İsa'yı Oğlu olarak tanımladığı ve duyurduğu anlardı (*Matta 3:17, Matta 17: 5*).

Yine de Yeni Ahit'e göre, İsa dirilip Tanrı'nın sağına oturduğunda, “Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edilen” oldu. O anda Tanrı, Davut'a oğlunun Tanrı'nın kendi Oğlu olarak benimseneceği ve uluslar üzerindeki tahtının sonsuza kadar kurulacağı vaadini yerine getirdi (*2. Samuel 7: 12-14*).

Dolayısıyla, Sezar (Roma'nın sembolü) uluslar için meşru “tanrının oğlu” değildi. O, İsa Mesih idi. İsa'nın “başlangıcı”, İsa'nın her zaman var olduğu için varlığının başlangıcı olduğundan ziyade, İsa'nın uluslar üzerindeki egemenliğinin başlangıcına atıfta bulunur. İsa'nın var olmadığı bir zaman asla olmadı, çünkü O Tanrı'dır.

Ashında, İbraniler 7: 3, İsa'nın “günlerinin başlangıcı, yaşamının sonu” olmadığını söyler (*İbraniler 13: 8*) çünkü O ebedidir. Bu nedenle, İsa'nın Tanrı'nın “biricik oğlu” olduğu fikri, Mesih'in tanrı olarak doğısıyla değil, Mesih'in tüm antlaşma vaatlerini yerine getirdiği için kurtuluş tasarısındaki rolüyle ilgilidir.

EK ÇALIŞMA: İsa'nın bu dünyaya Tanrı'nın Oğlu olarak gelmesi aynı anda birçok işlevi yerine getirdi. İlk olarak, Tanrı'nın İlahi Oğlu olarak İsa, Baba'yı bize açıklamaya geldi. İsa, eylemleri ve sözleriyle, Babanın gerçekte neye benzediğini ve O'na neden güvenip itaat edebileceğimizi gösterdi.

İsa ayrıca, Tanrı'nın düşmanı yenip dünyayı yöneteceğini vaat ettiği Davut'un, İbrahim'in ve Adem'in vaat edilen Oğlu olarak geldi. Böylece, İsa insanlığın başında Adem'in yerini almaya ve Tanrı'nın onlar için sahip olduğu asıl amacı yerine getirmeye geldi (*Yaratılış 1: 26–28, Mezmurlar 8: 3–8*). İsa, Tanrı'nın her zaman bu dünyanın sahip olmasını istediği doğru hükümdar oldu.

“Ürdün'de Mesih'e söylenen sözler, “Sevgili Oğlum budur. O'ndan hoşnudum” tüm insanlık içindir. Allah Mesih ile, bizim temsilcimiz olarak konuştu. Tüm günahlarımızla ve zayıflığımızla değersiz olarak görülüp bir kenara atılmadık. “Öyle ki sevgili Oğlunda bize bağışladığı yüce lütfü övülsün” İsa'nın üzerindeki yücelik, Allah'ın bize duyduğu sevginin teminatıdır. Bize duanın gücünü anlatır. Allah'ın, insanın sesini nasıl duyabileceğini ve bizim yakarılarımızın, gökyüzü tarafından nasıl kabul edildiğini bize söyler. Yeryüzü günahla gökyüzünden ayrıldı ve onun birlikteliğine yabancılaştı; fakat İsa onu görkemli küreyle tekrar bütünleştirdi. O'nun sevgisi insanları sardı ve gökyüzünün en yükseğine erişti. Gökyüzünün açık kapılarından süzülen görkem, günaha teşvike karşı dayanmamıza yardım dilemek için dua ettiğimizde, bizim başımızın üzerine de süzülecektir. İsa ile konuşan Ses, inanan herkese hitap eder. “Sevgili Oğlum budur. O'ndan hoşnudum.” Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 95.

Tartışma Soruları:

1. İsa'nın sözlerini ve eylemlerini daha iyi anlamanın, Baba Tanrı'yı daha iyi anlamamıza yardımcı olduğunu öğrendik. İsa'yı daha iyi anlamak, Baba Tanrı ile ilişkinizi hangi pratik yollarla zenginleştirmelidir?
2. Tanrı'nın İsa'yla konuşma ve davranış biçiminin, bizimle konuşmak ve bize davranmak istediği yol olduğunu öğrendik. Bu bize başkalarına nasıl davranmamız gerektiği konusunda ne söylemeli?
3. Mesih'in ebedi tanrısallığının önemi üzerinde durun. İsa'nın bir şekilde bizim gibi yaratılmış bir varlık olduğuna inanırsak neler kaybolur? Çarmıha kim gerildi? Mesih'in ebedi Tanrı olduğu gerçeğini ve O'nun çarmıha gerilmesini mukayese edin. İki fikir arasındaki büyük fark nedir?
4. Derste Tanrı'yı yüceltmek hakkında konuşun. Vahiy 14: 7'yi okuyun. Tanrı'yı yüceltmek şimdiki hakikatin bir parçasını ve üç meleğin mesajını nasıl veriyor?

Köylülerle İçmek

Yazan: *Koo Mingji*

Kuzey Tayvan'ın kırsal kesimlerindeki köylüler Kutsal Kitap tetkikleriyle ilgilenmiyor gibiydi. Birçoğu köydeki iki Hristiyan kilisesinden birinde ibadet ederken, diğerleri zamanlarını içki içerek geçiriyordu. Kiliseye gidenler içki içenlerden kaçınıyordu.

Ne yapabilirdim? diye düşündüm.

İsa'nın örneğini izlemeye ve içki içenlerle arkadaş olmaya karar verdim. "Yalnızca Mesih'in yöntemi insanlara ulaşmada gerçek başarıyı sağlayacaktır. Kurtarıcı, insanların iyiliğini isteyen birisi olarak aralarına karıştı. Onlara anlayışını gösterdi, ihtiyaçlarına hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra da onlara 'Ardımdan gelin' dedi." (*Şifa Hizmeti*, s. 143).

Köylülerle içmeye karar verdim. Ne de olsa Pavlus, 1. Korintliler 9:19-23'te nasıl etkili bir görevli vaiz olunacağına dair güçlü tanımlamasında, "Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum." (Yeni Çeviri) der.

İçki içenlerin birlikte içmekte bir sorunu yoktu. Benimle de içmek istediler. Ama onlara alkol yerine çay verdim. Bol miktarda çay içtikten sonra artık midelerinde alkol için yer kalmamıştı. Yavaş yavaş alkolü bıraktılar ve benimle Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladılar. Birkaç ay geçti ve iki eski içici, kalperini İsa'ya verdi ve Ağustos 2019'da vaftiz edildi.

Ancak 6 ay sonra bir trajedi yaşadık. Yeni vaftiz edilmiş Adventistlerden genç bir adam hastalandı ve öldü. Ölümü beni çok etkiledi ve Tanrı'ya "Neden?" diye haykırdım.

Cenazeden kısa bir süre sonra, ölen gencin annesi ve erkek kardeşi beklenmedik bir şekilde bana geldi ve Kutsal Kitap tetkikleri istedi. Ardından diğer köylüler de onların yolunu izledi. 2020'nin sonlarında, onlar ve diğer köylüler, Tayvan'daki Adventist Kilisesi'nin sağlık hizmetleri tarafından düzenlenen bir günlük sağlık fuarına akın ettiler. Fuarın ertesi günü beş köylü vaftiz edildi.

Tanrı sonsuz merhamet ve şefkât sahibidir ve yeryüzündeki her insan için bir kurtuluş yolu hazırlamıştır. Rab diyor ki, "Çünkü benim düşüncelerim Sizin düşünceleriniz değil, Sizin yollarınız benim yollarım değil" diyor RAB. (Yeşaya 55:8). Tüm görkem RAB olan Tanrı'ya aittir!

Bu misyon hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Misyon Hedefi No. 1: "Dünya çapında misyon kavramını canlandırmak ve sadece pastörleri değil, genç ve yaşlı her kilise üyesini, Mesih'e tanıklık etme ve öğrenci yetiştirme sevinci içinde bir yaşam biçimi olarak yeniden canlandırmak için "kilise üyelerinin sayısının artmasını sağlamak". "Toplam Üye Katılımı (TÜK) hedefiyle hem kişisel hem de kamuya açık müjdeciler sosyal yardım girişimlerine katılan artan sayıda kilise üyesi aracılığıyla" Mesih için tanıklık etme ve öğrenci yapma sevinci içinde" (KPI 1.1)); ve Ruhsal Büyüme Hedefi No. 5, "bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmek". IWillGo2020.org adresinde stratejik plân hakkında daha fazla bilgi edinin.

İsa, Sadık Kardeşimiz

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Levililer 25:25-27; İbraniler 2:14-16; İbraniler 11:24-26; 1. Korintliler 15:50; İbraniler 5:8, 9; İbraniler 12:1-4.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis’i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı” (*İbraniler 2:14*).

İbraniler 1, meleklerin hükümdarı olan Tanrı’nın Oğlu olarak İsa’dan ve “yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümünden” bahseder (*İbraniler 1:3*). İbraniler 2’de İsa, meleklerden aşağı kılınmış ve tüm zayıflığıyla insan doğasını benimseyen, hatta ölüme giden İnsanoğlu’dur (*İbraniler 2: 7*).

İbraniler 1’de Tanrı, İsa hakkında şöyle der: “Sen benim Oğlum’sun” (*İbraniler 1: 5*). İbraniler 2’de İsa, insanlardan “kardeşlerim” olarak söz eder (*İbraniler 2:12*).

İbraniler 1’de Baba, Oğul’un kutsal egemenliğini ilan eder (*İbraniler 1: 8-12*). İbraniler 2’de Oğul, Baba’ya olan bağlılığını onaylar (*İbraniler 2: 13*).

İbraniler 1’de İsa ilahi Rab, Yaratıcı, Koruyucu ve Egemendir. İbraniler 2’de İsa, merhametli ve sadık insan olan başkâhindir.

Özetle, İsa’nın sadık ve merhametli bir kardeş olarak tanımlanması, Oğul’un ebedi, yaratıcı Tanrı’nın nihai tezahürü olarak tasvir edilir (*İbraniler 1: 1-4*).

* 22 Ocak Sebt gününe hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Kurtarıcı Olan Kardeşimiz

Levililer 25: 25–27, 47–49’u okuyun. Yoksulluk nedeniyle mülkünü veya hürriyetini kaybetmiş bir kişiyi kim kurtarabilir?

Musa’nın yasası, bir kişinin hayatta kalabilmek için mülkünü, hatta kendisini satmak zorunda kalacak kadar fakir olduğu zaman her elli yılda bir, özgürlük yılında bu mülkü veya özgürlüğünü geri alacağını taahhütünü veriyordu. Özgürlük yılı, borçların silindiği, malların geri alındığı ve tutsaklara özgürlüğün ilan edildiği “büyük” bir Şabat yılıydı.

Ancak bu elli yıl, beklemek için uzun bir süre olmuştu. Bu yüzden Musa’nın Yasası, en yakın akrabasının hâlâ borçlu olunan miktarı ve böylece de borçlu olan kişinin akrabasına çok daha erken borcunu ödeyebileceğinin taahhütünü veriyordu.

En yakın akraba aynı zamanda, bir cinayet durumunda adaletin yerine getirdiğini garanti eden kişiydi. O, yakın akrabasının katilinin peşine düşecek ve onu cezalandıracak ve öç alacak kişidir (*Çölde Sayım 35: 9–15*).

İbraniler 2: 14–16’yı okuyun. Bu parçada İsa Mesih ve bizler nasıl anlatılıyor?

Bu parça, şeytanın köleleri olduğumuzu, ancak İsa’nın bizlerin Kurtarıcısı olduğunu ifade eder. Adem günah işlediğinde, insanlar Şeytan’ın otoritesi altına girdi. Sonuç olarak, günaha direnecek gücümüz yoktu (*Romalılar 7: 14–24*). Bundan daha da kötüsü, günahımızın gerektirdiği ve ödeyemediğimiz bir ölüm cezası vardı (*Romalılar 6:23*). Dolayısıyla halimiz umutsuz görünüyordu.

Ancak İsa, insan tabiatımızı benimsedi ve bizim gibi et ve kandan oldu. En yakın akrabamız oldu ve bizi kurtardı. Bize “kardeşlerim” demekten utanmadı (*İbraniler 2:11*).

Çelişkili bir şekilde, İsa Mesih bizlerin tabiatına bürünüp bizi kurtararak, aynı zamanda ilahi tabiatını da açığa çıkardı. Eski Ahit’te RAB, İsrail’in en yakın akrabası olan gerçek kurtarıcısıdır. (*örneğin, Mezmurlar 19:14, Yeşaya 41:14, Yeşaya 43:14, Yeşaya 44:22, Yereyama 31:11, Hoşea 13:14*)

Mesih’in size ne kadar yakın olabileceği gerçeğini daha derinlemesine tecrübe etmeyi öğrenmenin yolları nelerdir? Bu tecrübeyi yaşamak imanınız için neden bu kadar önemlidir?

Onlara “Kardeşlerim” Demekten Utanmıyor

İbraniler, İsa'nın bize kardeşleri demekten utanmadığını söyler (*İbraniler 2:11*). Tanrı ile bir olmasına rağmen, İsa bizleri ailesinin bir parçası olarak kucakladı. Bu dayanışma, İbraniler mektubunun okurlarının topluluklarında çektikleri genel utançla tezat oluşturmaktadır. (*İbraniler 10:33*)

İbraniler 11: 24–26'yı okuyun. Musa'nın kararları, İsa'nın bizim için yaptıklarına nasıl bir örnek teşkil eder?

Musa için “Fıravun'un kızının oğlu” olarak anılmanın ne anlama geldiğini düşündünüz mü? O, zamanın en güçlü imparatorluğunun güçlü bir şahsiyetiydi. En iyi sivil ve askeri eğitimi aldı ve dikkat çekici bir kişilik oldu.

İstefanos, Musa'nın “gerek sözde, gerek eylemlerde güçlü biri” olduğunu söyler (*Elçilerin İşleri 7:22*). Ellen G. White ayrıca “Mısır orduları tarafından sevildiğini” ve Fıravun'un “evlat edinilmiş torununu tahtına varis yapmaya karar vermiş” olduğunu söyler (*bkz. Geçmişten Sonsuzluğa 1.Cilt, s. 245*). Yine de Musa, eğitimsiz ve güçsüz bir köle millet olan İsrailoğulları ile özdeşleşmeyi seçtiğinde tüm bu ayrıcalıktan vazgeçti.

Matta 10:32, 33; 2.Timoteos 1: 8, 12; ve İbraniler 13: 12–15'i okuyun. Tanrı bizlerden ne istiyor?

Bu, İbraniler mektubunun okurları için sorunun bir parçasıydı. Zulüm gördükten ve reddedildikten sonra, çoğu İsa'dan utanmaya başladı. Bazıları, yaptıklarıyla İsa'yı onurlandırmak yerine “O'nu açık utanca sergileme” tehlikesiyle karşı karşıyaydı. (*İbraniler 6*) (CAN) Bu nedenle Pavlus, okuyucularına sürekli olarak imanlarının “ikrarına” “sımsıkı sarılmaya” (*İbraniler 4:14, İbraniler 10:23*) davet eder.

Tanrı, İsa'yı Tanrımız ve kardeşimiz olarak tanınamamızı istiyor. Kurtarıcımız olarak İsa bizlere borcunu ödedi; İsa kardeşimiz olarak, “Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan” (*Romahlılar 8:29*) olabilmemiz için bizlere yaşamamız gereken yolu gösterdi.

İsa'nın bizi “kardeşler” olarak kabul etmesi için vermesi gereken kararı bir an için düşününüz. Neden İsa'nın yaptığı, Musa'nın yaptığından daha çok kendini küçümsüyor ve bu bize Tanrı'nın bizlere olan sevgisi hakkında ne öğretmektedir?

Bizler Gibi Et ve Kandan

İbraniler, İsa'nın bizi temsil edebilmesi ve bizim için ölebilmesi için insan tabiatını benimsediğini söyler (*İbraniler 2: 9, 14–16; İbraniler 10: 5–10*). İşte kurtuluş tasarısının temeli ve sonsuz yaşam için tek umudumuz.

Matta 16:17, Galatyalılar 1:16, 1.Korintliler 15:50 ve Efesliler 6: 12'yi okuyun. Bu ayetler insan tabiatının hangi eksiklikleriyle “et ve kan” ifadesini ilişkilendiriyor?

“Et ve kan” ifadesi, insanlığın durumunun zaafını, zayıflığını (*Efesliler 6:12*), anlayış eksikliğini (*Matta 16:17, Gal. 1:16*) ve ölüme boyun eğmenin (*1. Korintliler 15:50*) üzerinde durur. İbraniler, İsa'nın “her yönden” kardeşleri gibi var olduğunu söyler. (*İbraniler 2:17*) Bu ifade, İsa'nın tamamen insan olduğu anlamına gelir. İsa basitçe insana “benzemek” veya insan gibi “görünmek” değildi; O gerçekten insandı, gerçekten bizden biriydi.

Ancak İbraniler, İsa'nın günah konusunda bizden farklı olduğunu da söylüyor. İlk olarak, İsa herhangi bir günah işlemedi (*İbraniler 4:15*) İkinci olarak, İsa'nın “kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış” (*İbraniler 7:26*) bir insan tabiatı vardı. (*İbraniler 7:26*) Hepimiz günah işledik ve hepimizin kötü eğilimleri vardır. Günaha olan esaretimiz kendi tabiatımızın derinliklerinde başlar. Bizler “benliğin denetiminde, köle gibi günaha satılmış” haldeyiz. (*Romahlar 7:14; ayrıca bkz. Romahlar 7: 15–20*). Gurur ve diğer günahkâr güdüler, çoğu zaman iyi eylemlerimizi bile lekelemektedir. Ancak İsa'nın tabiatı günahla gölgelenmedi; bu şekilde olmalıydı. İsa da bizim gibi “benliğin denetiminde, köle gibi günaha satılmış” olsaydı, O'nun da bir Kurtarıcıya ihtiyacı olurdu. Bunun yerine, İsa bir Kurtarıcı olarak geldi ve Kendisini bizim için Tanrı'ya “kusursuz” bir kurban olarak sundu (*İbraniler 7: 26–28, İbraniler 9:14*).

Sonrasında İsa, günahlarımız için günahsız bir sunu olarak ölecek şeytanın gücünü yok etti, böylece bağışlanmamızı ve Tanrı ile barışmamızı mümkün kıldı (*İbraniler 2: 14–17*). İsa ayrıca, yasayı yüreklerimize işlemek için yeni antlaşma vaadini yerine getirmesi yoluyla bize doğru bir hayat yaşama gücü vererek günahın gücünü kırdı (*İbraniler 8:10*). İsa böylece düşmanı yendi ve artık “diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için” bizi etkili bir şekilde özgürleştirdi (*İbraniler 9:14*). Bu arada da Şeytan'ın son yıkımı, nihai karara varacaktır (*Vahiy 20: 1–3, 10*).

İsa aracılığıyla zafer vaadimiz olduğuna göre, neden çoğumuz hâlâ günahla mücadele ediyoruz? Neyi yanlış yapıyoruz ve daha da önemlisi, Mesih'te sahip olduğumuz yüce çağrımızda yaşamaya nasıl başlayabiliriz?

Acılarla Mükemmelleştirildi

İbraniler 2:10, 17, 18 ve İbraniler 5: 8, 9'u okuyun. Acı çekmenin İsa'nın yaşamındaki işlevi neydi?

Elçi, Tanrı'nın İsa'yı "acılarla yetkinliğe erdirildi"ğini söyler. Bu ifade şaşırıcıdır. Yazar, İsa'nın "Allah'ın yüceliğinin parıltısı ve O'nun özvarlığının tam görünümü" (*İbraniler 1: 3*) (CAN) olduğunu ve O'nun günahsız, lekesiz ve kutsal olduğunu söylemiştir. (*İbraniler 4:15 İbraniler 7: 26–28, İbraniler 9:14, İbraniler 10: 5–10*). Bu, İsa'nın herhangi bir ahlâki veya etik kusurun üstesinden gelmek zorunda değildi. O, hem ahlâki hem de etik olarak mükemmeldi.

Bununla birlikte İbraniler, İsa'nın, O'na bizi kurtarmanın yolunu sağlayan bir "mükemmel kılınma" sürecinden geçtiğini söylüyor. İsa, Kurtarıcımız olması için donatılmasıyla mükemmel kılındı.

1. İsa Kurtuluşumuzun Öncüsü olmak için, acılarla "mükemmel kılındı" (*İbraniler 2:10*). İsa'nın, Baba'nın bizi kurtaracak yasal yollara sahip olabilmesi için kurban olarak çarmıhta ölmesi gerekiyordu. İsa mükemmel, biricik kurban sunusuydu. İsa bizi Tanrı olarak yargılayabilirdi ancak O'nun fedakarlığı sayesinde, İsa ayrıca bizi kurtarabilir.

2. İsa bağlılığı acılarla öğrendi (*İbraniler 5: 8*). Bağlılık iki şey için gerekliydi. İlk olarak bağlılı, O'nun fedakarlığını kabul edilebilir kıldı (*İbraniler 9:14, İbraniler 10: 5–10*). İkinci olarak ise çektiği acı, O'nun bizim örneğimiz olmasını sağladı (*İbraniler 5: 9*). İsa bağlılığı daha önce hiç tecrübe etmediği için "öğrendi". O, Tanrı olarak kime uymak zorunda kaldı? Ebedi Oğul olarak ve Tanrı ile bir bütün olarak, evrenin hükümdarı olarak O'na itaat edildi. İsa buna binaen, itaatsizlikten itaate değil, yücelik ve egemenlikten teslimiyet ve itaate doğru ilerledi. Yüce Tanrı Oğlu, itaatkâr İnsan Oğlu oldu.

3. Ayartulmalara uğramak ve muzaffer olmak, İsa'nın merhametli ve sadık bir Başkâhin olmasını sağladı (*İbraniler 2:17, 18*). Acılar İsa'yı daha merhametli yapmadı. Aksine, başlangıçta bizi kurtarmak için çarmıhta ölmeye gönüllü olması İsa'nın merhametinden kaynaklanıyordu (*İbraniler 10: 5–10; Romalılar 5: 7, 8 ile karşılaştırm*). Yine de, İsa'nın kardeşçe sevgisinin hakikati gerçekten anlatıldı ve açıklığa kavuştu.

Günahsız olan İsa acı çektiyse, biz de günahkârlar olarak kesinlikle acı çekeceğiz. Bize sevgisini pek çok güçlü yolla açıklayan Rab'den umut ve güvence bulurken aynı zamanda yaşamın trajedilerine katlanmayı nasıl öğrenebiliriz?

Örnek Olan Kardeş

İsa'nın insan tabiatımızı benimsemesinin ve aramızda yaşamasının bir başka nedeni de, Tanrı'nın önünde yaşamının doğru yolunu bize örnekleyebilecek tek kişi olmasıydı.

İbraniler 12: 1-4'ü okuyun. Elçiye göre Hristiyan yaşamının yarışını nasıl yürütmeliyiz?

Bu parçada İsa, elçinin iman örnekleri olarak sunduğu uzun bir karakter listesinin zirvesidir. Bu parça, İsa'yı "imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı" olarak adlandırır.

Yunanca archegos ("kurucu") kelimesi de "öncü" olarak tercüme edilebilir. İsa, imanlıların önüne geçerek yarışın öncüsü olmuştur. Aslında, İbraniler 6:20 İsa'yı "öncü" olarak adlandırır. "tamamlayıcısı" kelimesi, İsa'nın Tanrı'ya imanını mümkün olan en saf biçimde sergilediği kanısını verir. Bu parça, hem İsa'nın yarışımızı başarıyla koşan ilk kişi olduğunu hem de imanla yaşamının becerisini tamamlayanın O olduğunu öğretir.

İbraniler 2:13 şöyle der: Ve yine, "Ben O'na güveneceğim." Ve yine, "İşte, ben ve Allah'ın bana verdiği çocuklar." (CAN) Burada olan şey, İsa'nın Tanrı'ya güveneceğini söylemesidir. Bu referans, Yeşaya 8:17, 18'i ima etmektedir.

Yeşaya, Kuzey İsrail ve Suriye'den gelen korkunç bir istila tehdidi karşısında bu sözleri söyledi (*Yeşaya 7: 1, 2*). Onun imanı, kral Ahaz'ın iman eksikliğine tezat *oluşturuyordu* (*2. Krallar 16: 5-18*). Tanrı, Ahaz'ı Kendisine güvenmeye ve onu kurtaracağına dair bir belirti istemeye teşvik etmişti (*Yeşaya 7: 1-11*). Tanrı, Davut'un oğlu olarak Ahaz'ı, Kendi oğlu olarak koruyacağına dair vaat vermişti. Şimdi, Tanrı Ahaz'a bu vaadı bir belirti ile tasdik etmesi için merhametlice sundu. Ancak Ahaz bir belirti istemeyi reddetti ve bunun yerine Asur kralı Tiglath-pileser'a "Senin kulun kölenim" (*2. Krallar 16: 7*) diyerek ulaklar gönderdi. Ne kadar da üzücü! Ahaz, Tanrı'nın oğlundan çok Tiglat-pileser'in "oğlu" olmayı tercih etti.

Ancak İsa, Tanrı'ya ve düşmanlarını ayaklarının altına sereceğine dair vaadine *güvendi* (*İbraniler 1:13; İbraniler 10:12, 13*). Tanrı bize aynı vaadı verdi ve biz de İsa gibi O'na güvenmeliyiz (*Romalılar 16:20*).

Her gün bu güveni yansıtan seçimler yaparak Tanrı'ya güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz? Yapmanız gereken bir sonraki önemli seçim nedir ve bunun Tanrı'ya olan güveni açığa çıkardığından nasıl emin olabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: İbraniler 2:13, İsa'nın Babasına kardeşleri hakkında söylediği şu sözlerini içerir: "İşte, ben ve Allah'ın bana verdiği çocuklar" (*İbraniler 2:13*) (CAN). Patrick Gray, İsa'nın burada kardeşlerinin koruyucusu olarak tanımlandığını öne sürmektedir. Roma'daki tutela impuberum sistemi, babalarının ölümünde, "Çoğunlukla ağabey olan bir öğretmen, reşit olmayan çocukların bakımından ve çocuklar reşit olma yaşına gelene kadar miraslarından sorumlu oldu ve böylece ağabeyin küçük kardeşlerine bakma konusundaki doğal görevini artırdı."- Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition [Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003], s. 126. Bu, İbraniler mektubunun neden bizlerden hem İsa'nın kardeşleri hem de çocukları olarak bahsettiğini açıklamaktadır. İsa kardeşimiz olarak bizim öğretmenimiz, velimiz ve koruyucumuzdur.

"Mesih, kişilik olarak ve insanın temsilcisi olarak, Şeytan ile olan mücadelede Allah'ın onu yarattığı gibi, Baba ve Oğul ile bağlantılı olarak her ilahi gerekliliğe uyabileceğini göstermek için yeryüzüne geldi."-*Ellen G. White, Selected Messages [Seçme Mesajlar], 1.kitap, s. 253.*

"İsa tüm yaşamı boyunca ve verdiği derslerde, kaynağını Allah'tan alan ve bencillikten uzak olan hizmetin en güzel örneklerini verdi. Allah kendisi için yaşamaz. O, dünyayı yaratarak ve yeryüzündeki her şeyi gözeterek başkalarına sürekli hizmet etmektedir. O, güneşi hem kötülerin, hem de iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır." Allah, en yüce hizmeti İsa'ya buyurmuştur. İsa kendi örneği ile, hizmet etmenin ne demek olduğunu öğretir. -*Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni, s. 614.*

Tartışma Soruları:

1. İbraniler, İsa'nın bizi kurtarmak için kardeşimiz olduğunu söyler. Tanrı'nın bizi kurtarmak için yaptıkları açısından bunun ne anlama geldiğini bir düşünün. Öyleyse neden bu şaşırtıcı hakikate sırtımızı dönmek bu kadar feci bir hatadır?
2. İsa'nın bizim gibi "günah altında satılmış" (Romalılar 7:14) olmaması bizim için neden önemlidir? Musa'yı ve İsrailoğulları için İsa'nın kendileri gibi köle olmamasının neden önemli olduğunu düşünün. Musa'nın hikayesi, İsa'nın bizim için ne yaptığını anlamamıza basit bir şekilde nasıl yardım eder?
3. Acı çekmenin hayatımızdaki rolü üzerinde daha fazla durun. Bazen bundan bir iyilik çıksa bile neden acı çekmenin iyi olduğunu düşünmemeliyiz?

Mucize Doktor; İsa

Yazan: Andrew McChesney

Sengphet, Laos'un şehirlerinin birindeki en büyük hastanede çok saygın bir tıp doktoruydu. Ama oğlunun hastalığını tedavi edecek gücü yoktu.

Yetişkin oğlu, Tayland'ın Bangkok kentinde çalışırken esrarengiz bir hastalığa yakalandı. Genç adam Bangkok doktorları tarafından tedavi edildi ancak iyileşmedi. Böylece Dr. Sengphet (gerçek adı bu değildir) oğlunu Laos'a geri getirdi ve onu hastanede tedavi etti. Ancak genç adamın durumu düzelmedi. Diğer doktorlar, Laos'un başkenti Vientiane'deki büyük bir hastanede tedavi görmesini önerdiler. Dr. Sengphet, oğlunu birçok testten geçtiği Vientiane hastanesine getirdi.

Sonunda, doktorlar fiziksel sağlığında bir sorun bulamadılar. Sorunun psikolojik olduğu ve zihinsel bir çöküntü yaşadığı sonucuna vardılar.

Tüm tıbbi testler bir yıldan fazla sürdü. Dr. Sengphet ve karısı, bütün paralarını oğullarına harcadılar ama boşunaydı. Kutsal Kitap'ı bilselerdi, "birçok hekimin elinden çok çekmiş," kanaması olan kadının hikayesini anlatabilirlerdi. "Kadın varını yoğunu harcamış, ama iyileşeceğine daha da kötüleşmişti." (Markos 5:26)

Oğullarını eve getirdiler ve kanama sorunu olan kadına benzer bir çaresizlik içinde sonunda göksel hekim İsa'ya döndüler. Yatak odalarında İsa'nın oğullarını iyileştirmesi için dua ettiler.

Dua ederlerken oğulları yatak odasına girdi. "Ne oldu?" dedi. "Neden birdenbire huzurlu hissediyorum?" diye sordu.

Dr. Sengphet ve karısı dua etmeye devam ettiler. Oğul, bir görünüm olarak tanımladığı şey sahipti. Kötü bir ruhun bedeninden ayrıldığını gördü ve şöyle dedi: "Artık kalamam, çünkü İsa senin hayatın üzerinde hak iddia etti. Sen İsa'ya aitsin."

O gün oğul normale döndü ve Dr. Sengphet ve ailesi İsa'ya tapınmaya başladılar. Aylarca Dr. Sengphet, İsa'ya olan sevgisini gizlemedi ve dinleyen herkese "Dr. İsa Mesih oğlumu iyileştirdi, ailem ve ben O'nu Kurtarıcımız olarak kabul ettik" dedi.

Ancak bir süre sonra Dr. Sengphet İsa'ya tapınmayı bıraktı. İsa'nın oğlunu nasıl iyileştirdiğini unutmuş gibiydi ve eski yollarına geri döndü. Lütfen o ve İsa'nın dokunduğu, ancak artık O'na ibadet etmeyen diğerleri için dua edin. Lütfen tekrar O'na dönmeleri için dua edin.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventistlerinin kilisenin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik planını yerine getirirken karşılaştıkları bazı zorlukları göstermektedir. Bunlara 2 No'lu Misyon Hedefi; "Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek ve Hristiyan olmayan inanışlara ve Manevi Büyüme Hedefi No. 5, "Bireyleri ve aileleri ruhla dolu yaşamlara yönlendirmeyi içermektedir." Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu'nun bir kısmı, Laos'ta bir ilkokul açmaya yönelik olacak ve 4 No'lu Misyon Hedefi'nin yerine getirilmesine, "İsa aracılığıyla özgürlüğü, bütünsel sağlığı ve umudu desteklemede ve insanlarda Tanrı'nın suretini geri getirmede Yedinci Gün Adventist kurumlarını güçlendirmesine" yardımcı olacaktır. IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

İsa, Rahat Veren

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 15:13–21; İbraniler 3:12–19; İbraniler 4:1, 3, 5, 10; Yasa'nın Têkrarı 5:12–15; İbraniler 4:8–11.*

HATIRLAMA METNİ: “Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor” (*İbraniler 4:9*).

İbraniler 1 ve 2, İsa'nın kral olmasına, Tanrı'nın halkının hükümdarı ve kurtarıcısı olarak yoğunlaşır. İbraniler 3 ve 4, bizim için rahata kavuşturacak olan İsa'yı bizlere tanıtır. Bu ilerleme, Davut ile yapılan antlaşmada Tanrı'nın vaat edilen krala ve halkına düşmanlarından “rahata kavuşturacağı”ni vaat ettiğini hatırladığımızda mantıklı geliyor (2. *Samuel 7:10, 11*). Bu rahata kavuşturma, İsa, Tanrı'nın sağ tarafında oturduğu için artık bizim için geçerlidir. İbraniler, rahata kavuşturmayı hem Tanrı'ya ait bir dinlenme hem de Sebt Günü dinlenmesi olarak tanımlar (*İbraniler 4: 1-11*). Tanrı, O'nun olan bu dinlenmeyi Adem ve Havva'ya geçerli kıldı. İlk Sebt, bu mükemmelliği mümkün kılanla bir mükemmellik tecrübesiydi. Tanrı ayrıca bir Sebt istirahatı vaat ediyor çünkü gerçek Sebt Günü tutulması, Tanrı'nın bu mükemmelliği geri getireceği vaadini somutlaştırmaktadır.

Sebt Günü'nü tuttuğumuzda, Tanrı'nın dünyayı yarattığı ve çarmlıhta kurtardığı zaman bizim için mükemmel bir imkân sağladığını hatırlarız. Ancak hakiki Sebt Günü'nü tutmak, her şeyden önce bizi Yaratılış'a geri götürmenin yanı sıra, bize bu kusurlu dünyada Tanrı'nın vaat ettiği geleceğin bir ön izlemesini sunar. Bu mükemmel olmayan dünyada, Tanrı'nın vaat ettiği geleceğin bir habercisidir.

* 29 Ocak Sebt gününe hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Rahata Kavuşulacak Ülke

Yaratılış 15: 13–21'i okuyun. Tanrı İbrahim'e ne vaat etti?

Tanrı, İsrail'i Mısır'daki kölelikten kurtardığında, amacı İsrail'i, Firavun'un yasakladığı (*Mısır'dan Çıkış 5:5*). Sebt Günü'nün tadını çıkarmak da dahil olmak üzere, Kendisine özgürce hizmet edip itaat edebilecekleri (*Mısır'dan Çıkış 33:14; Yeşu 1:13*) Kenan ülkesine getirmekti. Kenan ülkesi, Tanrı'nın, ataları İbrahim'e vaat ettiği mirastı çünkü Tanrı'nın sesine itaat etmiş ve ülkesini Vaat Edilen Topraklar'a gitmek üzere ülkesini terk etmişti (*Yaratılış 11: 31–12: 4*)

Tanrı'nın ülkeyi İsrail'e vermesindeki amacı sadece topraklarına sahip olmaları için değildi. Tanrı onları Kendisine getiriyordu (*Mısır'dan Çıkış 19: 4*). Tanrı onların hiçbir engel olmaksızın, Kendisiyle yakın bir ilişki yaşayabilecekleri ve aynı zamanda gerçek Tanrı'nın kim olduğuna ve halkına ne sunduğuna tanık olacakları bir ülkede yaşamalarını istedi. Yaratılış'daki Sebt Günü gibi, Kenan ülkesi de Kurtarıcıları ile yakın bir ilişkiyi ve O'nun iyiliğinden keyif almayı mümkün kılan bir yapıydı.

Yasa'nın Tekrarı 12: 1–14'te, Rab ulusa sadece ülkeye girdiklerinde değil, ülkeyi putperestlikten arındırdıklarında geri kalanların da gireceklerini söyledi. Bundan sonra Tanrı onlara, Seçilmişlere Kendisinin aralarında yaşayacağı bir yer gösterecekti.

Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ve Yasa'nın Tekrarı 5:12–15'I oku. Sebt Günü hangi iki şeyi anar ve bunlar birbirleriyle nasıl ilişkilidir?

Tanrı, yaratılıştaki Sebt Günü'nü Mısır'dan kurtuluşa bağladı. İsrail'e Sebt Günü'ne bir yaratılış hatırlatıcısı ve Mısır'dan kurtuluşlarının bir anısı olarak tutulması emrini verdi. Hem Yaratılış hem kurtuluş Sebt Günü emrinde kutsaldır. Kendimizi yaratamadığımız gibi, kendimizi de kurtaramayız. Bu, yalnızca Tanrı'nın yapabileceği bir iştir ve dinlendiğimizde, yalnızca varoluş için değil, kurtuluş için de O'na bağlı olduğumuzu kabul ederiz. Sebt'i tutma, yalnızca imanla sağlanan güçlü bir kurtuluş ifadesidir.

Sebt Günü'nü tutmak sadece varoluş için değil, kurtuluş için de Tanrı'ya tam bağlılığımızı anlamamıza nasıl yardım etmelidir?

İmansızlıktan Dolayı

İbraniler 3: 12–19’u okuyun. İsrail neden onları rahata kavuşturacak vaat edilen topraklara giremedi?

Üzücü olan şey, Mısır’daki köleliklerinden kurtulanların, Tanrı’nın’ın kendilerini rahata kavuşturacak vaat edilen topraklara girememiş olmalarıdır. İsrail, Vaat Edilmiş Toprakların sınırındaki Kadeş Barnea’ya vardığında ihtiyaç duydukları imandan yoksundu. Çölde Sayım 13 ve 14.ayetler, İsraili casusların “ülke hakkında İsraililer arasında kötü haber yaydığını” açıklıyor (*Çölde Sayım 13:32*). Ülkenin iyi olduğunu bildirdiler ancak sakinlerin güçlü olduğu ve şehirlerin güçlendirildiği ve şehri fethedemeyecekleri konusunda onları uyardılar.

Yeşu ve Kalev, ülkenin iyi olduğu konusunda hemfikirli ve oradaki insanların güçlü olduğu ve şehirlerin güçlendirildiği gerçeğine itiraz etmediler. Ama Tanrı’nın onlarla birlikte olduğunu ve onları ülkeye getireceğini söylediler (*Çölde Sayım 14: 7-9*). Yine de Tanrı’nın Mısır’ı vebalar yoluyla yok ettiğini (*Mısır’dan Çıkış 7-12*), Kızıldeniz’de Firavun’un ordusunu yok ettiğini (*Mısır’dan Çıkış 14*), Gökten ekmek (*Mısır’dan Çıkış 16*) ve kayadan su (*Mısır’dan Çıkış 17*) sağladığını, ayrıca O’nun sürekli varlığını ve rehberliğini bulut aracılığıyla tezahür ettiğini görenler (*Mısır’dan Çıkış 40: 36-38*) O’na güvenme konusunda başarısız oldular. Tanrı’nın gücünün böylesine güçlü görüntüsünü gören neslin sadâkatsizliğin sembolü haline gelmesi trajik bir ironidir (*Nehemya 9: 15–17*, *Mezmurlar 106: 24–26*, *.1. Korintliler 10: 5–10*).

Tanrı, çocuklarına insanın ulaşamayacağı armağanlar vaat ediyor. Bu yüzden lütufa dayanırlar ve ancak iman yoluyla erişilebilirler. İbraniler 4: 2, İsrail’in aldığı vaadi, “onlar duydukları sözü imanla birleştirmedikleri için bunun kendilerine bir yararı olmadı.” (*İbraniler 4: 2*) diye açıklar.

İsrail bir ulus olarak Vaat Edilmiş Toprakların sınırlarına gitti. İnsanlar çelişkili raporlarla karşı karşıya kaldıklarında, imansızlıklarıyla özdeşleştiler. İman veya bunun yokluğu bulaşıcıdır. Bu nedenle İbraniler, mektubu okuyanlara “birbirinizi her gün yüreklendirin” (*İbraniler 3:13*), “birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim” (*İbraniler 10:24*) ve “Allah’ın inayetinden kimse yoksun kalmasın diye” (*İbraniler 12:15*) (CAN) uyarır.

Bugün, Vaat Edilen Topraklara halk olarak gitmeye devam ediyoruz ve bu yolculukta bizimle birlikte olanlara karşı bir sorumluluğumuz var.

İman kardeşlerinizin imanını inşa etmeye hangi şekillerde yardım edebilirsiniz? Başka birinin imanını zayıflatacak hiçbir şey söylemediğinizden veya yapmadığınızdan nasıl emin olabilirsiniz?

Bugün, O'nun Sesini Duyarsan

İbraniler 4:6-11'i okuyun. Bu pasajda Tanrı'nın bize daveti nedir?

Çöl neslinin imansızlığı, onları Tanrı'nın vaat ettiği rahata kavuşacakları ülkeye girmekten alıkoymdu. Tanrı, inançsızlıklarına rağmen sadık kaldı (2. Timoteos 2:13). Pavlus birkaç kez Tanrı'nın vaadinin "kaldığını" tekrarlar (*İbraniler 4: 1, 6, 9*). O, Yunanca katalaipō ve apoleipō fiillerini kullanır ve "[Tanrı'nın] huzuruna girme vaadinin hâlâ geçerli olduğunu" vurgular.. Bu huzura girme çağrısının Davut zamanında tekrarlanmış olması (*İbraniler 4:6, 7, Mezmurlar 95'e atıfta bulunarak*) hem vaadin talep edilmediğini hem de hâlâ mevcut olduğunu belirtiyordu. Ashında Pavlus, gerçek Sebt tecrübesinin Yarattılış zamanından beri mevcut olduğunu ileri sürer (*İbraniler 4:3, 4*).

Tanrı bizi "bugün" huzuruna girmeye davet ediyor. "Bugün", Kutsal Yazılar boyunca çok önemli bir kavramdır. Musa, Vaat Edilmiş Toprakların sınırında İsrail'in Tanrı ile yaptığı antlaşmayı yenilediğinde, "bugün"ün önemini *vurguladı* (*Yasa'nın Tekrarı 5: 3'ü, Yasa'nın Tekrarı 4: 8, Yasa'nın Tekrarı 6: 6, Yasa'nın Tekrarı 11: 2 ile karşılaştırın*). Bu, Tanrı'nın sadakatini tanımak için bir hatırlatmaydı (*Yasa'nın Tekrarı 11:2-7*) ve Rab'be itaat etmeye karar verme zamanıydı (*Yasa'nın Tekrarı 5:1-3*). Benzer şekilde, Yeşu kendi zamanının insanlarını "bugün kime kulluk edeceğinizi seçmeye" çağırdı (*Yeşu 24:15*). (*Yasa'nın Tekrarı 11: 2-7*). "Bugün" aynı zamanda da Rab'be sadık olmaya karar verme anıydı (*Yasa'nın Tekrarı 5: 1-3*). Bu karar ertelenemezdi.

Aynı şekilde, "bugün", Tanrı'nın halkı için her zaman olduğu gibi, bizim için bir karar anı, bir fırsat ve yanısıra bir tehlike anıdır. . İbraniler kitabında "bugün" kavramı, Tanrı'nın vaatlerinin yerine getirildiği dönemi ifade eder. (2. Samuel 7:8-16) Tanrı bu dönemi, Tanrı'nın vaatlerini yerine getirmek için İsa'yı hükümdar olarak yerleştiren 'Bugün sana baba oldum' kararıyla başlattı (İbraniler 1:5). Böylece, İsa'nın tahta çıkması bizim için yeni bir nimetler ve fırsatlar çağını başlattı.

Ama İsa düşmanlarımızı yendi (*İbraniler 2: 14-16*) ve yeni bir antlaşma başlattı (*İbraniler 8-10*). Nitekim, lütuf tahtına "cesaretle" yaklaşabilelim (*İbraniler 4: 14-16, İbraniler 10:19-23*) ve O'nun huzurunda şükran ve övgü dolu ruhsal sunularla sevinin. O zaman 'bugün' yapılan çağrı, bizi Tanrı'nın bize sadık olduğunu ve davetini hemen kabul etmemiz ve gecikmememiz için bize tüm nedenleri sağladığını kabul etmeye davet ediyor.

"Bugün" başka bir zamana ertelemeyeceğiniz hangi ruhsal kararları vermelisiniz? Tanrı'nın hemen yapmanı istediğini bildiğin şeyi yapmayı ertelediğindeki geçmiş tecrübeleriniz nelerdi?

O'nun Dinlenmesine Girmek

İbraniler 3:11 ve İbraniler 4: 1, 3, 5, 10'u okuyun. Tanrı bizi içeri girmeye davet ettiği dinlenmesini nasıl karakterize ediyor?

Tanrı bizi sadece dinlenmeye davet etmiyor. Biz O'nun dinlenmesine girmeye davetliyiz. Kutsal Kitap boyunca 'dinlenme' basitçe Kenan ülkesinde (Yasa'nın Tekrarı 3:20), anlaşma sandığının bulunduğu tapınakta (2. Korintliler) veya Tanrı ile İsraililerin işlerinden 'dinlendiği' Sebt gününü ifade edebilirdi (Mısır'dan Çıkış 20:11). Ama şimdi Rab onları huzuruna girmeye davet ediyor.

İbraniler 4: 9-11, 16'yı okuyun. Ne yapmaya çağırıyoruz?

Sebt dinlenmesi, Tanrı'nın Yaratılış işini (*Yaratılış 2: 1-3, Mısır'dan Çıkış 20: 8-11*) veya *kurtuluşu* (*Yasa'nın Tekrarı 5: 12-15*) sonlandırdığını veya bitirdiği hakikatini anmaktadır. Benzer şekilde, İsa'nın gökteki tapınakta hükümdar olması, kurtuluşumuz için mükemmel bir kurban sunmayı bitirdiğini anar. (*İbraniler 10: 12-14*).

Tanrı'nın yalnızca esenliğimizi güvence altına aldığı dinlendiğine dikkat edin. Tanrı Yaratılış'ta, dünyanın yaratılışını bitirdiğinde dinlendi. Daha sonra ise tapınakta İbrahim'e vaat ettiği ülkenin fethi Davut'un zaferleri ile tamamlandıktan sonra dinlendi ve İsrail "güvenlik içinde yaşadı" (*1. Krallar 4: 21-25'i Mısır'dan Çıkış 15 : 18-21, Yasa'nın Tekrarı 11:24, 2. Samuel 8: 1-14 ile karşılaştırın.*) Tanrı, ancak İsrail ve kralın kendileri için yurtları olduktan sonra Kendisi için bir konut inşa ettirdi.

Tanrı'nın bize vaat ettiği nihai dinlenme, büyük mücadele yaratacağı yeni dünyadır. İbraniler onu 'mimarisi ve kurucusu Tanrı olan temelli kent' olarak adlandırır. (İbraniler 11:10) ve gökteki vatanımız gibi (İbraniler 11:14-16). Tanrı'nın insanlara yaratılışta bahsetmiş olduğu 'şeref ve yücelik' egemenliğin yeniden kurulmasını ima eder (İbraniler 2:5-8, İbraniler 12:28). O'nun dinlenmesidir. Bu sadece barış içinde olacağımız mükemmel bir ülke değil, Tanrı'nın tahtının yeni bir gökte ve yeni bir yerde olacağı o topraklarda bir Sebt dinlenme günüdür.

Şimdi bile O'nun huzuruna nasıl girebiliriz? Yani, Kendimizde değil de Mesih'te sahip olduğumuz kurtuluşun güvencesine imanla nasıl güvenebiliriz?

Yeni Yaratılışın Önceden Deneyimlenmesi

Mısır'dan Çıkış 20: 8-11, Yasa'nın Tekrarı 5: 12-15 ve İbraniler 4: 8-11'i karşılaştırın. Sebt Günü dinlenmesinin anlamı konusunda ne gibi farklılıklar buluyorsunuz?

Daha önce gördüğümüz gibi, Mısır'dan Çıkış ve Yasa'nın Tekrarı'ndaki bu kısa bölümler bizi geçmişe bakmaya çağırıyor. Bu bölümler Tanrı'nın Yaratılış ve Kurtuluş'taki başarılarını anmak için bizi Sebt Günü dinlenmeye teşvik ederler. Ancak İbraniler 4: 9-11, bizi geleceğe bakmaya davet ediyor. Bize, Tanrı'nın gelecekte bir Sebt dinlenmesi hazırladığını söyler. Sebt Günü'nün tutulması için yeni bir boyut önermektedir.

Sebt Günü dinlenmesi, yalnızca Tanrı'nın geçmişteki zaferlerini anmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın gelecekle ilgili vaatlerini de anmaktadır.

Sebt'i tutmanın gelecek boyutu her zaman oradaydı ancak çoğu zaman ihmal edildi. Düşüşten sonra, Tanrı'nın bir gün Mesih aracılığıyla yaratılış öz ihtişamına geri getireceği vaadini ima etmeye başladı. Tanrı bize O'nun kurtuluş eylemlerini Sebt'i tutma aracılığıyla anmamızı emretti çünkü Sebt yeni bir yaratımda kurtuluşun sonuna işaret etti. Sebt'i tutmak, bu bozulmuş dünyada Gökların bir beklentisidir.

Bu, Yahudi geleneğinde her zaman net olmuştur. James H. Charlesworth tarafından yazılan "Eski Ahit Kitabesi"ndeki Adem ve Havva'nın Yaşamı s. 18, M.Ö. 100 - M.S 200 arasında yazılmış bir eser şöyle der: "Yedinci gün dirilişin, gelecek çağın geri kalanının bir işaretidir." Başka bir eski Yahudi kaynak şöyle demiştir: Gelecek çağ, "Sonsuza kadar dinlenilecek olan Sebt'dir." —Jacob Neusner, *The Mishnah, a New Translation* (New Haven: Yale University Press, 1988), s. 873. Daha sonraki bir kaynak olan Kabalist Akiba'nın Othiot'u şöyle der: "İsrail, Kutsal Olan'ın önünde," "Dünyanın Efendisi, emirleri yerine getirsek, ne ödülümüz olacak?" dedi. Onlara: "Gelecek dünya" dedi. O'na: "Bize benzerliğini göster" dediler. Onlara Sebt'i gösterdi." Theodore Friedman, "The Sabbath Anticipation of Redemption" *Judaism: A Quarterly Journal*, 16.cilt, sayfa 443, 444.

Sebt günü sevinç ve şükran kutlamaları içindir. Sebt'i tuttuğumuzda Tanrı'nın vaatlerine inandığımızı ve O'nun lütfu armağanını kabul ettiğimizi belirtiriz. Sebt, canlı ve diri bir inançtır. Eylemler söz konusu olduğunda, Sebt'i tutmak muhtemelen O'na iman yoluyla lütufla kurtarıldığımızı dair inancımızın en eksiksiz ifadesidir.

Sebt'i gerçekten de Yasa'nın işleri dışında, imanla kurtuluşun ne anlama geldiğine dair anlayışımızı gösterecek şekilde tutmayı nasıl öğrenebilirsiniz? Sebt gününde dinlenmek nasıl bir kurtuluş ifadesidir?

EK ÇALIŞMA: İbranilerde Pavlus'un, Tanrı'nın bize sunduğu lütf aracılığıyla kurtuluşun bir sembolü olarak Pazar günü değil, Sebt Günü'nü kullanması çok önemlidir. Sebt dinlenmesinin bu şekilde kullanılması, Sebt'in imanlılar tarafından değer verildiğini ve yerine getirildiğini belirtir. Ancak MS 2. yüzyıldan itibaren kilisede belirleyici bir değişikliğin kanıtlarını buluyoruz. Sebt'i tutmak bir kurtuluş sembolü olarak görülmekten vazgeçti ve bunun yerine, kaçınılması gereken Yahudiliğe ve eski antlaşmaya bağlılığın bir sembolü olarak kabul edildi. "Sebt Günü'nü tutmak, "Yahudileştirmek" ile eşdeğer oldu. Örneğin, Antakyalı Ignatius (M.S. 110 civarı) şunları söyledi: "Eski düzene göre yaşayanlar yeni ümidi buldular. Rab'in gününü, yani hayatımızın Mesih'le birlikte dirildiği günü tutuyorlar." —Jacques B. Doukhan, *İsrail ve Kilise: Aynı Tanrı İçin İki Ses* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2002), s. 42.

Benzer şekilde Marcion, Yahudilerin ve Tanrıların reddinin bir işareti olarak takipçilerine Sebt günü oruç tutmalarını emretti ve Victorinus, "Yahudilerin Sebt'i tuttuğu" gibi görünmek istemedi (Bkz. *İsrail ve Kilise*, s. 41–45). Hristiyan kilisesinde ölümüne yol açan şey Sebt'in tutulmasının lütufla kurtuluş sembolü olarak anlayışının yitirilmesi idi.

"Bu yüzden Sebt, İsa'nın bizi kutsayan gücünün bir işaretidir. O'nun kutsayan gücünün bir işareti olarak Sebt, İsa vasıtasıyla Tanrı'nın halkından olan herkese buyrulur."

"Sebt O'nun büyük kurtarıcı gücünün kanıtı olarak yaratılışımızı işaret eder. Aden bahçesinde kaybedilen barışı bize hatırlatırken, Kurtarıcı sayesinde bu barışı tekrar elde edeceğimizi bize bildirir. Tabiiattaki her varlık O'nun şu çağrısını tekrarlar: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm." (*Matta 11:28*) —Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 269.

Tartışma Soruları:

1. Sebt gününü tutmak ile imanla aklanma arasında ki ilişki nedir?
2. Sebt gününün gerçek bir şekilde tutulması ile Sebt gününün yasal bir şekilde gözetilmesi arasındaki fark nedir? Sadece farkı bilmekle kalmayıp aynı zamanda kendimizin Sebt günümüzü tutmamızdaki farkı nasıl tecrübe edebilirsiniz?

Esenliği Bulmak

Yazan: *Andrew McChesney*

Yean'ın hayatının en kötü günüydü.

Cinci olan bir kişi, güney Laos'taki köylerinde ona yaklaştı ve öleceğini bildirdi. "Ve sana yardım edebilecek kimse yok" dedi cinci ciddi bir şekilde.

Yen korkmuştu. Köyündeki insanlar cincinin her zaman doğruyu söylediğine inanıyordu. O yalan söyleyemezdi.

Yean ölmek istemiyordu. O kadar korkmuştu ki iştahu kesildi ve uyuyamadı.

Çok geçmeden karısı bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yean ona cinci ile karşılaşmasını anlattı.

"Öleceğim" dedi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Karısı da ne yapacağını bilmiyordu.

Sonra cumartesi günleri ibadet etmek için toplanan küçük bir Hristiyan grubunu duydu. O daha önce hiç bir Hristiyan kilisesine gitmemişti ancak Hristiyanların Tanrılarından kendisine yardım etmesini isteyip isteyemeyeceklerini öğrenmeye karar verdi.

Sonraki Sebt Günü, Yean ve karısı Yedinci Gün Adventist kilisesine geldiler. Kilise üyelerine cinciye ve ölüm korkusunu anlattı.

Dinledikten sonra üyeler ona İsa adında bir Tanrı'dan bahsetti. İsa'nın onu yalnızca cincinin ölüm kehanetinden kurtarmakla kalmayıp aynı zamanda ona sonsuz yaşam sunma gücüne sahip olduğunu söylediler. Kutsal Kitap'larında şu vaat vardı: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbirini mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun." (Yuhanna 3:16).

Yean, İsa'yı duyduğunda çok sevinmişti! Yalnızca İsa'nın sunduğu şu esenliği isteyebildi: "Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın." (Yuhanna 14:27).

Kiliseden ayrıldığında o kadar mutlu oldu ki bu iyi haberi kendine saklayamadı. İsa'nın kendisine verdiği esenliği diğer köylülerle hevesle paylaştı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eve doğru yürüdü. Hayatının en güzel günüydü!

Yean bugün hayatta ve iyi durumda ve İsa'yı ilk bulduğu kiliseye gidiyor.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusunu alacak olan Laos ve Güney Asya-Pasifik Bölümü'nün diğer ülkelerindeki insanlara müjdenin yayılmasına yardımcı olan Sebt Okulu teklifleriniz için teşekkür ederiz.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının 2 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir: "Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek... IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

İsa, Sadık Kâhin

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 5:1–10; Yaratılış 14:18–20; 1. Petrus 2:9; İbraniler 7:1–3; İbraniler 7:11–16, 22, 26.

HATIRLAMA METNİ: “Böyle bir başkâhinimiz –kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış, göklerden daha yücelere çıkarılmış bir başkâhinimiz– olması uygundur” (İbraniler 7:26).

Tanrı ile aramızda var olan uçurum günahahtan kaynaklanıyordu. Sorun daha da arttı çünkü günah aynı zamanda tabiatımızın yozlaşması anlamına geliyordu. Tanrı kutsaldır ve günah O'nun huzurunda var olamaz. Bu yüzden, aynı yöndeki iki mknatısın birbirini itmesi gibi, kendi bozulmuş tabiatımız da bizi Tanrı'dan ayırdı. Ayrıca, bozulmuş tabiatımız, insanların Tanrı'nın yasalarına uymasını imkânsız hale getirdi. Günah aynı zamanda yanlış anlaşılmaya da yol açar. İnsanlar Tanrı'nın sevgisini ve merhametini gözden kaçırdılar ve O'nu öfkeli ve talepkâr olarak görmeye başladılar. Bu hafta, Baba ve Oğul'un bu uçurumu kapatmak için yaptıkları inanılmaz şeyleri çalışacağız. İbraniler 5–7, İsa'nın kâhinliğinin dikkatli bir analizini sağlar. Yazar, bunun kökenini ve amacını analiz eder (İbraniler 5: 1–10) ve ardından okuyucuları onu göz ardı etmeye, (İbraniler 5: 11–6: 8) bunun yerine sağladığı umut güvencesine sarılmaya teşvik eder. (İbraniler 6: 9–20). Ayrıca, kâhinliğinin özelliklerini (İbraniler 7: 1–10) ve Tanrı'nın imanlılarla ilişkisi üzerindeki etkilerini açıklar (İbraniler 7: 11–28). Bu hafta özellikle İbraniler 5: 1–10 ve İbraniler 7: 1–28'e odaklanacağız.

* 5 Şubat Sebt Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

İnsanlar'ın Yararına Bir Kâhin

İbraniler 5: 1-10'u okuyun. Kâhinliğin rolü nedir ve bu parçaya göre, İsa bu rolü nasıl yerine getiriyor?

Kâhinin ana amacı, günahkâr insanlarla Tanrı arasında aracılık yapmaktır. Kâhinler, insanlar adına hizmet etmek için Tanrı tarafından atanmıştır. Bu nedenle, merhametli olmaları ve insanların zayıflıklarını anlamaları gerekiyordu.

İbraniler 5: 5-10'da Pavlus, İsa'nın bu amaçları kusursuz bir şekilde yerine getirdiğini gösterir: Tanrı O'nu atadı (*İbraniler 5: 5, 6*) ve İsa da bizi anladığı için acı çekti (*İbr. 5: 7, 8*).

Ancak bazı önemli farklılıklar vardır. İsa, "İnsanlar arasından seçilen" değildi (*İbraniler 5: 1*). Buna karşılık İsa, diğer şeylerin yanı sıra, bizim adımıza bir kâhin olarak hizmet etmek için insan tabiatını benimsedi. İsa kendi günahları için değil (*İbraniler 5: 3*), bizim günahlarımız için fedakârlık yaptı, çünkü o günahsızdı. (*İbraniler 4:15, İbraniler 7: 26-28*).

İbraniler, İsa'nın "Kendisini ölümden kurtaracak güçte olan"a dua ettiğini söyler (*İbraniler 5: 7*). İbraniler, Tanrı'nın İsa'yı dirilttiğinde İsa'yı kurtardığı ikinci ölümden bahsediyordu (*İbraniler 13:20*). İbraniler ayrıca, İsa'nın "çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi"ğini söyler (*İbraniler 5: 8*). İtaat, İsa için yeniydi ama bu itaatsiz olduğu için değil, Tanrı olduğu için yeni bir şeydi. Evren üzerinde egemen olan İsa kimseye bağlı olmadı; bunun yerine herkes O'na bağlı oldu.

İsa'nın çarmıhta çektiği acı ve ölüm, O'nun kâhinlik hizmetinin önemli bir parçasıdır. Acılar, İsa'yı ahlâki veya etik açıdan gelişmesi anlamında mükemmelleştirmede. Acılar O'nu merhametli yapmadı. Aksine, İsa bu dünyaya her zaman merhametli olduğu için geldi, bu yüzden bize şefkât gösterdi (*İbraniler 2:17*). İbranilerin anlamı, İsa'nın kardeşçe sevgisinin gerçekliğinin, insan tabiatının gerçekliğinin ve insanlığın Baba'nın iradesine temsili olarak teslimiyetinin derinliğinin gerçekten ifade edildiği ve açığa çıkmasıdır. Acılarının O'nu Başkâhinimiz olarak nitelendirmesi anlamında "mükemmel" idi. İsa'nın Baba'nın önünde kâhinimiz olarak sunduğu kurban adağını oluşturan şey, O'nun kusursuz bağlılık hayatı ve çarmıhtaki ölümüydü.

İlk olarak Petrus 2: 9 bizim "Kral'ın kâhinleri" olduğumuzu söylüyor. İsa'nın hayatı size, bu kutsal görevde olduğumuz için, diğer insanlarla ilişkinizin nasıl olması gerektiğini söylüyor?

Melkisedek Düzeni Uyarınca

Yaratılış 14: 18-20 ve İbraniler 7: 1-3'ü okuyun. Melkisedek kimdi ve İsa'yı önceden nasıl örneklemişti?

Melkisedek hem bir kral hem de kâhindi. İbrahim ona ondalık ödediği için İbrahim'den de üstündü. Aynı şekilde İsa da kral ve kâhindir (*İbraniler 1: 3*); Ancak Melkisedek'in aksine, İsa günahsızdı (*İbraniler 7: 26-28*).

İbraniler 7:15, İsa'nın "Melkisedek benzeri başka bir" kâhin olduğunu açıklar. "Melkisedek düzeni uyarınca" (*İbraniler 5: 6*) İbranilerdeki daha önceki ifadenin anlamı budur. İsa, Melkisedek'in halefi değildi ama O'nun kâhinliği onunkine benziyordu.

Örneğin Pavlus, Melkisedek'in babasız, annesiz; soyağacının olmadığını, ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu var olduğunu söylüyor. Bazıları Melkisedek'in İbrahim zamanında İsa'nın enkarnasyonu olduğunu öne sürdü. Ancak bu düşünce İbranilerin argümanına uymamaktadır. Melkisedek İsa "benzeri"dir. Bu da İsa'dan farklı olduğunu ifade eder (*İbraniler 7:3*). Melkisedek'in göksel bir varlık olduğu da öne sürüldü ancak bu İbranilerin argümanını yok edecekti. Melkisedek'in babası, annesi, başlangıcı ya da sonu olmasaydı, Tanrı'nın bizzat Kendisi olurdu. Bu bir sorun teşkil etmektedir. Melkisedek'in göksel, tamamen ilahi kâhinliği, İsa'nın hizmetinden önce gelirdi. Eğer durum bu olsaydı, İbranilerin dediği gibi, "başka bir kâhinin gelmesinden söz etmeye ne gerek kalırdı?" (*İbraniler 7:11*)

Bunun yerine İbraniler, İsa'nın kâhinlik hizmeti için bir tipoloji, sembol oluşturmak için Melkisedek'in doğumuna, ölümüne ve soyağacına ilişkin Kutsal Yazıların sükûtunu kullanır (*Yaratılış 14: 18-20*) ve İsa'nın Kendisinin ebedi olduğunu açıklar. Kısacası, Melkisedek, bir tür Mesih olarak hizmet eden Kenanlı bir kral-kâhindi.

"En yüce Allah'ın kâhini Melkisedek aracılığıyla konuşan Mesih'ti. Melkisedek, Mesih değildi ama o, Allah'ın dünyadaki sesi idi, Baba'nın temsilcisi idi ve tüm geçmiş nesiller boyunca, Mesih konuştu; Mesih halkına önderlik etti ve dünyanın ışığı oldu." —Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, book 1, s. 409.

Melkisedek hakkındaki vahiy bize Tanrı'nın, asla vaaz vermeyen, müjdeci olmayanlar arasında nasıl çalıştığı hakkında bize ne öğretir?

Müessir Kâhin

“Eğer Levililer’in kâhinliği aracılığıyla yetkinliğe erişilebilseydi –nitekim Kutsal Yasa bu kâhinliği öngörerek halka verildi– Harun düzenine göre değil de, Melkisedek düzenine göre başka bir kâhinin gelmesinden söz etmeye ne gerek kalırdı?” (*İbraniler 7:11*).

Kâhinler, Tanrı ve insanlar arasında aracıdır. Bununla birlikte İbraniler, Levilî kâhinlerin mükemmelliği sağlayamadıkları için Tanrı’ya eksiksiz ve kendinden emin bir erişim sağlayamadıklarını söyler (*İbraniler 7:11, 18, 19*). Ne de olsa kendileri mükemmel değillerdi; başkalarına nasıl mükemmellik bahşedebilirlerdi?

Kurban edilen hayvan, günahkârın vicdanını da temizleyemezdi. Onların maksatı yalnızca günahahtan gerçek bir arınma sağlayacak olan İsa’nın hizmetini ve kurbanını vurgulamaktı (*İbraniler 9:14; İbraniler 10: 1-3, 10-14*). Levilî kâhinlerin hizmeti ve kurbanları geçici ve tanımlayıcıydı. Tanrı, hizmeti aracılığıyla, insanları İsa’nın gelecekteki hizmetine, “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu”na iman etmeye yönlendirmek istedi (*Yuhanna 1:29*).

İbraniler 7: 11–16’yı okuyun. Yasayı değiştirmeye neden ihtiyaç vardı?

İbraniler 7:12, kâhinlik değişikliğinin yasada bir değişikliği gerekli kıldığını açıklar. Nedeni ise Harun’dan aracılığıyla Levi soyundan olmayan bir kişinin kâhin olarak hizmet etmesini yasaklayan çok katı bir yasa vardı (*Çölde Sayım 3:10; Çölde Sayım 16:39, 40*). İbraniler 7:13, 14 İsa’nın Yahuda soyundan olduğunu açıklar ve bu nedenle bu yasa O’nun Levilî bir kâhin olmasını yasakladı. Bu nedenle Pavlus, İsa’nın kâhin olarak atanmasının Tanrı’nın, kâhinliğin yasasını değiştirdiği anlamına geldiğini savunur.

İsa’nın gelişi aynı zamanda kurban yasasında bir değişikliği de ifade etti. Günahkârların kefarete elde etmek için farklı türden kurbanlar getirmeleri gerekiyordu (*Levililer 1-7*). Ancak şimdi İsa gelip mükemmel bir kurban sunduğuna göre (*İbraniler 10:17, 18*), yeni antlaşmanın ve kurtuluş tasarısının daha eksiksiz esinlemenin bir sonucu olarak hayvan kurban etme yasası da bir kenara bırakılmıştır.

Eskiden sunulan, bütününün İsa’yı işaret ettiği sonsuz sayıdaki hayvan kurbanını düşünün. Bunlardan hiçbiri günahlarımızın bedelini gerçekten ödeyemez. Neden sadece İsa’nın ölümü bu günahların bedelini ödeyebilirdi?

Ebedi Kâhin

İbraniler 7: 16'yı okuyun. İsa hangi kaideye kâhin oldu?

İsa kâhinliği dayanıklı bir yaşam kaidesi ve ebedi bir hizmete sahip olduğu için aldı. Bu hakikatlerin sonuçları şaşırtıcıdır. Bu, İsa'nın hizmetinin asla yenilmeyeceği veya buna üstünlük sağlanamacağı anlamına gelir. İsa ebediyen "sonsuz dek" tamamen kurtarır (*İbraniler 7:25*). İsa'nın sağladığı kurtuluş tam ve nihaidir. İnsan tabiatının en ruhsal yönlerine ulaşır (*İbraniler 4:12, İbraniler 9:14, İbraniler 10: 1-4*).

İsa'nın Tanrı'nın huzurundaki aracılığı, yeni antlaşma kapsamında bahşedilen tüm kazançları kapsar.

Bu, günahların affından çok daha fazlasını içerir. Yasayı kalplerimize koymak, bizi O'nun içinde yeni insanlar yapmak ve müjdenin dünyaya yayılmasına yol açmak anlamına gelir (*İbraniler 8: 10-12*). Tanrı ve insanlarla bir olarak, bizi Baba'nın önünde temsil eder. İsa, hayatını bir kurban olarak sunan Kişi olarak, Tanrı'nın huzurunda sarsılmaz bir lütuf sahibidir.

İbraniler 7:22'yi okuyun. İsa'nın Yeni Antlaşma ile ilgili olarak bağı nedir?

İsa, yeni antlaşmanın kefilidir çünkü Tanrı, İsa'nın "sonsuz dek" bir kâhin olacağına dair ant içti (*İbraniler 7:21*). Bu andın önemini anlamakta başarısız olmak çok kolaydır. Pavlus, Tanrı'nın çöl kuşağına ve İbrahim'e içtiği antlardan bahsetmişti (*İbraniler 3: 7-11, İbraniler 6: 13-15*). Bu antların Tanrı'nın Oğula verdiği ant arasındaki fark, bu antların ölümlü insanlara içilmiş olmasıdır. Fayda görececek olanlar hayatta olduğu sürece antlar yürürlükte kalır. Çöl kuşağı ve İbrahim'in soyundan gelenler olduğu sürece, Tanrı'nın çöl kuşağına ve İbrahim'e ant içmesi bağlayıcıydı (*bkz. Galatyalılar 3:29*).

Bununla birlikte, yaşamı "yok edilemez" olan Oğul söz konusu olduğunda, Tanrı'nın O'na içtiği ant sonsuz kadar bağlayıcı olacaktır. Bir başkasına kefalet eden veya kefil olan bir kişi, kefil olduğu kişi ile ölüm dahil aynı cezalara tabidir. Yine de Baba, İsa'yı vaatlerini yerine getireceğinin bir kefilisi olarak tanıttı. Bu, İsa'da bize verilen kurtuluştan ne kadar emin olabileceğimizdir.

Günahsız Kâhin

İbraniler 7: 26'yı okuyun. Bu parçada İsa'nın beş özelliği nedir?

İsa "kutsal"dı. Bu, İsa'nın Tanrı ile olan ilişkisinde kusursuz olduğu anlamına gelir (*İbraniler 2:18; İbraniler 4:15; İbraniler 5: 7, 8*). Eski Ahit'in Eski Yunanca çevirisi, Tanrı ve başkalarıyla antlaşma ilişkilerini sürdürenleri belirtmek için aynı Yunanca terimi kullandı.

İsa "lekesiz"di. "her alanda" denemesine rağmen, saf ve kötülük tarafından dokunulmamış kaldı (*İbraniler 4:15, İbraniler 2:18*). İsa'nın kusursuz günahsızlığı, kâhinliği için önemlidir. Eski antlaşma, kurbanlık hayvanların Tanrı tarafından kabul edilebilmeleri için "kusursuz" olması gerektiğini şart koşuyordu (*Levililer 1: 3, 10, vb.*). İsa'nın dünyevi yaşamı boyunca kusursuz bağlılığı, Kendisini Tanrı'ya kabul edilebilir bir kurban olarak sunmasını mümkün kıldı (*İbraniler 9:14*).

İsa göğe yükseldiğinde "günahkârlardan ayrılmış" vaziyetteydi. Yunanca fiil zamanı, bunun İsa için belirli bir zamanda başlayan mevcut bir durum olduğunu öne sürer. İsa, dünyevi yaşamı boyunca günahkârların düşmanlığına katlandı ancak galip geldi ve sonra Tanrı'nın sağ tarafına oturdu (*İbraniler 12: 2, 3*). İsa ayrıca, tamamen günahsız olduğu için "günahkârlardan ayrılmış"tır (*İbraniler 4:15*).

İsa "yüceliğini gösterdi. . . göklerin üstünde ". Bu, İsa'nın var olan her şeyin üzerinde yüceltiildiği ve bu nedenle O'nun Tanrı ile bir olduğu anlamına gelir. Mezmurlarda "göklerin üzerinde yükselen" Tanrı'dır (*Mezmurlar 57: 5, 11; Mezmurlar 108: 5*).

İsa tamamen insandı ama bizim gibi günahkâr bir insan değildi (*İbraniler 2: 14–16, İbraniler 4:15*). İsa mükemmeldir; sadece asla günah işlemediği için değil, bizim gibi günah tarafından yozlaştırılmadığı için de mükemmeldir.

Ancak O, tamamen insan olduğu için bizim örneğimizdir. Bize yaşam yarısını nasıl yöneteceğimizi gösterir (*İbraniler 12: 1–4*). İzlememiz gereken örnektir (*1. Petrus 2: 21–23*). O " kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış" olduğu için (*İbraniler 7:26*), bizim Kurtarıcımızdır ve biz de O'nun karakterini yansıtabiliriz.

İsa bizim gibi bir insan olmasına rağmen, asla günah işlemedi. Aklımız bu harika düşüncenin etrafında nasıl bürünüyor? O'nun ne kadar kutsal olması gerektiğini bir düşünün! Öyleyse, O'nun kutsallık vaadinin iman aracılığı ile bize sayılması neden kurtuluşumuzu sağlamamıza etmemize yardım etsin?

EK ÇALIŞMA: “Mesih gözetlemektedir. Yüklerimizi, tehlikelerimizi ve zorluklarımızı bilir; bizim adımıza yapılan savunmalarla konuşur. Petrus örneğinde olduğu gibi, aracılığını her bir ruhun ihtiyaçlarına göre uyarlar. . . . Savunucumuz, denenmiş ve ayartılmışlara Şeytan’ın ayartmalarına karşı koymayı öğretmek için savunmalarla konuşur. Düşmanın her hareketini tasfir etmektedir. Olayları düzenlemektedir. “—Ellen G. White, *SDA Bible Commentary*, sayı. 7, s. 931 (Letter 90, 1906).

Yaşamı ve ölümüyle Mesih, insanlığı, günah yoluyla oluşan yıkıntıdan kurtarmaktan çok daha fazlasını başardı. Şeytan’ın amacı, Allah ile insan arasında sonsuz bir uçurum yaratmaktır; fakat biz, Mesih aracılığıyla hiç günah işlememiş gibi Allah ile bir araya geliriz. Mesih, bizim özdeşliğimizi alarak, kendisini insanlığa asla çözülmeyecek bir bağla bağlamıştır. Sonsuz çağlar boyunca sürekli bizimle birliktedir. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki; biricik Oğlu’nu verdi.”⁴¹Yuhanna 3:16.Allah, O’nu sadece bizim günahlarımızı taşıması ve bizim için kendi hayatını feda etmesi için vermedi; O’nu günahkar insan soyu için verdi. Allah, bize değişmez barış fikrini iletmesi, insanlık ailesin-den biri olması ve insan özdeşliğini daima koruması için biricik Oğlu’nu verdi. Bu, Allah’ın sözünü yerine getireceğinin güvencesidir. “Çünkü bize bir Çocuk doğdu, bir Oğul verildi. Önderlik, O’nun omuzları üstünde olacaktır.” Allah, Oğlu’nun kişiliğinde tüm insanlığı evlat edindi ve onu gökyüzünün en yüksek yerine taşıdı. Evrenin tahtını paylaşan, “İnsanoğlu”dur. İlk kez Daniel 7:13’te geçen ve Mesih için kullanılan bir unvan. Ç.N.“Muhteşem, Her Şeye Gücü Yeten, Sonsuzluğun Babası ve Barış Prensi” diye çağırılacak olan Kişi “İnsan- oğlu”;dur. Yeşaya 9:6 Ben “BEN OLAN”ım diyen, Allah ile insanın arasında elini hem Allah’a, hem de insana uzatan, Mesih’tir. “Kutsal, suçsuz, lekesiz, günahlardan ayrılmış, göklerden daha yücelere çıkarılmış olan Başkâhinimiz,” Mesih. bizleri kardeşleri olarak çağırmaktan utanç duymaz. İbraniler 7:26; 2:11.Yeryüzü ve gökyüzü ailesi Mesih aracılığıyla birbiriyle bütünleşir. Yüce Mesih bizim kardeşimizdir. İnsanın tabiatı gökyüzünü kapsar ve insanlık, Sonsuz Sevgi’nin derinliklerinde gözler önüne serilir. .”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 20, 21.

Tartışma Soruları:

1. Yukarıdaki ilk alıntı, “O [İsa] bizim adımıza yapılan savunmalarla konuşur” diyor. Bu söz senin için ne ifade ediyor? Bunun bize Tanrı’nın bize olan sevgisi hakkında ne öğrettiğini düşünün. Bu fikir neden bu kadar cesaret verici? Neden bizim adımıza savunan birine ihtiyacımız var?
2. Yukarıdaki ikinci alıntı, “Mesih aracılığıyla hiç günah işlememiş gibi Allah ile bir araya geliriz” diyor. Bu ne demek? Bu yakınlığı nasıl tecrübe edebiliriz ve bu tecrübeden nasıl bir rahathk elde edebilirsiniz? Derste, bu yakınlığın ne anlama geldiğini ve onu tecrübe etmenin nasıl bir şey olduğunu açıklayın. O’nun “adımıza yapılan savunmalarla” bu tecrübeyi yaşamamıza nasıl yardımcı olur?

Cesur Müjdecî

Yazan: *Daisy Jung*

Ben her zaman bir korkaktım.

Güney Kore’de bir yüksekokul yurduna ilk taşındığımda, geceleri uykuya dalmak için Hristiyan müziği dinlemek zorunda kalmıştım. Bazı insafsız öğrenciler tren istasyonundaki tuvalette benden 10.000 Güney Kore wonu (yaklaşık 10 ABD Doları) çaldığında, tekrar tren istasyonunun tuvaletine girmeye korkmuydum.

Filipinler’in kırsalında bir yıl müjdecî öğrenci olarak hizmet ettiğimde korkularım doruğa ulaştı. Beni merak eden genç bir yabancı kadın, geceleri mumlarla aydınlatılan evimin etrafında toplanmış, ıslık çalıyor ve bazen pencerelere bakıyorlardı. Uykusuzluk çekmeye başladım ve ancak Hristiyan müziği dinledikten ve Kutsal Kitap’ı okuduktan sonra gün ağırından hemen önce uykuya dalabildim.

Kaygularım beni kocam ve iki oğlumla birlikte yaşadığım Güney Asya’ya kadar peşimi bırakmadı. Çoğu kez kocam, gözlerimi kapatmadan önce otobüslerde veya trenlerde etrafımı dikkatlice kontrol etmemi izledi.

“Daisy,” dedi, “senin gibi korkak birinin nasıl müjdecî olmak için başvuru yaptığını merak ediyorum.”

Doğruydum. Ben korkak bir müjdeciydim. Daima güvenli yerlerde kalmayı tercih ettim.

Ama bir şey fikrimi değiştirdi. Bir gün oğullarım ve ben yemek yerken savaşı tartışıyorduk. Çocuklara dünyada pek çok savaşın olduğunu anlattım ve annesi gibi korkuları çok olan 7 yaşındaki Saint ilgiyle sordu: “Anne o zaman müjdecî olarak böyle yerlere gidemeyiz, değil mi?”

“Evet, tehlikeli yerlere gidemeyiz” dedim.

“Öyleyse bu, oradaki insanların İsa’yı tanımadığı anlamına mı geliyor?” dedi Saint.

“Evet, birçok insan İsa’yı tanımadan ölüyor.”

Saint kararlı bir şekilde, “Anne, o zaman buralara gidelim. Hadi oraya gidelim ve müjdecî olalım” dedi.

Böyle bir inancı nasıl reddedebilirdim? “Bunu bir gün yapalım,” diye onayladım.

Ancak kalbimin derinliklerinde birçok soru vardı. Şunu merak ettim: “Bir müjdecî olarak buradayım ama kendim için çok mu endişeleniyorum? Tanrı’ya inandığımı söylüyorum ama O’na yalnızca kendi güvenliğimin güvende olduğunu hissettiğimde mi güveniyorum?”

Oğullarımla yaptığım konuşmadan sonra günlük dualarım değişti. Şimdi şöyle dua ediyorum: “Tanrım, lütfen bana güçlü bir iman ver. Bana insanları sevecek, onlara yaklaşacak ve onları kollayacak, güvenliğimden daha büyük bir kalp ve iman ver.”

Bu misyon hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin “I Will Go (Gideceğim)” stratejik plânının 1 No’lu Misyon Hedefini göstermektedir: “Dünya çapında misyon ve müjdecilik için fedakârlık kavramını sadece pastörleri değil, her kilise üyesini içeren bir yaşam biçimi olarak, genç ve yaşlı herkesi, Mesih’e tanıklık etmenin ve öğrenci yetiştirmenin sevinci içinde canlandırmak.” IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

İsa, Ruhun Çapası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 6:4–6, Matta 16:24, Romalılar 6:6, İbraniler 10:26–29, İbraniler 6:9–13, İbraniler 6:17–20.

HATIRLAMA METNİ: “Canın gemi demiri gibi, hem emin hem de sağlam olan ümidimiz vardır; ve o ümit ki, perdenin iç tarafına girer; İsa, Melkisedek düzenine göre sonsuza dek başkâhin olup, önden gidenimiz olarak bizim için o yere girmiştir” (İbraniler 6:19, 20).

İbraniler 5: 11–6: 20, bizim adımıza İsa'nın kâhinliği hakkındaki teolojik açıklamayı kesintiye uğrattır. Pavlus oraya, Mesih'ten uzaklaşma tehlikesi hakkında şiddetli bir uyarı ekler.

Görünüşe göre insanlar, boş vermişliğin ve imansızlığın kaygan yokuşundan aşağı inme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Elçi Pavlus, mektubu okuyanların ve işitenlerin karşı karşıya kaldıkları zor durumlar nedeniyle ruhsal duyularının körelmiş olabileceğinden ve bu nedenle müjde hakkındaki anlayış ve tecrübele-
rinde büyümeyi bırakmış olabileceğinden endişe duyuyordu.

Bu hepimiz için potansiyel bir tehlike değil mi? Denenmeler yüzünden cesaretiniz kırılıyor ve bu sebeple düşüyor musunuz?

Ancak şiddetli uyarı, sevgi dolu bir cesaretle sonuçlanır. Pavlus, mektubu okuyanlara olan inancını ifade eder ve İsa'yı, Tanrı'nın onlara bozulmaz kurtuluş vaa-dinin somutlaşmış hali olarak yüceltir (İbraniler 6: 9-20). Bu uyarı ve teşvik döngüsü İbraniler 10: 26-39'da tekrarlanır. Bu döngüyü çalışacağız ve İsa'nın bize sağladığı güçlü teşvik sözlerine odaklanacağız.

* 12 Şubat Sebt Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Sözün İyiliğini Tatmak

İbraniler 6: 4, 5'i okuyun. Mesih'te olan imanlılar O'na bağlıken kendilerine ne verildi?

“Aydınlanmış” olmak, ihtida etmeyi tecrübe etmiş olmak demektir (*İbraniler 10:32*). Şeytan'ın gücünün “karanlığından” Tanrı'nın “ışığına” dönenleri ifade eder (*Elçilerin İşleri 26:17, 18*). Günahattan (*Efesliler 5:11*) ve cehaletten (*1. Selanikliler 5: 4, 5*) kurtulmayı belirtir. Buradaki sözlü biçim, bu aydınlanmanın, “Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı” (*İbraniler 1:3*) olan İsa aracılığıyla elde edilen bir Tanrı eylemi olduğunu öne sürmektedir.

“Göksel armağanı tatmış” ve “Kutsal Ruh'a ortak edilmiş” eş anlamlı ifadelerdir. Tanrı'nın “armağanı”, O'nun lütfuna (*Romalılar 5:15*) veya Tanrı'nın bu lütfu başısladığı Kutsal Ruh'a (*Elçilerin İşleri 2:38*) atıfta bulunabilir. Kutsal Ruh'u “tatmış” olanlar (*Yuhanna 7: 37-39, 1. Korintliler 12:13*), O'nun iradesini yerine getirme gücünü içeren Tanrı'nın “lütfunu” tecrübe etmişlerdir (*Galatyalılar 5:22, 23*).

“Tanrı'nın iyi sözünü” tatmak (*İbraniler 6:5*), müjdenin gerçekliğini kişisel olarak tecrübe etmektir (*1. Petrus 2: 2, 3*). “Gelecek çağın kudretlerini”, Allah'ın gelecekte imanlılar için diriliş, bedenlerimizin dönüşümü ve sonsuz yaşam gibi gerçekleştireceği mucizeleri ifade eder: (*Yuhanna 5:28, 29*). Ancak imanlılar, günümüzde onları “tatmaya” başlıyorlar. Onlar ruhsal bir diriliş (*Koloseliler 2:12, 13*), yenilenmiş bir düşünce (*Romalılar 12: 2*) ve Mesih'te sonsuz yaşamı (*Yuhanna 5:24*) tecrübe ettiler.

Pavlus muhtemelen Tanrı'nın lütfunu ve O'nun kurtuluşunu tecrübe eden çöl neslini hatırlıyor. Çöl nesli, ateş sütunu tarafından “aydınlattıldı” (*Nehemya 9:12, 19; Mezmurlar 105: 39*), Göksel man armağanından yararlandı (*Mısır'dan Çıkış 16:15*), Kutsal Ruh'u tecrübe etti (*Nehemya 9:20*), Mısır'dan kurtuluşlarında gerçekleştiren (*Elçilerin İşleri 7:36*). “harikalar ve belirtiler”de “Tanrı'nın Sözünün iyiliğini” (*Yeşeya 21:45*) ve “gelecek çağın kudretlerini” tattılar.

Ancak Pavlus, çöl neslinin bu delillere rağmen (*Çölde Sayım 14: 1-35*) Tanrı'dan uzaklaşması gibi, İbraniler mektubunun yazıldığı topluluk da Tanrı tarafından verilen, yararlandıkları bütün lütuflara rağmen aynı şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu öne sürüyor.

İbraniler'deki bu ayetlerin bahsettiği şeylerle ilgili kendi deneyiminiz nedir? Örneğin, metnin atıfta bulunduğu aydınlanmayı nasıl yaşadınız?

Eski Hale Dönmek İmkânsız

İbraniler 6: 4-6, Matta 16:24, Romalılar 6: 6, Galatyalılar 2:20, Galatyalılar 5:24 ve Galatyalılar 6:14'ü karşılaştırm. Bu karşılaştırma Mesih'i çarmıha germenin ne anlama geldiğine dair neyi öne sürüyor?

Orijinal Yunanca metin "imkânsız" kelimesini vurgular. Tanrı'nın "düşmüş" olanları eski hallerine getirmesi imkânsızdır çünkü "onlar Tanrı'nın Oğlu'nu adeta yeniden çarmıha geriyor" (*İbraniler 6: 6*). Pavlus, Mesih aracılığıyla başka bir kurtuluş yolu olmadığını vurgulamak ister (*Elçilerin İşleri 4:12*). Başka herhangi bir yolla kurtuluş, "Tanrı'nın yalan söylemesi" (*İbraniler 6:18*) ya da "iman olmadan" (*İbraniler 11: 6*) Tanrı'yı memnun etmek kadar imkânsızdır.

Tanrı'nın Oğlu'nu yeniden çarmıha germek, İsa ile imanlı arasındaki kişisel ilişkide meydana gelen bir şeyi açıklamaya çalışan mecazi bir ifadedir.

Dini liderler İsa'yı çarmıha gerdiler çünkü İsa onların üstünlükleri ve özyönetimleri için bir tehdit oluşturdu. Bu yüzden, İsa'yı bedenen ortadan kaldırmayı ve güçlü ve tehlikeli bir düşmanı yok etmeyi umuyorlardı. Benzer şekilde müjde, bireyin egemenliğine ve kendi kaderini tayinine en temel düzeyde meydan okur. Hristiyan yaşamının özü, çarmıhı yüklenip kendini inkar etmektir (*Matta 16:24*). Bu, "dünyayı" (*Galatyalılar 6:14*), "eski yaradılışımızı" (*Romalılar 6: 6*) ve "benliği, tutku ve arzularıyla" (*Galatyalılar 5:24*) çarmıha germek anlamına gelir Hristiyan yaşamının amacı, bir tür ölüme maruz kalmamızdır. Bu ölümü kendimize yaşamadıkça, Tanrı'nın bize vermek istediği yeni yaşamı alamayız (*Romalılar 6:1-11*).

İsa ile benlik arasındaki mücadele, ölümüne bir mücadeledir (*Romalılar 8:7, 8; Galatyalılar 5:17*). Bir anda kazanılmayan zor bir savaştır. Bu parça, " eski yaradılışımızı" ve "beden"e karşı verdiği savaşta bazen başarısız olan kişiye atıfta bulunmaz. Bu günah, gerçek kurtuluşu ve bunun ne anlama geldiğini tecrübe ettikten sonra (*İbraniler 6:4, 5*), İsa'nın sahip olmak istediği yaşam türü için bir tehdit olduğuna karar veren ve O'nunla ilişkilerini tahrip etmek için harekete geçen kişiye atıfta bulunur. onunla. Yani kişi tam olarak Mesih'ten yüz çevirmeyi seçmediği sürece, hâlâ kurtuluş umudu vardır.

"Benlik" e ölmek, "Çarmıhı" yüklenmek ne demektir? Mesih'in egemenliğine teslim etmekte en çok zorlandığımız şey nedir?

Artık Günahlar İçin Kurban Yok

İbraniler 6:4–6’daki uyarı, İbraniler 10:26–29’daki uyarıya çok benzer. Pavlus, İsa’nın kurban edilmesinin reddedilmesinin mektubu okuyanları, günahın bağışlanması için her yöntemden mahrum bırakacağını çünkü bu bağışlamanın İsa dışında başka bir yolu olmadığını açıklar (*İbraniler 10: 1-14*).

İbraniler 10: 26–29’u okuyun. Yazar, bağışlanmanın olmadığı günahı hangi üç şekilde anlatıyor?

Yazar, hakikat bilgisini aldıktan sonra işlenen hiçbir günahın kefareti olmadığını söylemez. Tanrı, İsa’yı bizim Savunucumuz olarak atadı (*1. Yuhanna 2:1*). O’nun aracılığıyla günahlarımız bağışlanır (*1. Yuhanna 1:9*). Kurban ya da kefareti olmayan günah, Tanrı’nın Oğlu’nu ayaklar altına almak, Antlaşma kanını bayağı saymak ve Kutsal Ruh’a hakaret etmek olarak tanımlanır (*İbraniler 10:29*). Şimdi bu ifadelerin anlamlarını gözden geçirelim.

“Tanrı Oğlu’nu ayaklar altına alır” ifadesi (*İbraniler 10:29*) İsa’nın egemenliğinin reddini anlatır. “Tanrı’nın Oğlu” başlığı mektubu okuyan topluluğa, Tanrı’nın İsa’yı sağına yerleştirdiğini ve düşmanlarını O’nun ayaklarına “basamak” yapacağına dair vaat verdiğini hatırlattı (*İbraniler 1:13; ayrıca bkz. İbraniler 1: 5–12, 14*). İsa’nın ayaklar altına alınması, mürted kişinin İsa’ya düşman olarak davrandığını belirtir. Mektubun argümanı bağlamında (*İbraniler 1:13*), mürtedin yaşamı söz konusu olduğunda, İsa’nın tahttan indirildiği (şimdi mürtedin kendisi tarafından işgal edilmektedir) ve bunun yerine basamak olarak konulduğu belirtebilir. Bu, Lusifer’ın cennette yapmak istediği şeydir (*Yeşaya 14: 12–14*) ve “yasa tanımaz” olanın gelecekte yapmaya çalışacağı şeydir (*2. Selanikliler 2: 3, 4*).

“Antlaşma kanını bayağı sayanın” ifadesi, İsa’nın kurban edilmesinin reddine atıfta bulunur (*İbraniler 9: 15–22*). İsa’nın kanının arındırıcı gücünden yoksun olduğunu ima eder.

“Lütufkâr Ruh’a hakaret” ifadesi çok güçlüdür. Yunanca enybrisas (“hakaret, öfke”) terimi, “küstahlık” veya “kendini beğenme” anlamına gelen kibir tezahürünü içerir. Bu terim, Kutsal Ruh’un “Lütuf Ruhu” olarak tanımlanmasına tamamen zıttır. Bu, mürtedin Tanrı’nın lütuf sunusuna hakaretle karşılık verdiğini belirtir.

Mürted savunulamaz bir konumda İsa’yı, kurbanını ve Kutsal Ruh’u reddeder.

Daha İyi Şeyler

Pavlus, İbraniler 6: 4–8’in güçlü ve samimi uyarısından sonra, okuyucuların ne Oğul’dan uzaklaştıklarına ne de gelecekte düşeceklerine olan güvenini ifade ediyor. Mektubu okuyan topluluğun uyarıyı alacağına ve uygun meyveleri vereceğine inanmaktadır. Tanrı’nın yetiştirdiği ve beklediği meyveleri üreten “toprak” gibidirler. Bu insanlar, “kurtuluş” (*İbraniler 6: 9*) olan Tanrı’dan kutsama alacaklardır (*İbraniler 6: 7*).

İbraniler 6: 9–12’yi okuyun. Mektubun yazıldığı topluluğun yaptığı ve yapmaya devam ettiği iyi şeyleri listeleyin ve ne anlama geldiklerini açıklayın.

İmanlılar kutsallara hizmetleriyle Tanrı’nın “adına”, yani Tanrı’nın Kendisine olan sevgilerini gösterirler. Bunlar geçmişte münferit eylemler değil, bugüne kadar uzanan sürekli eylemlerdi. İstisnai eylemler, bir kişinin gerçek karakterini ortaya çıkarmaz. Tanrı’ya duyulan sevginin en büyük kanıtı “dini” eylemler değil, diğer insanlara, özellikle yoksun olanlara karşı sevgi eylemleridir (*Matta 10:42, Matta 25: 31-46*). Böylece Pavlus imanlılara iyilik yapmayı “unutmamalarını” öğütler (*İbraniler 13: 2, 16*).

İbraniler 6: 12’ye bakın. Olgunlaşamayanları ve düşme tehtidiyle karşı karşıya olanları tanımlayan “uyuşuk” veya “tembel” olmalarına karşı uyarır (*İbraniler 5:11, İbraniler 6:12*). Umut, entelektüel iman uygulamalarıyla değil, sevgi eylemlerinde ifade edilen imanla diri tutulur (*Romalılar 13: 8-10*).

Pavlus, mektubu okuyanların iman ve sabır yoluyla vaatleri miras alan kişileri örnek almalarını istiyor. Çöl neslini, iman eksikliği ve sebat nedeniyle vaat edilene miras alamayanların olumsuz bir örneği olarak sundu.

Daha sonra İbrahim’i (*İbraniler 6: 13-15*) “iman ve sabır” aracılığıyla vaatleri miras alan birine örnek olarak tanıtır. Müspet örneklerin listesi İbraniler 11’e güvenen insanlar ile uzatıldı ve İbraniler 12’de İsa ile en büyük iman ve sabır örneği olarak zirveye ulaşır (*İbraniler 12: 1-4*). Vahiy 14: 12’de iman, sabır ve buyrukları yerine getirme son günlerdeki kutsalların özellikleridir.

Bazen sevdiğimiz insanları uyarmalıyız. Başkalarını uyarmak ve cesaretlendirmekle ilgili olarak elçiden ne öğrenebiliriz?

İsa, Ruhun Çapası

Pavlus, irtidata karşı uyarısını ve sevgi ve imana yönelik cesaretlendirmesini, Mesih'te güzel, artan bir güven ifadesiyle sonuçlandırır.

İbraniler 6: 17–20'yi okuyun. Tanrı vaatlerini bize nasıl garanti etti?

Tanrı, bizim için vaatlerini çeşitli şekillerde garanti etti. İlk olarak, Tanrı sözünü bir ant ile garanti etti (*İbraniler 6:17*). Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı'nın İbrahim ve Davut'a ant içmesi, Tanrı'nın İsrail için kalıcı lütfu olan güvenin nihai temeli oldu.

Musa altın buzağıyla döndükten sonra İsrail için Tanrı'nın bağışlamasını güvence altına almaya çalıştığında, Tanrı'nın andından İbrahim'e atıfta bulundu (*bkz. Mısır'dan Çıkış 32: 11-14, Yaratılış 22: 16-18*). Onun isteğinin belirtilen gücü, Tanrı'nın andının geri alınamaz olmasıydı (*Romahlılar 9: 4; Romahlılar 11:28, 29*).

Benzer şekilde, mezmurcu İsrail için Tanrı'nın huzurunda aracılık ettiğinde, Tanrı'nın Davut'a ant içtiğini söyledi. Tanrı şöyle demişti: “Antlaşmamı bozmayacak, Ağzımdan çıkan sözü değiştirmeyeceğim. Bir kez kutsallığım üstüne ant içtim, Davut'a yalan söylemeyeceğim. Onun soyu sonsuza dek sürecek, Tahtı karşımda güneş gibi duracak, Göklerde güvenilir bir tanık olan ay gibi Sonsuza dek kalacak.” (*Mezmurlar 89: 34-37*). Yeni Ahit'e göre, her iki ant da artan ve Davut'un tahtına oturan İbrahim'in soyu olan İsa'da yerine getirildi (*Galatyalılar 3: 13-16; Luka 1: 31-33, 54, 55*).

İkinci olarak, Tanrı İsa'yı sağına oturtturarak bize vaatlerini kefalet etmiştir. İsa'nın göğe alınmasının amacı, imanlılara verilen vaadi doğrulamaktır çünkü İsa “Önden gidenimiz.” olarak göğe yükselmiştir (*İbraniler 6:20*). Bu sebeple O'nun göğe alınması bize Tanrı'nın bizim için kurtuluşunun kesinliğini gösterir. Tanrı, İsa'yı “herkes için ölümü tatma” acısıyla yüceltti, böylece “birçok oğulları yüceliğe getirsin” (*İbraniler 2: 9, 10*). İsa'nın Baba'nın huzurundaki varlığı, Tanrı'nın tahtına bağlanmış olan “Canlarımız için gemi demiri”dir (*İbraniler 6:19*). Tanrı'nın egemenliğinin onuru, İsa aracılığıyla bize verdiği vaadin yerine getirilmesi üzerine verilmiştir. Daha hangi güvenceye ihtiyacımız var ki?

Tanrı'nın size ant içtiğini düşündüğümüzde ne hissediyorsunuz? Kendinizi değersiz hissetseniz bile, neden bu düşünce tek başına size kurtuluş güvencesi veriyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri* 539–545 “Sevgili Yuhanna” ve *Sevgi Öğretmeni* s.716–722 “Yahuda” bölümlerini okuyun.

“İnsanın kendi benliğine karşı verdiği savaş, tarih boyu verilmiş en büyük savaştır. Kendini teslim etmek, herşeyi Allah’ın iradesine bırakmak, bir mücadele gerektirir; ancak can, kutsallıkta yenilenebilmek için önce Allah’a boyun eğmelidir.” Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 27.

“Yuhanna İsa gibi olmayı arzuluyordu, ve Mesih’in sevgisinin dönüştürücü etkisi altında yumuşak huylu ve alçakgönüllü oldu. Benlik İsa’da gizlenmişti. Tüm yoldaşlarından çok, Yuhanna kendisini bu harika hayatın gücüne teslim etti. Şöyle diyor: “Yaşam açıkça görüldü, O’nu gördük.” “Nitekim hepimiz O’nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık” (1. Yuhanna 1:2; Yuhanna 1:16). Yuhanna Kurtarıcı’yı tecrübeye dayalı bir bilgiyle tanıyordu. Efendisi’nin dersleri canı üzerine işlenmişti. Kurtarıcı’nın lütfuna tanıklıkta bulunduğu, basit olan dili tüm varlığını kaplayan sevgiyle belagatli hale dönüşmüştü.

Yuhanna’nın Mesih’e olan derin sevgisi, onu her zaman O’na yakın olmayı arzulamaya sevk ediyordu. Kurtarıcı Onikiler’in hepsini seviyordu, fakat en kabul edici ruh Yuhanna’dıydı. Diğerlerinden daha gençti ve çocuklara özgü bir güvenle kalbini İsa’ya açtı. Böylece Mesih’le daha fazla duygudaşlık kazandı ve Kurtarıcı’nın en derin ruhsal öğretileri onun aracılığıyla insanlara iletildi.

İsa Baba’yı temsil edenleri sever, ve Yuhanna Baba’nın sevgisinden diğer hiçbir öğrencinin yapamadığı şekilde söz edebiliyordu. Karakterinde Allah’ın niteliklerini yansıtarak, kendi canında hissettiklerini insan kardeşlerine açıkladı. Rabb’in yüceliği yüzünden okunuyordu. Kendisini dönüştüren kutsallığın güzelliği, Mesih’e yaraşır bir parlaklıkla çehresinden ışıldıyordu. Mesih’e benzemek ve O’nunla birlikte olmak canının tek arzusu oluncaya dek, hayranlık ve sevgiyle Kurtarıcı’ya baktı, ve Efendisi’nin karakteri onun karakterinden yansıdı.” —Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 469, 470.

Tartışma Soruları:

1. Sevgili öğrenci Yuhanna ve Yahuda İskariyot’un yaşamları önemli bir tezat oluşturur. İsa, Yuhanna ve kardeşini görünce onlara Gökgürültüsü Oğulları, Beni-Reges adını verdi. Yuhanna’nın ciddi kusurları vardı. Yahuda’nın da kusurları vardı ama bunlar Yuhanna’nın kusurlarından daha dramatik veya ciddi değillerdi. Yahuda Kutsal Ruh’a karşı günah işlerken Yuhanna neden İsa’nın suretine dönüştü? Aradaki fark neydi?
2. İsa, imanlıları çarmıhlarını yüklenip Kendisini takip etmeye davet ediyor. Çarmıhı yüklenme ve başkaları tarafından zulüm görmenin arasındaki fark nedir?
3. Tanrı neden yaşamlarımızın O’na tamamen teslim etmemizi istiyor? Özgür irade ve kurtuluş arasındaki ilişki nedir?

Şeker Şoku

Yazan: *Andrew McChesney*

Laos'ta bir şeker fabrikası işçisi olan Oung vaftiz edildi, fakat yaklaşık üç yıl sonra İsa'ya olan ilgisini kaybetti.

Pastör, Sebt Günü ibadet etmek üzere kiliseye dönmesi için bir davetle onu evinde ziyaret etti.

“Evet, geleceğim,” diye söz verdi Oung.

Ama gelmedi.

Pastör onu tekrar davet etmek için döndüğünde Oung, bir arkadaşı beklenmedik bir şekilde evine uğradığı için kilise ibadetlerini kaçırdığını söyledi.

“Gelecek Sebt günü geleceğim,” dedi.

Ama gelmedi.

Pastör tekrar döndüğünde Oung, bisikletinin bozulduğunu söyledi.

Pastör birçok kez ziyaret etti ve Oung'un her zaman bir bahanesi vardı. Kilise üyeleri dua etti ve pastör onu davet etmeye devam etti. Ama Oung, İsa'dan uzaklaşıyor gibiydi.

Bir süre sonra içmeye ve evde sorun çıkarmaya başladı. Birçok kez ablasını dövdü ve onun yüzünde, kollarında ve bacaklarında morluklara sebep oldu. Sadık bir kilise üyesi olan ablası sonunda onu karısı ve çocuklarıyla bırakarak evden ayrılmak zorunda kaldı.

Ablası kiliseye gözlerinde yaşlarla geldi. Küçük kardeşini seviyordu. “Lütfen Oung için dua etmeyi bırakma” dedi.

Bir gün, Oung şeker fabrikasında çalışırken, dev bir çelik kaptan şeker almak için çelik bir merdivene tırmandı.

Bu yaptığı şey işinin normal bir parçasıydı. Ancak o gün çelik konteynere bağlı bir elektrik teli arızalanmıştı. Konteynerin üst kenarını kavramak için ellerini uzattığında, ellerinden ve vücudundan bir elektrik akımı geçti.

Elektrik akımı onu konteynere sabitledi ve hareket edemedi. Ellerini oradan çekemiyordu. O anda ailesini, çocuklarını ve karısını düşündü.

Sonra Tanrı'yı hatırladı.

“Tanrım lütfen bana yardım et!” dua etti.

Aniden elektrik akımı kesildi ve yere düştü.

Aklına tek bir düşünce doldu: “Tanrı bana yeniden yaşamam için yeni bir hayat verdi.” Ölmeliydi ama yaşıyordu. Olayda sol eli fena halde yanmıştı ama onun dışında iyiydi.

Köylüler onun hâlâ nasıl hayatta olduğuna inanamadı.

Oung, karısına hayatını yeniden İsa'ya adamayı plânladığını söyledi.

Tanrı bana yeni bir yaşam verdiği için kiliseye geri dönmeliyim, dedi. “O'nun tanıklığını yapmalıyım çünkü ölmeliydim ama hayattayım. O'na geri dönmeliyim.”

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunularını alacak olan Laos ve Güney Asya-Pasifik Bölümü'nün diğer ülkelerindeki insanlara müjdenin yayılmasına yardımcı olan Sebt Okulu sunularımız için teşekkür ederiz.

İsa, Yeni Antlaşma'nın Aracısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 7:11-19; İbraniler 8:10-12; Yeremya 31:31-34; İbraniler 8:1-6; Mısır'dan Çıkış 24:1-8; Hezekiel 36:26, 27.

HATIRLAMA METNİ: “Ama şimdi O, daha iyi vaatler üzerine kurulmuş olan daha iyi bir antlaşmanın aracısı olduğu derecede, daha üstün bir hizmete de sahip olmuştur” (İbraniler 8:6).

İsa, kusursuz bir hayat yaşayarak ve daha sonrasında da bizim yerimize ölerek, bizimle Tanrı arasında yeni ve daha iyi bir antlaşmaya aracılık etti. İsa, ölümü aracılığıyla, günahlarımızın getirdiği ölüm cezasını kaldırdı ve yeni antlaşmayı mümkün kıldı.

Bu hakikat, İsa'nın antlaşmanın gerektirdiği mükemmel bağlılığı tezahür ettirdiğini tanımlayan İbraniler 10: 5-10'da açıklanmıştır. Mesih'in Tanrı'ya tam bağlılık arzusuna atıfta bulunan 40. Mezmur'a atıfta bulunur: “O zaman şöyle dedim: “İşte geldim; Kutsal Yazı tomarında benim için yazılmıştır. Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğindedir.” (Mezmurlar 40:7, 8). “Orijinal bağlamda bu ifade [iradeni yapmak] Allah'ın iradesine olan ahlâki bağlılığı tanımladı. İbraniler kitabının yazarı bu ifadeyi, kurban edilen hayvanların aksine Mesih'in kurbanının, kabul edilebilir bir kefarete sağlayarak Allah'ın iradesini yerine getirdiğini göstermek için kullanır.”—*The SDA Bible Commentary*, cilt. 7, s. 460.

Pavlus için bu mezmur, İsa'nın beden alışıyla özel bir önem kazandı. İsa, Yeni Ahit'in bağlılığını somutlaştırdı. O bizim örneğimizdir. Bizler sadece O'nun ölümüyle değil, aynı zamanda O'nun kusursuz bağlılığı sayesinde de kurtulduk.

*19 Şubat Sebte Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Yeni Bir Antlaşma İhtiyacı

İbraniler 7: 11–19’u okuyun. Neden yeni bir antlaşmaya ihtiyaç vardı?

İbranilere göre, İsa’nın Melkisedek’in düzenine göre kâhin olarak atanması, yeni bir antlaşmanın başlatıldığını belirtiyordu.

Eski antlaşma Levililerin kâhinlik düzeninin esasına dayalı olarak verilmişti (*İbraniler 7:11*). Levili kâhinler, Tanrı ile İsrail arasında aracılık yaptılar ve yasa, kâhinlik dışındaki kimseyi buna dahil etmedi. O halde yazar, kâhinlik değişikliğinin kâhinlik yasasında bir değişiklik olduğu kadar antlaşmanın da değişmesi anlamına geldiği sonucuna varır (*İbraniler 7:12, 18, 19*).

Eski ahitle ilgili olan sıkıntı, mükemmelliği sağlayamamasıydı (*İbraniler 7:11*). Pavlus Levililerin kâhinlik düzeni ve onun hizmetinden (kurbanlar, bayramlar vb.) bahsediyor. Bunlar aracılığıyla sunulan hayvan kurbanları, günahahtan gerçek, tam bir arınma ya da Tanrı’ya erişim sağlayamaz (*İbraniler 10: 1–4; İbraniler 9:13, 14; İbraniler 10: 19–23*).

Yeni bir antlaşmanın gerekli olduğu gerçeği, Tanrı’nın onlara eski antlaşmayı verdiğinde İsrail’e haksızlık ettiği anlamına gelmez. Levililerin hizmeti ve tapınanın hizmetleri onları putperestlikten korumak ve aynı zamanda onları İsa’nın gelecekteki hizmetine yönlendirmek için tasarlandı. İbraniler, kurbanların “gelecek iyi şeylerin sadece bir gölgesi” (*İbraniler 10:1*) olduğunu vurgular.

Kurbanlar İsa’yı göstererek, insanların “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu”na (*Yuhanna 1:29 ile Yeşaya 53’ü karşılaştırm*) umutlarını ve inançlarını bağlamalarına yardımcı olmalıydı. Bu, Pavlus’un yasanın “imanla salih sayılalım diye, ... Mesih’e dek bizim eğiticimiz oldu” (*Galatyalılar 3:24*) (CAN) veya “her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa’nın sonudur.” (*Romalılar 10: 4*) dediğinde belirttiği nokta aynıdır.

Başka bir deyişle, On Emir bile her ne kadar iyi ve kusursuz olsa da, kurtuluşu sağlayamaz (*Romalılar 3: 20–28, Romalılar 7: 12–14*). Kusursuz bir doğruluk ölçüsü sağlarlar ancak doğruluk sağlamazlar. Bu, yaşlı birinin aynaya bakarak kırışıklıklarının silinmesini umması gibidir. Kusursuz doğruluk için aracımız olarak İsa’ya ihtiyacımız vardır.

Yasa bizi neden kurtaramaz? Eğer tüm emirleri yerine getirirsek ve hatta bu emirleri iyi, kusursuz bir şekilde yerine getirirsek bu bizi neden kurtarmasın?

Yeni ve Yenilenmiş

İbraniler 8: 10–12’yi Yasa’nın Tekrarı 6: 4–6, Yasa’nın Tekrarı 30: 11–14 ve Yeremya 31: 31–34 ile karşılaştırın. Bu bize yeni antlaşmanın doğası hakkında ne öğretiyor?

İbraniler’deki yeni bir antlaşma vaadi, Yeremya’ya atıfta bulunmaktadır. Yeremya’ya göre, Tanrı’nın yeni bir antlaşma vaadi, aslında Musa aracılığıyla İsrail’le yaptığı antlaşmanın yenilenmesiydi (*Yeremya 31: 31–34*). Öyleyse, Yeremya 31’in kesin bir şekilde “yeni” bir antlaşmadan değil, İsrail ile orijinal antlaşmanın “yenilenmesinden” söz ettiği söylenebilir. Aslında, İbranice yeni anlamına gelen ‘hadashah’, hem “yenilenme” hem de “son çıkan” anlamlarına sahiptir.

Eski antlaşmayla ilgili sıkıntı, insanların onu bozmasıydı (*İbraniler 8: 8, 9*). Sözleşme hatalı değildi ancak insan etkeni vardı. İsrail, gelmekte olan Mesih’in işaretlerini görseydi ve O’na iman etseydi, ahit bozulmayacaktı. Yine de adil olmak gerekirse, İsrail tarihi boyunca, antlaşmanın amaçlarının yerine getirildiği ve yüreklerinde yasanın bulunduğu pek çok imanlı vardı (*Mezmulurlar 37:31, Mezmulurlar 40: 8, Mezmulurlar 119: 11, Yeşaya 51: 7*).

Yeni antlaşma eski antlaşmanın yenilenmiş hali olsa da, aslında tamamen ‘yeni’ olduğu anlamı vardır. Yeremya’nın “Yeni bir antlaşma” vaadi, sürgünden önce var olan koşulların yenilenmesini öngörmekle kalmadı, bu koşullar birkaç kez bozulmuş ve yenilenmişti çünkü halk birkaç kez imanından dönmüştü. Bunun nedeni, insanların Tanrı ile yaptıkları antlaşmanın sonunu yerine getirmeye isteksiz olmalarıydı (*Yeremya 13:23*).

Böylece, Tanrı “yeni bir şey” yaratmayı vaat etti (*Yeremya 31:22*). Antlaşma, Tanrı’nın “atalarıyla” yaptığı antlaşma gibi olmayacaktı (*Yeremya 31:32*). Halkın sadakatsizliği nedeniyle, Tanrı’nın Musa ile yapılan antlaşma kapsamında verdiği vaatler hiçbir zaman tamamlanmadı. Şimdi, Oğul tarafından verilen kefalet sayesinde (*İbraniler 7:22*), Tanrı, ahdinin amaçlarını yerine getirecekti. Tanrı yasanı değiştirmede veya ölçülerini azaltmadı ancak bunun yerine, ahit vaatlerinin bir güvencesi olarak Oğlunu gönderdi (*İbraniler 7:22, İbraniler 6: 18–20*). Bu nedenle bu antlaşmada lânet yoktur. Sadece bereketleri vardır. Çünkü İsa bunu kusursuz bir şekilde yerine getirerek bizim için lanetlenmiştir (*Galatyalılar 3:13*).

2. Timoteos 2: 13’ü okuyun. Başkalarıyla ilişkilerimizi ve tasarılarımızı değerlendirirken, Tanrı’nın halkına ve tasarılarına olan bağlılığından ne öğrenebiliriz?

Yeni Antlaşma Daha İyi Bir Aracıya Sahiptir

İbraniler 8:1-6'yı okuyun. İsa neden antlaşma için daha iyi bir Aracıdır?

Yunanca mesitēs (aracı) terimi, mesos kelimesinden (“aradaki”) türemiştir ve ortada yürüyen veya ayakta duran kişiyi belirtir. Aşağıdaki işlevlerden bir veya daha fazlasını yerine getiren bir kişiye atıfta bulunan teknik bir terimdir: (1) iki veya daha fazla taraf arasında bir hakem, (2) bir müzakereci veya işletme aracılığı, (3) hukuki anlamda bir şahit veya (4) kefil olan ve dolayısıyla bir anlaşmanın ifasını güvence altına alan kişi.

İngilizce “aracı” terimi, İbranice’deki mesitēs için çok dar bir çeviridir çünkü sadece Yunanca terimin ilk iki veya üç kullanımına odaklanır. Ancak İbraniler dördüncü işlevini vurgular. İsa, Baba ile insanlar arasında bir anlaşmazlığı çözmesi anlamında “aracı” olarak veya tarafları hoşnutsuzluk içinde uzlaştıran bir uzlaştırıcı olarak veya bir sözleşmenin varlığını veya kefaletini tasdik eden bir şahit olarak doğmamıştır. Bunun yerine, İbranilerin açıkladığı gibi, İsa yeni antlaşmanın kefilidir (veya teminatıdır) (*İbraniler 7:22*). İbraniler’de “aracı” terimi “kefil” ile eşdeğerdir. Antlaşma vaatlerinin yerine getirileceğine kefalet eder.

Mesih’in ölümü, yeni antlaşma kurumunu makûl kılar çünkü İsrail ile (ve hatta Aden’deki ilk insanlarla) ilk antlaşmanın bozulmuş olan taleplerini yerine getirir (*İbraniler 9: 15–22*). Bu anlamda İsa, çiğnenen antlaşmanın yükümlülükleri üstlenen kefilidir. Başka bir deyişle, İsa’nın gökteki yüceltilmesi, Tanrı’nın insanlara verdiği vaatlerin yerine getirileceğini kefalet eder (*İbraniler 6:19, 20*). İsa, Tanrı’nın vaatlerinin doğru olduğunu gösterdiği için antlaşmayı güvence altına alır. Baba, İsa’yı diriltirek ve O’nu sağma oturarak, bizi dirilteceğini ve O’na getireceğini göstermiştir.

İsa, Musa’dan daha büyük bir aracıdır çünkü göksel tapınakta hizmet eder ve Kendisini bizim için kusursuz bir kurban olarak sunmuştur (*İbraniler 8: 1-5, İbraniler 10: 5-10*). Musa’nın görünüşü Tanrı’nın ihtişamını yansıtıyordu (*Mısır’dan Çıkış 34: 29-35*), ancak İsa, Tanrı’nın bizzat görkemidir (*İbraniler 1: 3, Yuhanna 1:14*). Musa, Tanrı ile yüz yüze konuştu (*Mısır’dan Çıkış 33:11*) ancak İsa Tanrı’nın Sözü’dür (*İbraniler 4:12, 13; Yuhanna 1:1-3, 14*).

Evet, Mesih bağımlık antlaşmasının taleplerini yerine getirdi. Bu açıdan bakıldığında, bağımlığın hayatımızdaki rolü nedir ve neden hâlâ bu kadar önemlidir?

Yeni Ahit'in Daha İyi Vaatleri Vardır

Yeni Ahit'in, Eski Ahit'in sahip olduğundan (göksel bir konut, sonsuz yaşam, vb.) daha büyük armağanları olması anlamında “daha iyi vaatler”e sahip olduğunu düşünebiliriz. Gerçek şu ki, Tanrı bize sunduğu armağanların aynısını Eski Ahit dönemi imanlılara da verdi (*İbraniler 11:10, 13-16'yı okuyun*). İbraniler 8:6'da “daha iyi vaatler” farklı vaatlerden söz eder.

Tanrı ile İsrail arasındaki antlaşma, ikisi arasında geleneklere dayalı bir vaat değişimiydi. Tanrı önyak oldu ve İsrail'i Mısır'dan kurtardı ve onları Vaat Edilmiş Topraklara götürmeye vadetti.

Mısır'dan Çıkış 24:1-8 ile İbraniler 10:5-10'u karşılaştırm. Bu iki vaat arasındaki benzerlikler ve farklılıklar nelerdir?

Tanrı ile İsrail arasındaki antlaşma kanla onaylanmıştır. Bu kan sunağın her ikisine de serpildi. İsrail halkı, Rab'bin söylediği her şeye bağlı kalacaklarına söz verdi.

“Sonsuz yaşamın şartı, bugün her zaman olanın aynısıdır, ilk atalarımızın düşüşünden önce Aden'de olanın aynısıdır: Allah'ın yasasına mükemmel uyum, mükemmel doğruluk. Eğer sonsuz yaşam bundan daha azın karşılığı olarak verilseydi, tüm evrenin mutluluğu tehlikeye girerdi. Ölümsüz olması için, bütün keder ve sefalet zinciriyle beraber günaha yol açılırdı.” —Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 39.

Tanrı, bizim için yeni antlaşmanın mutlak taleplerini yerine getirir çünkü O, Kendi Oğlunu gelip kusursuz bir yaşam sürmesi için verdi, böylece antlaşmanın vaatleri O'nda yerine gelsin ve sonra İsa'ya imanla bizlere sunulsun. İsa'nın bağlılığı, ahit vaatlerine kefalet eder (*İbraniler 7:22*). Tanrı'nın O'na, daha sonra bize verilen antlaşmanın bereketlerini vermesini gerektirir. Gerçekten, “Mesih'te” olanlar, O'nunla birlikte bu vaatlerin tadını çıkaracaklardır. İkinci olarak ise Tanrı, yasasını yerine getirmemizi sağlamak için bize Kutsal Ruh'u verir.

Mesih, antlaşmanın taleplerini yerine getirdi ve bu nedenle, Tanrı'nın bize vaatlerinin gerçekleşmesi su götürmez bir gerçektir. Bu, 2.Korintliler 1:20-22'nin anlamını anlamanıza nasıl yardımcı olur? Burada bizler için hangi harika umut vardır?

Yeni Antlaşma Kalbin Sorununu Çözdü

Yeremya 31:33 ve Hezekiel 36:26, 27'deki yeni ahit vaatlerini karşılaştırm. Aralarında nasıl bir ilişki vardır?

İlk ahit, Tanrı tarafından taş levhalar üzerine yazılmıştır ve Tanrı'nın halkıyla olan antlaşmasının önemli bir tanığı olarak ahit sandığına konmuştur (*Mısır'dan Çıkış 31:18, Yasa'nın Têkrarı 10:1-4*). Ancak taşa yazılmış kayıtlar kırılabilirdi ve Yeremya'nın tecrübe ettiği gibi tomarlar kesilip yakılabilirdi (*Yeremya 36:23*).

Fakat Tanrı yeni antlaşmada yasanın insanların yüreklerine yazacaktır. Kalp, hafıza ve anlayış organı olan zihne (*Yeremya 3:15, Yasa'nın Têkrarı 29:4*) ve özellikle bilinçli kararların verildiği yere (*Yeremya 3:10, Yeremya 29:13*) atıfta bulunur.

Bu vaat, herkesin yasaya erişimini ve yasanın bilgisini güvence altına almakla kalmadı, aynı zamanda ve daha da önemlisi, ulusun kalbinde bir değişiklik meydana getirdi. İsrail'in sorunu, günahlarının "demir kalemler", "yürekerinin levhaları," Elmas uçlu aletle oyulmuş." olmasıydı (*Yeremya 17: 1*). İnatçı bir yürekleri vardı (*Yeremya 13:10, Yeremya 23:17*); bu nedenle doğru şeyi yapmaları imkânsızdı (*Yeremya 13:23*).

Yeremya yasanın değişikliğini ilan etmedi çünkü İsrail'in sorunu yasada değil yürekteydi. Tanrı, İsrail'in sadakâtinin, onlar için yaptıklarına minnettar bir karşılık olmasını istedi ve bu nedenle onlara sevgisini ve ilgisini ifade ederek On Emir'i tarihsel bir öndeyiş ile verdi (*Mısır'dan Çıkış 20:1, 2*). Tanrı İsrail'in Kendi yasalarına uymasını, onlar için en iyisini istediğinin bir tasdiğı olarak istedi. Bu gerçek, Mısır'dan büyük kurtuluşlarında ortaya çıktı. Bağlılıkları, şükranlarının bir ifadesi, ilişkilerinin gerçekliğinin bir tezahürü olacaktı.

Aynısı bugün bizim için de geçerlidir. İsa'nın ölümden bizler için olan sevgisi ve ilgisi, yeni antlaşmanın öndeyişidir (*Luka 22:20*). Gerçek bağlılık, sevginin bir ifadesi olarak yürekte gelir (*Matta 22:34-40*). Bu sevgi, imanlının hayatında Kutsal Ruh'un varlığının ayırt edici belirtisidir. Tanrı, sevgiyle ifade edilen (*Galatyalılar 5:22*) Ruh aracılığıyla sevgisini üzerimize döker (*Romalılar 5:5*).

Eski İsrail bile Mesih'in ölümünü bilmeden Tanrı'yı sevecekse, bizler niye Tanrı'yı onlardan daha fazla sevmeyelim ki? Bağlılık, bu sevginin gerçekliğini nasıl açığa çıkarır?

EK ÇALIŞMA: “Kalplerimiz Allah’ın suretinde yenilenirse, ilahî sevgi ruha aşılırsa, Allah’ın yasası hayatta uygulanmayacak mıdır? Sevgi ilkesi kalbe aşılıncı, insan onu yaratan Kişi’nin benzerliğine göre yenilendiğinde, yeni antlaşma vaadi yerine getirilir: “Yasalarımı yüreklerine koyacağım, zihinlerine yazacağım” (İbraniler 10:16). Ve eğer yasa kalbe yazılırsa, hayatı şekillendirmez mi? İtaat —sevgiyle yapılan hizmet ve bağlılık— öğrenciliğin gerçek belirtisidir. Bu yüzden Kutsal Yazılar şöyle diyor: “Tanrı’yı sevmek O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir;” ” ‘O’nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur” (1. Yuhanna 5:3, 2:4). İman ve sadece iman, insanı itaatten bağımsız kılmaktan ziyade, bize itaat edebilme gücünü veren Mesih’in lütfunun paydaşları olmamızı sağlar.

“İsa’ya yaklaştıkça kendi gözünüzde daha kusurlu görüneceksiniz; zira görüşünüz daha keskin olacaktır ve sizin kusurlarınız O’nun kusursuz doğasına kıyasla geniş ve kesin bir tezat sergileyecektir. Bu, Şeytan’ın aldatmalarının gücünü kaybettiğinin kanıtıdır; Kutsal Ruh’un canlandırıcı etkisinin sizi uyardırmanın belirtisidir.”

“İsa’ya doğru duyulan derinden kaynaklanan bir sevgi, kendi günahlılığımı tanımayan bir kalpte yaşayamaz. Mesih’in lütfuyla dönüştürülen kalp, O’nun ilahî karakterini takdir edecektir; ancak kendi ahlaki bozukluğumuzu görmüyorsa bu Mesih’in güzelliğini ve mükemmeliğini görmemiş olmamızın kesin delilidir.” —Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 38, 39, 42.

Tartışma Soruları:

1. Ellen G. White’ın yukarıdaki açıklamalarını bir düşünün. Mesih’e ne kadar yaklaşırsak, kendi gözlerimizde o kadar günahkâr görüneceğimiz gerçeği, kendi kusurlarımızın farkına varmanın, umutsuzluk içinde imandan vazgeçmemize nasıl izin vermememiz gerektiği konusunda bize ne söylüyor?
2. Yasanın yüreklerimize yazıldığı fikri üzerinde daha fazla durunuz. Bu, bir Hristiyanın ruhsal hayatı için ne anlama geliyor? Bu gerçeği anlamak ve tecrübe etmek, aslında yalnızca yasacılık olan, “ölü işler” (İbraniler 9:14) olarak adlandırılan itaatten kaçınmamıza nasıl yardımcı olabilir?

Şabat mı, Burs mu?

Yazan: *Andrew McChesney*

Bu, Yedinci Gün Adventisti olan bir kızın reddedemeyeceği bir teklifti. Teklif, Hristiyan olmayan özel bir okulda okumak için tam burstu.

Adventist bir evde büyüyen Malevelev'e, küçüklüğünden beri tüm kararlarında Tanrı'yı hatırlaması öğretilmişti. Kız altıncı sınıfı bitirdiğinde Tayvan Adventist Okulu'nda orta okula girmeyi plânlamıştı ancak daha sonra özel okuldan okula öğrenci seçimini yapan görevlileri Tayvan'ın güney Kaohsiung bölgesindeki köyüne geldi. Malevelev'i ve Rukai yerli halk topluluğuna mensup ailesini tam bursu kabul etmesi için teşvik ettiler.

Tayvan Adventist Okulu'nda öğrenim ücreti yüksekti ve ebeveynlerin karşılayabilmesi zor olurdu. Kızdan özel okula gitmesini istediler.

Yaz tatili sırasında Malevelev okulda ziyaret etti ve Seb't günü derslere katılması gerektiğini gördü. Tanrı'ya ibadet etmek için kiliseye gidemezdi. İçinde bir çatışma patlak verdi: Tam bursu kabul etmeli mi yoksa Seb't'i mi tutmalı? Kararla mücadele ederken, Tanrı'yı hatırladı. Seb't'i seçmesi gerektiğini biliyordu.

Yaz sonunda, Malevelev'in ailesi onun özel okula gitmesi için ısrar etti. Kızın cesareti korkunç bir şekilde kırıldı ve tutkulu bir şekilde dua etti.

"Tanrım, bana yardım et," diye dua etti. "Bana ne yapacağımı göster."

Cesaret alarak, anne ve babasıyla kibar ama kararlı bir şekilde konuştu.

"Tayvan Adventist Okulu'na gitmek istiyorum" dedi. "Seb't günü derslere gitmeyeceğim çünkü kiliseye gitmek istiyorum."

Dördüncüsü de dahil olmak üzere On Emir'in hepsini tutarak Tanrı'ya sadık kalma arzusunu açıkladı: "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa." (Çıkış 20:8).

"Dedemin öğrettiği hakikate ihanet etmek istemiyorum" dedi.

Kızın kararlılığını gören ailesi, onun Tayvan Adventist Okulu'nda öğrenim görmesine izin verdi.

Şu an Malevelev okulda beşinci yılını okudu ve 11. sınıfta.

"Burada çok mutluyum" dedi. "Harika öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım var ve biz büyük bir aile gibiyiz. Daha da önemlisi, birçok Hristiyan arkadaş edindim. Sabah ve akşam birlikte ibadet ediyoruz, birlikte dua ediyoruz, birlikte çalışıyoruz. Okuldaki her anın kıymetini biliyorum. Gelecekte ne olacağımı bilmesem de, Tanrı'nın bana yol göstereceğini ve benim için harika plânını gerçekleştireceğini biliyorum."

Çocukluğundan beri Tanrı'yı her zaman hatırlaması öğretildiği için mutlu. Vaiz 12:1'i tekrarlayarak, "Gençlik günlerinde, Zor günler gelmeden ve 'zevk almıyorum' dediğin yıllar yaklaşmadan önce seni yaratamı anımsa," dedi.

"Önemli bir karar vermeniz gerektiğinde, Tanrı'ya inanın ve O'nun iradesine ve rızasına göre seçim yapın" dedi. "Kendimi her zaman bu ayetle teşvik ediyorum. Şimdi sırrımı sizinle paylaşıyorum, Tanrı sizi bereketlesin."

Bu misyon hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik plânının aşağıdaki bileşenlerini göstermektedir: Ruhsal Gelişim Hedefi No. 7, "Gençlere ve genç yetişkinlere Tanrı'yı ilk sıraya koymalarına ve Kutsal Kitap'taki bir dünya görüşünü örneklendirmelerine yardımcı olmak." IWillGo2020.org adresinden stratejik plân hakkında daha fazla bilgi edinin.

İsa, Kusursuz Kurban

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 9:15, Yaratılış 15:6-21, Yeremya 34:8-22, Efesliler 3:14-19, İbraniler 7:27, İbraniler 10:10, İbraniler 9:22-28.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla son-suza dek yetkinliğe erdirmiştir” (İbraniler 10:14).

Suçlu bulunup çarmıhta idam edilen bir insana Tanrı olarak ibadet etmek eski zihniyetlerde çok kötü bir düşünceydi. Roma yazılı eserlerinde çarmıha hakkında denilenler, onların bu düşünceye karşı olan hoşnutsuzluğunu göstermektedir. Yahudiler için yasa, bir ağaçta asılı kalan bir adamın Tanrı tarafından lanetlendiğini bildiriyordu (Yasa'nın Tekrarı 21:23).

Nitekim, yer altı mezarlarının Hristiyan resimlerinde bulduğumuz ilk motifler tavus kuşu (sözde ölümsüzlüğü simgelemekte), bir güvercin, sporcunun zafelerini sembol eden hurma dalları ve balıktı. Daha sonra Nuh'un gemisi, İbrahim'in İshak'ın yerine koçu kurban etmesi, aslanların inindeki Daniel, Yunus'un balığın ağzından tükürülmesi, kuzu taşıyan bir çoban ya da felçlinin iyileşmesi ve Lazar'ın diriltilmesi gibi mucizelerin tasvirleri gibi başka temalar da ortaya çıktı. Bunlar kurtuluş, zafer ve ilginin sembolleriydi. Öte yandan çarmıh, bir yenilgi ve utanç duygusu taşıyordu. Ancak Çarmıh yine de Hristiyanların sembolü haline gelmişti. Hatta Pavlus müjdeyi basitçe “çarmıh sözü” (1. Korintliler 1:18) olarak adlandırmıştır.

Bu hafta İbraniler kitabında görüldüğü şekliyle çarmıha bakacağız.

*26 Şubat Sebt Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

Neden Kurbanlara İhtiyaç Duyuldu?

İbraniler 9:15, İsa'nın bir kurban olarak ölümünün, Tanrı halkının "sonsuz miras vaadini" alabilmesi için "birinci antlaşma altındaki suçlardan fidyeyle" sağlama amacı olduğunu açıklar.

Eski Yakın Doğu'da, iki kişi veya ulus arasındaki bir antlaşma ciddi bir meseleydi. Bu, söz altındaki bir vaat alışverişini gerektirmekteydi. Bu, Tanrıların yemini bozanları cezalandıracağı varsayımını kastediyordu. Çoğu zaman, bu antlaşmalar bir hayvanın kurban edilmesi yoluyla onaylanıyordu.

Örneğin, Tanrı İbrahim ile bir ahit yaptığında, tören hayvanları ortadan kesilmesini gerektiriyordu (*Yaratılış 15:6-21*). Taraflar, bu hayvanların antlaşmayı bozan tarafın kaderini temsil ettiğinin bir kabülü olarak parçalar arasında yürürlerdi. Anlamlı bir şekilde, yalnızca Tanrı, hayvanların arasında İbrahim'e verdiği vaadinden caymayacağını bildirmek amacıyla yürümüştür.

Yaratılış 15:6-21'i Yeremya 34:8-22 ile karşılaştırın. Bu ayetler antlaşma hakkında ne öğretiyor?

Tanrı ile yapılan antlaşma, İsrail'e mirasları olan Vaat Edilmiş Topraklara girme izni verdi. Bununla birlikte bu vaat bir dizi emri ve bir sunak üzerine kan serpmeyi kapsamaktaydı. Bu serpme, antlaşmayı bozan tarafın kaderini bildiriyordu. Bu nedenle İbraniler "kan dökülmeksizin bağışlanma yoktur." (*İbraniler 9:22*) der.

İsrail antlaşmayı bozduğunda, Tanrı acı bir ikileme karşı karşıya kaldı. Antlaşma, günahkârların ölümünü gerektirmekteydi ama Tanrı kendi halkını sevmişti. Eğer Tanrı başka yöne bakarsa ya da günahkârları cezalandırmaktan kaçınırsa, O'nun emirleri asla uygulanamaz ve bu dünya kargaşaya sürüklenir.

Ancak, Tanrı'nın Oğlu Kendisini bir Aracı olarak sundu. O, "vaat edilen sonsuz mirası almamız" için bizim yerimize öldü (*İbraniler 9:15, 26; Romalılar 3:21-26*). O, yasanın kutsallığını korurken aynı zamanda o yasaı çiğneyenleri de kurtaracaktı ve bunu ancak çarmıh yoluyla yapabiliirdi.

Yasanın müjde mesajı için neden bu kadar merkezi olduğunu burada nasıl görebiliriz?

Çeşitli Sunular

İsa'nın ölümü günahlarımız için af veya bağışlanma sağladı. Bununla birlikte, günahlarımızın bağışlanması, antlaşmayı çiğnememizin cezasını geçersiz kılmaktan çok daha fazlasını içerir. Önemli olan diğer unsurları da içermektedir. Bu nedenle İsrail kurban sisteminin beş farklı türde kurbanı vardı. Her biri, Mesih'in Çarmih anlamının zenginliğini ifade etmek için gerekiyordu.

Efesliler 3:14-19'u okuyun. Pavlus'un imanlılar adına dua isteği neydi?

Yakmalık sunu tüm hayvanın sunakta yenmesini gerektiriyordu (*Levililer 1*). Hayatını bizim için harcayan İsa'yı temsil ediyordu. Kefaret, İsa'nın bize tam olarak bağlılığını gerektirmekteydi. İsa, Tanrı ile eşit olmasına rağmen, "kul şeklini alarak, insanların benzeyişine bürünerek, kendini boş kıldı" (*Filipililer 2:5-8*). (CAN)

Tahıl sunusu ise Tanrı'nın, halkı için yiyecek içecek sağladığı için bir şükran armağanıydı (*Levililer 2*). Aynı zamanda, aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olduğumuz "yaşam ekmeği" (*Yuhanna 6:35, 48*) olan İsa'yı temsil eder.

Esenlik sunusu, Tanrı tarafından sağlanan esenliği kutlamak için arkadaşlar ve aile ile ortak bir yemek anlamına geliyordu (*Levililer 3*). Kurbanı bize esenlik sağlayan Mesih'i temsil ediyordu (*Yeşaya 53:5, Romalılar 5:1, Efesliler 2:14*). Ayrıca, O'nun etinden yiyip kanından içerek İsa'nın kurbanlığına dahil olmamız gerektiğini vurgular (*Yuhanna 6:51-56*).

Günah veya arınma sunusu günahların kefaretiyi sağlamıştır (*Levililer 4:1-5:13*). Bu sunu, hayvanın yaşamını temsil eden kanının günahlardan kurtuluş sağlama rolünü vurguladı (*Levililer 17:11*) ve bizi günahlarımızdan kurtaran İsa'nın kanına işaret etti (*Matta 26:28, Romalılar 3:25, İbraniler 9:14*).

Suç sunusu (*Levililer 5:14-6:7*), telafinin mümkün olduğu durumlarda bağışlanma sağlamıştır. Bize, Tanrı'nın bağışlayıcılığının mümkün olduğunda, yanlış yaptığımız kişileri telâfi etme sorumluluğumuzdan bizi kurtarmadığını söyler.

Tapınak sunuları bize kurtuluş tecrübesinin İsa'yı aracımız olarak kabul etmekten daha fazlası olduğunu öğretir. Ayrıca O'ndan "beslenmemiz", kazançlarını başkalarıyla paylaşmamız ve haksızlık ettiğimiz kişileri telâfi etmemiz gerekir.

İsa'nın Kusursuz Kurbanlığı

İbraniler 7:27 ve İbraniler 10:10'u okuyun. Bu parçalarda İsa'nın kurbanlığı nasıl anlatılıyor?

“Onlar sayıca çok kâhinler idiler; çünkü ölüm nedeniyle sürekli kalmaktan önlenecek” (*İbraniler 7:23*) Levili kâhinler, sonsuza dek yaşayan ve ebedi kâhniklik yapan İsa ile karşılaştırılır (*İbraniler 7: 24, 25*). Levili kâhinler “her gün” (*İbraniler 7:27*) ve “her yıl” (*İbraniler 9:25*), “hizmet edeni vicdan konusunda mükemmelliğe erdiremeyen hem armağanlar hem de kurbanlar sunulmaktadır” (*İbraniler 9:9, İbraniler 10: 1-4*)

Ancak İsa, Kendisini vicdanlarımızı temizleyen, günahı ortadan kaldıran (*İbraniler 9:14, İbraniler 10:1-10*) “tek bir kurban” (*İbraniler 10:10, 12-14*) olarak sundu. (*İbraniler 9:26*). İsa'nın kurban edilmesi, hayvanların kurban edilmesinden daha üstündür çünkü İsa, Tanrı'nın iradesini kusursuz biçimde yerine getiren Tanrı'nın Oğlu'yu (*İbraniler 7:26-28*).

İsa'nın kurban edilmesinin “tek bir kez” gerçekleşmiş olarak tanımlanmasının birkaç önemli anlamı vardır.

İlk olarak, İsa'nın kurbanı mükemmel derecede etkilidir ve asla buna üstünlük kurulamaz. Levili kâhinlerin kurbanları, etkili olmadıkları için tekrarlanmış aks takdirde “ruhsal hizmette bulunanlar, bir kez temizlenmiş olup kendilerinde günah bilinci olmadığından dolayı onların sunulmaları sona ermez miydi?” (*İbraniler 10:2*).

İkinci olarak, Eski Ahit'teki tüm farklı türlerdeki kurbanlar, çarpmıhta tamamlandı. Böylece, İsa bizi yalnızca günahı arındırmakla kalmaz (*İbraniler 9:14*), aynı zamanda günahı hayatımızdan uzaklaştırarak (*İbraniler 9:26*) kutsallaştırmayı da sağlar (*İbraniler 10:10-14*). Kâhinler, tapınakta Tanrı'ya yaklaşıp insanlar adına hizmet etmeden önce, temizlenmeleri ve kutsallaştırılmaları ya da kutsanmaları gerekiyordu (Levililer 8, 9). İsa'nın kurbanı, Tanrı'ya güvenle yaklaşabilmemiz (*İbraniler 10:19-23*) ve O'na “Kral'ın kâhinleri” (*İbraniler 9:14, 1 Pet. 2:9*) olarak hizmet edebilmemiz için bizi temizler ve kutsar.

Son olarak, İsa'nın kurbanı ruhsal yaşamımızı besler. Gözlemlememiz ve takip etmemiz gereken bir örnek sunmaktadır. Bu nedenle, İbraniler bizi, özellikle çarpmıhla ilgili olaylar olmak üzere, gözlerimizi İsa'ya dikmeye ve O'nun yolunu izlemeye davet eder (*İbraniler 12:1-4, İbraniler 13:12, 13*).

Çarpmıh, Tanrı'nın bize bahsettiği tüm kazançların temelidir. Günahıtan temizlenme, hizmet etmek için kutsallaştırma ve büyümek için besin sağlar. İsa'da bize verileni nasıl daha iyi tecrübe edebiliriz?

Çarmıh ve Bağışlamanın Ücreti

İbraniler 9:22–28'i okuyun. Bu parça, Mesih'in göksel tapınaktaki işi hakkında ne diyor?

Göksel tapınağın temizlenmeye ihtiyacı olduğu düşüncesi, Eski Ahit tapınağı bağlamında anlamlıdır. Tapınak, Tanrı'nın egemenliğinin bir simgesidir (*1 Samuel 4:4, 2 Samuel 6:2*) ve Tanrı'nın, halkının günahlarıyla baş etme şekli, halkın Egemenliğinin doğruluğuna ilişkin idrakına tesir eder (*Mezurlar 97: 2*). Tanrı bir hükümdar olarak, halkın Yargıdır ve O'ndan adil olması, masumları haklı çıkarması ve suçluları suçlu çıkarması beklenir. Nitekim, Tanrı günahkârı bağışladığında, yargı sorumluluğunu taşır. Tanrı'nın kişiliğini ve yönetimini temsil eden tapınak kirlenmiştir. Bu, Tanrı'nın bağışladığı zaman neden bizim günahlarımızı taşıdığını açıklar (*Mısır'dan Çıkış 34:7, Çölde Sayım 14:17–19*, orijinal İbranice “bağışlayan” [nōšē] bu ayetlerde “tażzmak, katlanmak” anlamına gelmektedir).

İsrail'in tapınağındaki kurbanlık sistemi bu noktayı gösteriyordu. Bir kimse bağışlanma dilediği zaman kendisi için kurban olarak bir hayvan getirir, onun üzerine günahlarını itiraf eder ve onu keserdi. Hayvanın kanı sunağın boynuzlarına sürülür veya tapınağın ilk bölmesindeki perdenin önüne serpilirdi. Böylece günah sembolik olarak tapınağa aktarılmış olurdu. Tanrı insanların günahlarını aldı ve günahları Kendisi üstlendi.

İsrail düzeninde, günahlardan temizlenme veya günahların kefareti iki aşamada gerçekleşirdi. Yıl boyunca, tövbe eden günahkârlar tapınağa kurbanlar getirirdi, bu da onları günahlarından arındırdı ancak günahı tapınağa, Tanrı'nın kendisine aktarırdı. Yılın sonunda, yargı günü olan Kefaret Günü'nde Tanrı, günahları tapınaktan Şeytan'ı temsil eden teke, Azazel'e aktararak Kendi yargı sorumluluğunu ve tapınağı temizleyecektir (*Levililer 16: 15–22*).

Göksel tapınağın bir örneği olan yeryüzü tapınağındaki iki bölme tarafından temsil edilen bu iki aşamalı sistem (*Mısır'dan Çıkış 25:9, İbraniler 8:5*), Tanrı'nın aynı anda merhamet ve adalet göstermesini sağladı. Yıl boyunca günahlarını itiraf edenler, Seb'ti tutarak ve Kefaret Günü'nde kendilerini rahatsız ederek Tanrı'ya bağlılık gösterdiler (*Levililer 16:29–31*). Bağlılık göstermeyenler “kesilecekti” (*Levililer 23:27–32*).

Günahlarımızın cezasını çekmeniz gerekirse neyle karşılaşacağımızı bir düşünün. Bu hakikat, Mesih'in sizin için ne yaptığını anlamanıza nasıl yardımcı olmalı?

Yargı ve Tanrı'nın Karakteri

Romalılar 3:21–26, Romalılar 1:16, 17 ve Romalılar 5:8'i okuyun. Günahlarımızın bağışlanması için Çarmıhtaki kurtuluş, Tanrı hakkındaki neyi gösterir?

Günahlarımızın bağışlanması, tapınağın iki bölmesinde İsa'nın aracılığında iki aşamayı ifade eder. İlk olarak, İsa günahlarımızı kaldırdı ve onları Kendisine iman eden herkesi bağışlamak için çarmıhta kendisi taşıdı (*Elçilerin İşleri 2:38, Elçilerin İşleri 5:31*). İsa, çarmıhta, günahlarını üstlendiği için Kendisine iman eden herkesi bağışlama hakkını kazandı. Ayrıca, Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın yasasını imanlıların yüreğine koymasına izin veren yeni bir antlaşmayı da başlatmıştır (*İbraniler 8:10–12, Hezekiel 36:25–27*).

İsa'nın hizmetindeki ikinci aşama, İbranilerin bakış açısından hâlâ gelecek olan İkinci Geliş öncesi yargı olan bir yargıdan oluşur (*İbraniler 2:1–4; İbraniler 6:2; İbraniler 9:27, 28; İbraniler 10:25*). Bu yargı, Tanrı'nın halkıyla başlar ve Daniel 7:9–27, Matta 22:1–14 ve Vahiy 14:7'de anlatılır. Amacı, halkı bağışlarken Tanrı'nın doğruluğunu göstermektir. Bu yargıda, onların hayatlarının kayıtlarını tüm dünya görebilecektir. Tanrı, imanlıların yüreklerinde neler olduğunu ve İsa'yı nasıl Kurtarıcıları olarak kucakladıklarını ve O'nun Ruhunu yaşamlarında nasıl kabul ettiklerini gösterecektir.

Bu karardan bahseden Ellen G. White şunları yazdı: “İnsan bu suçlamalara kendi başına karşı çıkamaz. Günahla lekelenmiş giysilerle, suçunu itiraf ederek Allah'ın huzurunda durur. Fakat Savunucumuz İsa, iman ve tövbeyle canlarını Kendisine emanet etmiş olan herkes adına etkin bir savunma sunar. Onları müdâfaa eder ve Golgota'nın güçlü savlarıyla onları suçlayana saf dışı bırakır. Allah'ın yasasına mükemmel itaati nedeniyle gökteki ve yeryüzündeki tüm yetki O'na verilmiştir, O da suçlu insan yararına Babası'nın merhametini ve O'nunla uzlaşmayı talep etmektedir. Ancak günahkâr durumumuzu fark etmemiz gerekirken, doğruluğumuz, kutsallığımız ve kurtuluşumuz olarak Mesih'e güvenmeliyiz. Şeytan'ın bize yönelttiği suçlamalara cevap veremeyiz. Yalnızca Mesih bizim adımıza etkili bir savunmada bulunabilir. Suçlayana, bizim erdemlerimize değil, kendi başına temellenen kanıtlarla susturabilir.”—*Kilise İçin Tanıklıklar*, cilt. 5, s. 471, 472.

İsa'nın çarmıhı ve bizim adımıza yaptığı hizmet, neden yargıya güvenle, fakat alçakgönüllülük ve tövbe ile bakmamızı önerir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “*Sevgi Öğretmeni*” kitabının “*Golgota*” bölümünden s. 741–757 ve “*Tamamlandı*” bölümünden s. 758–764’ü okuyun.

Profesör Jiri Moskala, İkinci Geliş öncesi yargının tabiatını açıkladı. Allah “günahlarımı vitrin gibi sergilemek için orada değildir. Aksine O, her şeyden önce O’nun şaşırtıcı dönüştürücü güçlü lütfuna işaret edecek ve tüm evrenin önünde O, tüm hayatımın gerçek tanığı olarak Allah’a karşı tutumumu, ruhsal güdülerimi, düşüncemi açıklayacaktır. Eylemlerimi, yönelimimi ve yaşam yönümü... hepsini gösterecektir. İsa, birçok yanlış yaptığımı, O’nun kutsal yasasını çiğnediğimi, aynı zamanda tövbe ettiğimi, bağışlanma dilediğimi ve O’nun lütfuyla değiştirildiğime tanıklık edecektir. ‘Günahâr Moskala’ya kanım yeterlidir, yaşam yolu Benim üzerimdedir, Bana ve diğer insanlara karşı tavrı sıcaktır ve bencil değildir, o güvenilirirdir, o Benim iyi ve sadık hizmetçimdir’ —“*Toward a Biblical Theology of God’s Jugment: A Celebration of the Cross in Seven Phase in Divine Universal Judgment,*” *Journal of the Adventist Theological Society* 15 (Bahar 2004): s. 15.

“Kurtarılanlar ve günaha düşmemiş olanlar, Mesih’in çarmıhında ilimlerini ve ilahilerini bulacaklardır. Mesih’in yüzünde parlayan nurun, O’nun kendi hayatını feda edebilecek derecede sahip olduğu sevginin nuru olduğu görülecektir. Mesih’in çarmıha gerildiği yerde parlayan ışıktaki, kendi hayatını feda eden sevginin kanununun, gökyüzündeki ve yeryüzündeki yaşamın kanunu olduğu; “hiçbir zaman kendi çıkarımı düşünmeyen” sevginin kaynağının, Allah’ın kendisi olduğu; alçakgönüllü ve mütevazı Olan’da İsa Mesih’te, hiçbir kimsenin yaklaşılamayacağı bir ışığın içinde var Olan’ın Allah’ın karakterinin gözler önüne serildiği görülecektir.” —Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 13, 14.

Tartışma Soruları:

1. İnsanlar her zaman bağışlama veya kurtuluş karşılığında Tanrı’ya farklı türde kurbanlar sunma eğiliminde olmuşlardır. Bazıları Tanrı’ya kahramanca kefaret eylemleri sunar (uzun yolculuklar, vb.), diğerleri bir hizmet yaşamı sunar veya kendini mahrum bırakma eylemleri vb. sunar. Bu eylemler, İsa’nın kurban edilmesi ve çarmıhın tüm kurbanlara son verdiği şeklindeki Kutsal Yazılar (*Daniel 9:27, İbraniler 10:18*) ışığında nasıl değerlendirilmelidir?
2. Aynı zamanda kurbanın imanlının hayatındaki rolü nedir? İsa, çarmıhımızı yüklenip O’nu takip etmemiz gerektiğini söylerken (*Matta 16:24*) ya da elçi Pavlus bedenlerimizi “diri, kutsal, Tanrı’yı hoşnut eden birer kurban” (*Romalılar 12:1*) olarak sunmamız gerektiğini söylerken ne demek istedi? İsa’nın (*Matta 16:24*) ve Pavlus’un (*Romalılar 12:1*) talimatları ile İbraniler 13:15, 16 arasındaki ilişki nedir?

Müjde Çağrısı

Yazan: *Andrew McChesney*

Ailesinin geçimini sağlayan kişi olan Khamla, Laos'un kırsallarında hastalanmıştı. Bacakları o kadar ağırlaştı ki artık yürüyemiyordu. Üç ay boyunca evinden dışarıya adım atamadı.

Doktora gidecek parası olmayan Khamla (gerçek adı bu değildir) köyünde her türlü bitkisel ilaca ve şaman veya cinci de dahil olmak üzere geleneksel şifacılar başvurdu. Hiçbir şey yardımcı olmadı.

Sonunda, çaresizliğini gören biri ona, birçok kişiye cep telefonu ile yardım etmiş olan bir Yedinci Gün Adventisti pastörden bahsetti. Adam, Pastör Sadua Lee'yi aradı ve yardım istedi.

Artık bu sadece bir telefon görüşmesi değildi. Telefon görüşmeleri, dakika başına 700 Laos Kips'ine (8 ABD senti) mâl olan lüks bir şeydi. O zamanlar, nüfusun üçte biri günde 1,25 ABD dolarından daha az bir gelirle yaşıyordu ve yaklaşık üçte ikisi günde 2 doların altında yaşıyordu.

Hasta adam kendisini iyileştirmesi için Pastör Sadua'ya yalvardı.

“Ben hiç kimseyim” diye yanıtladı pastör. “Seni iyileştiremem. Ama Tanrım, İsa, dilerse sizi iyileştirebilir. Tek yapmamız gereken O'ndan dilemek.”

Khamla dua istedi ve pastör telefonda onun için dua etti.

Ertesi gün pastör adamı tekrar dua etmesi için çağırdı. Khamla çok heyecanlıydı. “Yürüyebiliyorum!” diye haykırdı.

Bacakları zayıf olmasına rağmen üç ay sonra ilk kez yürüyebildi. Çiftliğinde çalışmak için çoktan dışarı çıkmıştı.

“Senin Tanrın çok güçlü,” dedi. “İsa denen Tanrınıza nasıl ibadet edebilirim?”

Pastör ona her zaman İsa'ya ibadet edebileceğini ve etmesi gerektiğini söyledi ve İsa'nın ibadet için özel bir gün olan yedinci gün Sebt'i ni verdiğini de ekledi. Adam, Şabat günü İsa'ya ibadet etmek için çalışmayı bırakmayı kabul etti. Bir kiliseden uzakta yaşadığı görünce, pastörden Sebt günlerinde ibadet etmesine yardım etmesini istedi. Bu, pastörün her Sebt günü aramak zorunda kalacağı anlamına geliyordu ama o buna aldırmadı. İsa, Khamla'ya şifa sağladığıysa, aynı zamanda çağrılar için ödeme yapacak araçları da sağlayacaktır.

Laos'ta ve bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusunu alacak olan Güney Asya-Pasifik Bölümü'nün diğer ülkelerindeki insanlara müjdenin yayılmasına yardımcı olan Sebt Okulu sunularınız için teşekkür ederiz.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin “I Will Go (Gideceğim)” stratejik planının 2 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir: “Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek... IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

İsa, Perdeden Yolu Açıyor

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 9:24; Mısır'dan Çıkış 19:3, 4; İbraniler 12:18–21; Levililer 16:1, 2; İbraniler 10:19–22; Koloseliler 3:1.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü Mesih, asıl kutsal yerin örneği olup insan eliyle yapılan kutsal yere değil, ama şimdi bizim için Tanrı'nın önünde görünmek üzere asıl göğe girdi” (İbraniler 9:24).

Öğrenciler, İsa göğe çıktıktan hemen sonra Zeytin Dağı'ndan döndüklerinde, sevinç ve zaferle doldular. Efendileri ve Yoldaşları olan Kişi, dünya üzerinde güçlü bir konuma yükselmiş ve onları, Tanrı'nın dualarına olumlu yanıt vereceğine dair mutlak bir güvenle Tanrı'ya Kendi adıyla yaklaşmaya davet etmişti (Yuhanna 14:13, 14). Dünyada şer güçlerinin saldırısına uğrayarak devam etseler de umutları kuvvetliydi. İsa'nın kendilerine bir yer hazırlamak için göğe yükseldiğini biliyorlardı (Yuhanna 14:1-3). İsa'nın kurtuluşlarının Önderi olduğunu ve O'nun kanı aracılığıyla göksel konuta giden yolu açtığını biliyorlardı.

İsa'nın göğe yükselişi, İbranilerin teolojisinin merkezinde yer alır. Bu, İsa'nın egemenliğinin başlangıcını ve bizim adımıza O'nun Başkâhinlik hizmetinin başlangıcını işaret eder. Son olarak ve daha da önemlisi, İsa'nın göğe yükselişi, iman yoluyla Tanrı'ya cesaretle yaklaşmamızı sağlayan Yeni Antlaşma'nın başladığı anı işaret eder. İsa ve O'nun doğruluğunun erdemleri aracılığıyla Tanrı'ya güvenle yaklaşmak bizim ayrıcalığımızdır.

*5 Mart Sebt Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa, Baba'nın Huzurunda

İbraniler 9:24'ü okuyun. Bu parçaya göre, İsa'nın göğe yükselişinin amacı neydi?

Tanrı İsrail'e insanların her yıl üç kez bir sunu ile "Rab'bin huzuruna çıkmak" için Yerusulim'e gitmelerini söyledi. Belirlenen zamanlar Fısh Bayramı (Mayasız Ekmek), Haftalar Bayramı (Pentikost) ve Hasat Bayramıydı (Çardak Bayramı) (*Mısır'dan Çıkış 23:14–17, Yasa'nın Têkrarı16:16*). Fısh, İsrail'in Mısır'dan kurtuluşunu anyordu. Pentikost arpa hasadını andı ve Yeni Ahit zamanında, Sina'da verilen yasa ile ilişkilendirildi. Hasat Bayramı, çölde kaldıkları süre boyunca Tanrı'nın İsrail'e gösterdiği alâkayı anmaktadır. Yeni Antlaşma'ya göre, tüm Eski Antlaşma bayramlarının da peygamberlik açısından önemi vardır.

İbraniler 9:24, İsa'nın Baba'nın huzuruna yükselişini anlatır. Tanrı'nın huzurunda daha iyi bir kurbanla (*İbraniler 9:23, 24*) kendi kanıyla "huzura çıkmak" için "asıl" olan göksel tapınağa geldi.

İsa, hac bayramlarının peygamberlik açısından önemini şaşkırtıcı bir doğrulukla yerine getirdi. Fısh'ın hazırlandığı gün, Fısh kuzularının kurban edilmesinin dokuzuncu saattinde öldü (*Yuhanna 19:14, Matta 27:45–50*). İsa üçüncü gün dirildi ve kâhin ürününü biçtiği zaman, ilk yetişen üründen bir demet sallayacağı zaman (*Levililer 23:10–12*), kurbanının kabul edildiğine dair güvence almak için göğe yükseldi (*Yuhanna 20:17, 1. Korintliler 15:20*). Daha sonra, 40 gün sonra, Tanrı'nın sağında oturmak ve Pentikost Günü'nde yeni antlaşmayı başlatmak için göğe yükseldi (*Elçilerin İşleri 1, 2*).

Eski İsrail'de haccın amacı "Tanrı'nın yüzünü görmek" idi (*Mezmurlar 42:2*). Bu, Tanrı'nın lütfunu tecrübe etmek anlamına geliyordu (*Mezmurlar 17:15*). Benzer şekilde, İbranice "O'nun yüzünü görmek istemek" ifadesi de Tanrı'dan yardım istemek anlamına geliyordu (*2. Tarihler 7:14, Mezmurlar 27:8, Mezmurlar 105:4*). Bu, İbraniler'de İsa'nın göğe yükselişinin anlamıdır. İsa kusursuz bir kurbanla Tanrı'nın yanına yükseldi. İsa, Tanrı'nın huzuruna bizim habercimiz olarak da göğe yükselmiştir (*İbraniler 6:19, 20*). "daha iyisini", "mimar ve yapıcısı Tanrı olan temelli şehri bekleyen" (*İbraniler 11:10, 13–16*) imanlılara vadini gerçekleştirmiştir.

Mesih'in yalnızca çarmıhta değil, aynı zamanda şimdi cennette yaptığı şeyin hakikati bize kurtuluş güvencesini neden versin?

Tanrı'nın Daveti

İbraniler 12:18–21'i okuyun. İsrail'in Sina Dağı'ndaki tecrübesi neydi?

Tanrı İsrail'i Mısır'dan çağırdığında, plâni onlarla kişisel, yakın bir ilişki yaratmaktı. “Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz.” dedi. (*Mısır'dan Çıkış 19:3, 4*).

Böylece Tanrı, Musa aracılığıyla insanları Kendisiyle buluşmaya hazırlamak için gerekli talimatları verdi. İnsanların önce kendilerini kutsalmaları gerekiyordu. (*Mısır'dan Çıkış 19:10–15*).

Dağın eteklerine hazırlıksız çıkanlar ölecekti. Bununla birlikte, halk kendilerini iki gün hazırladıktan sonra, üçüncü gün “boru uzun uzun çalınca.”, Tanrı halka “dağa çıkabilirler” diye buyurdu (*Mısır'dan Çıkış 19:13*). Musa'nın ve halkın liderlerinin dağa çıktıklarında ve O'nun huzurunda “Allahı gördüler, ve yiyip içtiklerinde” (*Mısır'dan Çıkış 24:9–11*) yaşayacakları tecrübeyi yaşamalarını istedi. İnsanlar daha sonra Tanrı'nın görkemini gördüklerini ve Tanrı'nın “insanla konuştuğunu ve insanın ölmediğini” (*Yasa'nın Têkrarı 5:24*) söylemesinin mümkün olduğunu anladılar. Ama o an geldiğinde, imandan yok-sundular. Musa yıllar sonra bunu şöyle açıkladı: “Çünkü siz ateşten korkup dağa çıkmadınız.” (*Yasa'nın Têkrarı 5:5*). Bunun yerine Musa'dan aracıları olmasını istediler (*Yasa'nın Têkrarı 5:25–27*'yi *Mısır'dan Çıkış 20:18–21* ile karşılaştırın).

Tanrı'nın Kutsallığının Sina Dağı'ndaki tezahürü, insanlara O'ndan “korkmayı” veya O'na saygı duymayı öğretmekti. “Rab korkusu” yaşama, bilgeliğe ve onura (*Yasa'nın Têkrarı 4:10*'u *Mezmurlar 111:10*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 1:7*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 9:10*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 10:27* ile karşılaştırın)—ve ayrıca O'nun merhametli ve lütfkâr olduğunu öğrenmeye götürür (*Mısır'dan Çıkış 34:4–8*). Böylece Tanrı, İsrail'in Kendisine gelmesini isterken, halk korktu ve Musa'dan aracı olmasını istedi. Sina'daki olayların İbraniler'deki tanımını, öncelikle Musa'nın insanlara imansızlıklarının ve altın buzağı ile irtidatlarını hatırlatmasını ve günahlarından dolayı Tanrı ile karşılaşmaktan nasıl korktuğunu (*Yasa'nın Têkrarı 9:19*) takip eder. İnsanların tepkisi, Tanrı'nın onlar için tasarısı değildi; aksine, imansızlıklarının sonucuydu.

İsa sayesinde, kutsal olan Tanrı'ya yaklaşmaktan neden korkmamalıyız? Bununla birlikte, yakınlaşabilmemiz için koşullar nelerdir?

Bir Perde İhtiyacı

Perdelerin çift işlevi vardır. İbranilerin perde (katepetasma) için kullandığı terim, avlunun perdesi (*Mısır'dan Çıkış 38:18*), tapınağın dış avlusunun girişindeki perde (*Mısır'dan Çıkış 36:37*) veya içindeki perdeye atıfta bulunabilir. Kutsal Yeri, En Kutsal Yer'den ayırdı (*Mısır'dan Çıkış 26:31-35*). Bu üç perde, sadece bazı insanların geçebileceği hem giriş hem de sınırlardı.

Levililer 16:1, 2 ve Levililer 10:1-3'ü okuyun. Bu parçalarda hangi uyarılar vardır?

Perde, kutsal olan Tanrı'nın önünde hizmet ederken kâhinler için bir korumaydı. Altın buzağının günahından sonra, Tanrı Musa'ya Vaat Edilen Topraklara giden yolda onlara eşlik etmeyeceğini söyledi, aksi takdirde onlar "inatçı insanlar" (*Mısır'dan Çıkış 33:3*) oldukları için yok etmezdi. Böylece Musa, Buluşma Çadırını hareket ettirdi ve onu ordugahın dışına, uzak bir yere kurdu (*Mısır'dan Çıkış 33:7*). Ancak Musa aracılık ettikten sonra, Tanrı onların arasına gelmeyi kabul etti (*Mısır'dan Çıkış 33:12-20*). Ancak aralarında yaşadığı insanları korumak için çeşitli önlemler aldı.

Örneğin İsrail, çadırın kurulduğu yerde ortada içi boş bir alan oluşturan bir düzende konakladılar. Ayrıca, Levililer tapınağı ve eşyalarını yabancıların saldırılarına karşı korumak için tapınağın çevresinde konakladılar (*Çölde Sayım 1:51, Çölde Sayım 3:10*). Aslında onlar, İsrail halkını koruyan bir tür insan perdesiydi: "Ancak İsrail topluluğunun gazabıma uğramaması için Levililer Levha Sandığı'nın bulunduğu konutun çevresinde konaklayacak ve konuta bekçilik edecekler." (*Çölde Sayım 1:53*).

İsa, Kâhinimiz olarak bizim de perdemiz olmuştur. Tanrı beden alışıyla, çadırını aramızda kurdu ve O'nun yüceliğine odaklanmamızı sağladı (*Yuhanna 1:14-18*). O, Kutsal olan Tanrı'nın günahkâr bir halkın arasında yaşamasını mümkün kıldı.

Evreni yaratan Yaratıcı Tanrı'nın, o zamanlar kaçak kölelerden oluşan bir ulus olan halkı arasında yaşamasının ne anlama geldiğini bir düşünün. Bu bize Tanrı'nın bize ne kadar yakın olabileceği konusunda ne öğretiyor?

Perdeden Geçen Yeni Ve Yaşayan Yol

İbraniler 10:19–22’yi okuyun. Bu parçada hangi çağrı vardır?

İbraniler kitabı, İsa’nın göksel tapınağa girdiğini ve bizi O’nun liderliğini izlemeye davet ettiğini gösterir. Bu fikir, daha önce İsa’nın imanlıların “önderi” ve öncüsü olduğu anlayışıyla uyumludur (*İbraniler 2:10; İbraniler 6:19, 20; İbraniler 12:2*). “Yeni ve yaşayan yol”, İsa’nın kurbanı ve göğe yükselişi ile başlatıldığı yeni antlaşmadır. “Yeni ve yaşayan” ifadesi, eski ahitin “eskimiş ve yaşlanmış” (*İbraniler 8:13*) tanımıyla çelişir. Günahın bağışlanmasını sağlayan ve yasayı yüreklerimize koyan yeni antlaşma, Tanrı’ya kendimizden ya da yaptığımız herhangi bir şeyden dolayı değil, sadece İsa’nın tüm antlaşma yükümlülüklerini yerine getirerek bizim için yaptıklarından dolayı güvenle yaklaşmamızı mümkün kılar.

İbraniler, eski antlaşmanın başlaması için tapınağın açılması ve kâhinlerin kutsanmasını gerektirdiğini belirtti (*İbraniler 9:18–21’i Mısır’dan Çıkış 40 ve Levililer 8, 9 ile karşılaştırm*). Antlaşmanın amacı, Tanrı ile halkı arasında yakın bir ilişki yaratmaktı (*Mısır’dan Çıkış 19:4–6*). İsrail bu ilişkiyi kabul ettiğinde, Tanrı hemen aralarında yaşayabilmesi için bir tapınak inşa edilmesini emretti. Tapınağın açılışı ve Tanrı’nın halkının arasındaki varlığı, Tanrı ile İsrail arasındaki antlaşmanın tamamlandığı andı.

Aynı şey yeni antlaşma için de geçerlidir. Yeni antlaşma aynı zamanda İsa’nın bizim adımıza kâhinlik hizmetinin başlamasını da belirtir (*İbraniler 5:1–10, İbraniler 7:1–8:13*).

İsa’nın Tanrı’nın huzuruna yükselişi, Tanrı’nın halkı için yeni bir çağı başlattı. Zekeriya 3.bölüm, Şeytan’ın, Başkâhin Yeşu tarafından temsil edilen Tanrı’nın halkını suçlamak için Tanrı’nın huzurunda olduğundan bahseder. Bu suçlayıcı, Eyüp’ün Tanrı’ya olan bağlılığı hakkında soru işaretleri uyandıran kişidir (*Eyüp 1, 2*). Ancak İsa’nın kurban edilmesiyle Şeytan cennetten atılmıştır (*Vahiy 12:7–12’yi Yuhanna 12:31, Yuhanna 16:11 ile karşılaştırm*). Şu an bizim için aracılık eden İsa’dır ve O’nun kurbanı ve sadakati aracılığıyla bizim için kurtuluş ister!

Eğer izin verilseydi, Şeytan Tanrı’nın huzurunda size karşı hangi suçlamalarda bulunabilirdi? O bir yalancı olsa da, senin kınanmamı istemek için senin hakkında ne kadar yalan söylemesi gerekir? Tek umudun nedir?

O'nun Yüzünü Görecekler

İbraniler 12:22–24'ü okuyun. Göksel Yeruşalim'e Tanrı'nın huzuruna hangi anlamda yaklaştık?

İmanlıların, göksel Yeruşalim'e, Siyon Dağı'na iman yoluyla “yaklaştıkları” öne sürülür. Bu anlamda, tecrübeleri geleceği öngörür. Böylece, göksel Yeruşalim, “ümit edilen” ve “görünmeyen” şeylerin krallığına aittir ancak yine de bize iman yoluyla güvence altına alınmıştır (*İbraniler 11:1*).

Bu parça doğru olsa da tüm anlamı bu değildir. Bizi temsil eden İsa aracılığıyla Tanrı'nın huzurunda Siyon Dağı'na da yaklaştık (*Efesliler 2:5, 6; Koloseliler 3:1*). İsa'nın göğe yükselişi bir iman meselesi değil, bir hakikattir. İbranilerin itirafımıza sıkı sıkıya sarılmaları yönündeki tembihlerine ikna edici güç sağlayan şey İsa'nın göğe yükselişinin bu tarihsel boyutudur (*İbraniler 4:14, İbraniler 10:23*). Pavlus şöyle diyor: “Onun için . . . göklerden geçmiş olan büyük başkâhinimiz İsa varken . . . cesaretle yaklaşalım” (*İbraniler 4:14, 16*).

Bu nedenle, bizi temsil eden aracılığıyla çoktan yaklaştık ve bu yüzden de buna göre hareket etmeliyiz. O'nun aracılığıyla “göksel armağamı tatmış” olduk “. . . Tanrı sözünün iyiliğini ve gelecek çağın güçlerini tatmış” (*İbraniler 6:4, 5*) olduk. İsa'nın göksel tapmaktaki göğe yükselişi ve hizmetinin hakikati, “Canın gemi demiri” olması (*İbraniler 6:19*), vaatlerin bir anlamının ve güvene değer olduğunun güvencesidir (*İbraniler 7: 22*). Bizim için imanın önemli bir gemi demiri vardır.

Ancak Tanrı'nın tasarısı yalnızca İsa'da değil, bizde de gerçekleşecektir. İsa'nın göğe yükselişinin, İsrail'in ilk iki yıllık hacları olan Fısıh ve Pentikost'un tipolojisini yerine getirdiğini söylemiştik. İbraniler ve Vahiy kitabına göre, son hac olan Çardak Bayramı henüz yerine getirilmedi. “mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kent”te kutlayacağız (*İbraniler 11:10, 13–16*). Çadırlar inşa etmeyeceğiz, Tanrı'nın çardağı veya çadırı gökten inecek ve O'nunla sonsuza dek yaşayacağız (*Vahiy 7:15–17; Vahiy 21:1–4; Vahiy 22:1–5; Çölde Sayım 6:24–26*).

Acı ve ıstırap dolu bir dünyada, sonsuz yaşam vaadini bizim için hakikat haline getirmeyi nasıl öğrenebiliriz? Tüm bunların sadece burada ve şimdiki hayatımız hakkında daha iyi hissetmemize yardımcı olacak bir hayal olduğunu söyleyenlere ne cevap verebilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: “Mesih’in göğe yükselişi, izleyicilerin vaat edilen bereketi alacaklarına dair işaret olmuştur. İşlerine başlamadan önce bunu beklemeleri gerekiyordu. Mesih göğün kapılarında geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta geçti. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltilti, hatta ezelden beri Baba’yla birlikte sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentikost Günü’ndeki dökülüş, Kurtarıcı’nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh’u göndermişti.”

“İsa’nın adını güvenle söyleyebiliyorlardı; zira O onların Dostu ve Ağabeyi değil miydi? Mesih ile yakın birlikteliğe getirilmiş olarak, O’nunla birlikte göksel yerlerde oturdular. O’na tanıklıkta bulunurken, düşüncelerini nasıl da ateşli bir dille giydirdiler!” —Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 34, 39.

Tartışma Soruları:

1. Mezmurcu şöyle dedi: “Canım Tanrı’ya, yaşayan Tanrı’ya susadı; Ne zaman görmeye gideceğim Tanrı’nın yüzünü?” (*Mezurlar 42:2*). Tanrı’nın huzuruna gelmek için nasıl aynı susuzluğu çekebiliriz? Tanrı’ya ibadet ettiğimiz gibi O’nun huzurunda sevinmezsek ve O’nun huzuruna imanla gelirse, gelecekte sevinecek miyiz? Tanrı’nın huzurunda sevince yol açan etkenler nelerdir?
2. İmanla alay eden bir kitapta, birisinin bizim yerimize iman ettiğini iddia eden bir robot yaratıldı. Bu bir sahtekârlık olmasına rağmen, İsrail’in çölde yaptığı gibi yapmamaya ve Tanrı ile aramızda araçlar istemeye nasıl dikkat edebiliriz? Başkalarının Kutsal Kitap’ı bizim adımıza çalışmasına ve Kutsal Kitap’taki hakikat cevherlerini bulmasına izin verme eğilimindeyiz. Bazı insanlar, başkalarının kendileri için yaptıkları duaların, Tanrı’nın önünde kendi dualarından daha fazla ağırlık taşıdığını düşünmesi cazip gelebilir. Bu ruhsal tuzaktan neden kaçınmalıyız? İsa sayesinde neden başkasına ihtiyaç duymadan Tanrı’ya yaklaşabiliriz?
3. İbraniler mektubu, kurtuluş güvencesi ile ilgilidir. Bununla birlikte, varsayımı güvence ile karıştırmamak için nelere dikkat etmeliyiz?

Tanrı En İyi Şahittir

Yazan: *Anna Likholet*

18 yaşındayken İsa'yı başkalarıyla paylaşmanın arzusunu duydum fakat bundan korkuyordum.

“Korkuyorum,” diye dua ettim sık sık. “Seni nasıl paylaşacağımı bilmiyorum.”

Sonra ameliyat olmam gerektiğini öğrendim ve Rusya'nın başkenti Moskova'dan arabayla yaklaşık iki buçuk saat uzaklıkta bulunan Tula kentinde hastaneye kaldırıldım. Geldiğimde hastanedeki odamda altı yataktan üçü doluydu. Diğer kadın hastalar kitap okuyor ve televizyon izliyorlardı. Ameliyatım ertesi gün için plânlanmıştı.

“Ne yapmalıyım?” diye düşündüm. “Ameliyattan önce biri ne yapar?”

Kutsal Kitap'ımı açtım. Karşımdaki kadın hemen konuştu. “Hristiyan mısın?” diye sordu. “Evet dedim. “Hangi kiliseye gidiyorsun?” dedi.

Yedinci Gün Adventisti olduğum için alay konusu olmak istemedim. Birçok Rus başka bir Hristiyan mezhebine mensuptur ve Adventistleri bir tarikatın üyeleri sayarak onları reddederler. “Ben bir Protestanım” dedim.

Kadın tatmin olmamıştı. “Hangi Protestan kilisesine mensupsun?” dedi.

Ne diyebilirdim? “Ben bir Yedinci Gün Adventistiyim,” dedim.

Kadının yüzünü kocaman bir gülümseme aydınlattı.

“Vay canına, Yedinci Gün Adventistleri!” haykırdı. “Adventistleri tanıyorum! Onlar en iyi insanlar!”

Kadın, kiliseden, kilisenin çalışmaları ve Tula'nın dışında bulunan Zaoksky Adventist Üniversitesi hakkında coşkuyla konuştu. Diğer iki hasta sessizce dinledi. Adventist Kilisesi'ni hiç duymamışlardı.

“Adventistler iyi Hristiyanlardır!” dedi kadın. “Babam bazı güzel Adventistleri tanıyor.” O konuşurken, doktor odaya girdi. Onu görünce şaşırıldı. “Burada ne yapıyorsun?” dedi. “Ne demek istiyorsun?” diye yanıtladı. “Dün taburcu olmanı söyledim,” dedi. “Çoktan eve gitmiş olmalıydın.”

Kocasını onu 30 dakika içinde hastaneden aldı.

Boş yatağıma baktığımda, Tanrı'nın dualarıma beklenmedik bir şekilde cevap verdiğini fark ettim. Tanrı, hastane odamda Kendisini göstermişti. Ben hiçbir şey yapmamıştım. Tanrı her şeyi yapmıştı. Sonuç olarak, diğer hastalar benim bir Adventist olduğumu ve Adventistlerin İsa'yı tüm kalpleriyle sevdiklerini biliyorlardı.

Hastaneden çıkmadan önce kiliseye gittim ve İsa'ya tapındım. Ama Hristiyan olmak bundan daha fazlasıdır. Hristiyan olmak aynı zamanda başkalarına İsa'yı anlatmaktır. O'nu paylaşmak isterseniz, O bunu ayarlar ve senin için her şeyi yapar.

Bu misyon hikayesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin “I Will Go (Gideceğim)” stratejik planının 1 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir: “Dünya çapında görev ve amaç kavramını canlandırmak ve sadece pastörleri değil, genç ve yaşlı her kilise üyesini, Mesih'e tanıklık etme ve öğrenci yetiştirme sevinci içinde bir yaşam biçimi olarak yeniden canlandırmak” IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

İsa, İmanımızın Öncüsü ve Tamamlayıcısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 10:35–39, Romalılar 1:17, İbraniler 11, Yeşu.2:9–11, İbraniler 12:1–3.

HATIRLAMA METNİ: “Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa’ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı’nın tahtının sağında oturuyor” (İbraniler 12:2).

İbraniler 11 ve 12.bölümler muhtemelen kitabın en sevilen bölümleridir. Hristiyan yaşamını hepimizin katıldığı ve sadık kalan herkesin ödülünü alacağı bir yarış olarak tanımlarlar. Ayrıca kurtuluşu, geçmişten gelen imanlı kimselerin acılara rağmen sebat ettiği, ancak ödülü henüz almadığı bir yarış olarak tanımlar.

Çünkü hikaye sadece onlarla değil, bizimle de bitiyor. Bizler sonuç eylemiyiz. Bu, yarışın son kısmına girip koşmamızla ve İsa’nın Tanrı’nın sağında oturmasıyla sona eriyor. O, yarışın nasıl yürütüldüğünün nihai örneğinin yanı sıra ilham vermektedir. O, armağanın gerçek olduğuna ve bize yolu açanın öncüsü olduğuna dair nihai tanıktır (İbraniler 6:19, 20; İbraniler 10:19–23).

İbraniler 11.bölüm, henüz göremesek bile, imanın Tanrı’nın vaatlerine güven duymak olduğunu açıklar. Bu ders, imanın ne olduğunu ve nasıl elde edildiğini geçmişteki örneklerle, ancak özellikle ve merkezi olarak, “imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı” İsa (İbraniler 12:2) örneği aracılığıyla inceleyecektir.

*12 Mart Sebti Günü’ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

Doğru Kişi İmanla Yaşayacaktır

İbraniler 10:35–39’u okuyun. Tanrı bu ayetlerde bize ne diyor?

Tahammül etme, Tanrı’nın son zaman halkının bir özelliğidir ve onlar olmadan vaatleri alamazlar (*Vahiy 13:10, Vahiy 14:12*). Ancak, tahammül edebilmek için imanlıların imanlarını “sımsıkı tutmamız” gerekir (*İbraniler 10:23, İbraniler 4:14*). Pavlus, çöl neslinin imandan yoksun oldukları için vaadi alamadıklarını açıklamıştır (*İbraniler 3:19*). İbraniler, imanlıları vaatlerin yerine getirilmesinin eşliğinde olarak (*İbraniler 9:28; İbraniler 10:25, 36–38*) ve vaatleri almak istiyorlarsa iman etmeleri gerektiğini tasvir eder (*İbraniler 10:39*).

Pavlus imanla ilgili açıklamasını Habakkuk 2:2–4’ten bir alıntıyla gösteriyor. Habakkuk, Tanrı’ya, doğrulara zulmeden aldatıcı insanlara neden hoşgörü gösterdiğini sormuştu (*Habakkuk 1:12–17*). Peygamber ve halkı acı çekiyordu; Tanrı’ya harekete geçmesini istediler. Ancak Tanrı, vadinin gerçekleşmesi için belirlenmiş bir zaman olduğunu ve beklemeleri gerektiğini söyledi (*Habakkuk 2:2–4*). Habakkuk ve halkı bizler gibi, vadin verildiği zaman ile yerine getirildiği zaman arasında yaşadılar. Tanrı’nın mesajı İbraniler’de şöyle devam etti: “Çünkü çok az bir zaman daha, gelen gelecek ve gecikmeyecek.” (*İbraniler 10:37; ayrıca bkz. Habakkuk 2:3*).

Mesaj İsa’ya atıfta bulunur. O, doğru kişidir, Tanrı’yı hoşnut eden ve yaşam sağlayan imanın beden almış halidir (*İbraniler 10:5–10*).

O halde, O neden bunu “ertelesin”? İsa bunu yapmaz. O zaten bizler için ölmeye geldi (*İbraniler 9:15–26*) ve kesinlikle belirlenen zamanda tekrar gelecektir (*İbraniler 9:27, 28; İbraniler 10:25*).

Tanrı’nın mesajı şöyle devam etti: “Doğru adamım, imanla yaşayacaktır.” (*İbraniler 10:38*). Pavlus aynı şeyi Romalılar 1:17 ve Galatyalılar 3:11’de de belirtir. Romalılar 1:16, 17 özellikle aydınlatıcıdır çünkü Tanrı’nın doğruluğunun “imandan, imana açıklanır” olduğunu söyler. Pavlus’un demek istediği, O’nun Tanrı’nın vaatlerine olan bağlılığının önce geldiği ve O’nun bağlılığının sonucu olarak bizim imanımız ve/veya bağlılığımızın oluşmasıdır.

Bu nedenle, Tanrı vaatlerine sadık kaldığı için (2. *Tımoteos 2:13*), Tanrı’nın bağlılığına karşılık olarak doğru kişi de bağlı kalacaktır.

İmanımızın Tanrı’nın bağlılığından kaynaklandığını ve ondan beslendiğini bilmek neden önemlidir? O’nun bize olan bağlılığı ve bize verdiği vaatlere güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

İbrahim İmanıyla

İbraniler, imanı tanımlarken “umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır” der (*İbraniler 11:1*). Ardından, İsrail tarihinden imanın ne olduğunu örnekleyen imanlı kişilerin bir listesini gösterir ve bu imanı yaptıklarıyla nasıl ortaya koyduklarını gösterir.

İbraniler 11:1–19’u okuyun. Bu iman “kahramanları”, imanlarını örnekleyen ne yaptılar? Eylemleri, görülmeyen şeylerin umuduyla nasıl ilişkilidir?

İbrahim muhtemelen bu bölümdeki en önemli karakterdir. İbrahim’in son iman eylemi, özellikle imanın gerçek tabiatı hakkında öğreticidir.

İbraniler, Tanrı’nın İbrahim’e İshak’ı kurban olarak sunduğuna ilişkin açıklamasının, Tanrı açısından bir çelişki olduğunu ima eder (*İbraniler 11:17, 18*). İshak, İbrahim’in tek oğlu değildi. İsmail İbrahim’in ilk oğluydu ancak Tanrı İbrahim’e Sara’nın isteğini kabul etmesinin ve İsmail ile annesini göndermesini uygun olduğunu söylemişti çünkü Tanrı onlarla ilgilenecekti ve ayrıca İbrahim’in soyuna İshak aracılığıyla isim verilecekti (*Yaratılış 21:12, 13*). Ancak bir sonraki bölümde Tanrı, İbrahim’den İshak’ı yakmalık sunu olarak sunmasını ister. Tanrı’nın Yaratılış 22’deki talimatı, Tanrı’nın Yaratılış 12–21’deki vaatleriyle açıkça çelişiyor gibiydi.

İbraniler, İbrahim’in, Tanrı’nın İshak’ı sunduktan sonra dirilteceği sonucuna vararak bu muammayı şaşkıncu bir şekilde çözdüğü sonucuna varır. Bu şaşkıncu çünkü henüz kimse diriltilmemiştir. Bununla birlikte, İbrahim’in Tanrı ile olan önceki tecrübesinin onu bu sonuca götürdüğü görülüyor. İbraniler 11:12, İshak’ın Tanrı’nın gücüyle “ölü kadar iyi” birinden gebe kaldığına dikkat çeker. Pavlus ayrıca, İbrahim’in “ölüden farksız” olmasına ve Sara’nın kısır olmasına rağmen, İbrahim’in “umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla” iman ediyordu çünkü Tanrı’nın “ölüleri diriltten ve olmayan şeyleri olanlar gibi çağıran” (*Romalılar 4:17–20*) Tanrı olduğuna inanıyordu. Bu nedenle, İbrahim, eğer Tanrı bir anlamda İshak’a ölümlerden hayat vermişse, bunu tekrar yapabileceğini varsaymış olmalıdır. İbrahim Tanrı’nın geçmişteki önderliğinde, gelecekte neler yapabileceğinin bir bildirisini gördü.

Tanrı’nın geçmişte yaşamlarımızı nasıl yönettiğini düşünmek, O’na olan imanımızı ve güvenimizi günümüzde sürdürmek için neden çok önemlidir?

Musa: Görünmeyen'e İman Etmek

İbraniler 11:20–28'i okuyun. Bu imanlı kişiler ne yaptılar? Eylemleri umutla ve görünmeyen şeylerle nasıl ilişkilidir?

Musa, bu iman bölümündeki ikinci büyük örnektir. Musa'nın hayatı, krala karşı iki meydan okuma eylemiyle anlatılır ve sonlandırılır. Ebeveynleri Musa'yı doğduğunda gizlediler, çünkü "kralın fermanından korkmadılar" (*İbraniler 11:23*) ve Musa "Kralın öfkesinden korkmadan imanla" Mısır'dan ayrıldı (*İbraniler 11:27*). Ancak Musa'nın en önemli eylemi şuydu: "firavunun kızının oğlu olarak tanınmayı reddetti" (*İbraniler 11:24*). Musa'nın üvey annesine "Firavun'un kızı" olarak atıfta bulunulması, onun bir sonraki Firavun olması plânlandığını gösteriyor. Ancak Musa, o zamanın en güçlü ulusunun hükümdarı olma umudunu geride bırakmaya ve onun yerine yeni özgürleştirilmiş kölelerin, yani aslında mülteci olan insanların önderi olmaya istekliydi.

İbraniler 11:24–27 ile İbraniler 10:32–35'i karşılaştırın. İbranilerin asıl hitap ettikleri topluluğun durumu ile Musa'nın tecrübesi arasındaki benzerlikler nelerdi?

Musa'nın büyüklüğü, Mısır kralının vaatlerinin ötesini görebilmesi ve görünmeyene, yani Tanrı'nın vaatlerine bakabilmesiydi. İbraniler kilit noktanın, Musa'nın gözününün Mısır'ın zenginliklerine değil, "ödül"e sabitlenmiş olması olduğunu söylüyor. Bu ödül, İbraniler 10:35'te bahsedilen ve Tanrı'nın kendisine iman eden herkese vaat ettiği ödülün aynıdır.

Pavlus'un Musa'nın kararıyla ilgili sözleri, mektubun asıl hitap ettiği topluluğun yüreklerinde güçlü bir şekilde yankılanmış olmalıdır. Mesih'e olan imanlarından dolayı sitemlere ve hakaretlere katlanıyorlardı. Onlar da acı çekmiş ve varlıklarını kaybetmişlerdi (*İbraniler 10:32–34*). Bazıları hapisteydi (*İbraniler 13:3*). Buna paralel olarak Musa, Mesih'in ödülününün Mısır'ın sunabileceği her şeyden daha büyük olduğuna inandığı için, Mısır'ın zenginliğini Mesih'le ilişkilendirilen hakaretlere katlanmak için yolunu değiştirerek Tanrı'nın halkıyla kötü muameleye uğramayı tercih etti.

İmanınızdan dolayı karşılaştığımız mücadelelerden bazıları nelerdir? Bunun için nelerden vazgeçmek zorunda kaldınız? Şimdi göremesiniz bile, nihayetinde bu ödül neden çektiğiniz her şeye değer?

Rahav İmanıyla ve Dinlenme

İbraniler 11:31 ve Yeşu 2:9-11'i okuyun. Pagan bir hayat kadını olan Rahav, Kutsal Kitap karakterlerinin bu metnine neden dahil edildi?

Rahav, muhtemelen İbraniler 11.bölümde bulduğumuz en beklenmedik karakterdir. Rahav, kendi adıyla anılan iki kadından biridir. Listede onuncu sıradadır ve ilk İsrail'in cedleri ve atalarıydı ve her biri doğru sayılmıştır. Ondan bahsedecek olursak, onun sadece bir kadın değil, aynı zamanda Yahudi olmayan bir hayat kadını olduğunu da görüyoruz.

En şaşırtıcı şey ise, onun aynı zamanda bölümün tematik merkezi ve doruk noktası olmasıdır. Liste benzersiz bir şekilde düzenlenmiştir. Her giriş, "imanla" ifadesinin tekrarlayan kullanımıyla başlar. Temel kalıp, "İmanla falan filan yaptı" veya "İmanla falan filan oldu" şeklindedir. Bu tekrar eden kalıp, okuyucunun, "Yeşu'nun imanla insanları vaat edilen topraklara götürdüğü" şeklindeki sonuca ulaşan iddiayı duyma beklentisini artırır.

Ama metnin söylediği bu değildir. Bunun yerine, Yeşu burada unutulur ve hayat kadını odak noktası olur. Rahav'ın anılmasından sonra, tekrar eden kalıp birdenbire "Daha ne diyeyim?" (*İbraniler 11:32*) ile biter. Sonrasında Pavlus, ayrıntılı olarak açıklamadığı bazı isimleri ve olayları ivedilikle listeler.

Rahav'ın imanı, görmemesine rağmen işittiği, iman ettiği ve bağlı olduğu yönündeydi. Mısır'ın belalarını, Kızıldeniz'deki kurtuluşu, kayadan su çıkmasını veya gökten ekme indiğini görmedi ama yine de iman ediyordu. O, İsa'nın vaazını duymayan veya O'nun bir mucize yaptığını görmeyen İbraniler mektubunun yazıldığı topluluk ve bunların hiçbirini görmemiş olan bizler için de iyi bir örnekti.

"Rahav, Eriha surlarında yaşayan bir hayat kadınıydı. O şehrin savunmasını kontrol etmek için gönderilen iki İsraili casusu saklamıştı. Onlara karşı iyiliği ve Tanrı'ya olan imanını belirttiği nedeniyle casuslar, Eriha'ya saldırıldığında Rahav'ın ve ailesinin hayatlarının başılsanacağına dair söz verdiler."— Introduction to Rahab found in Daughters of God, s. 35

Pavlus daha sonra (*İbraniler 11:35-38*) birçoğunun karşılaştığı zorlukların bir listesiyle devam ediyor. "kurtuluşu kabul etmeyerek" (*İbraniler 11:35*) ifadesi, onların kaçma imkânına sahip olduklarını ancak kaçmayı tercih etmediklerini bildirir çünkü gözleri Tanrı'nın ödülü üzerindedir.

Bunların hiçbirinin (altı günlük yaratılış sürecinin, Mısır'dan Çıkışın, İsa'nın çarmıhın) gerçekleştiğini görmemiş olmamıza rağmen, neden onlara gerçekleştiğine inanmak için bu kadar çok nedenimiz vardır?

İsa, İmanımızın Öncüsü ve Tamamlayıcısı

İbraniler 12:1-3'ü okuyun. Bu ayetler bizden ne yapmamızı istiyor?

İman konusundaki açıklamanın sonucu gerçekten de İbraniler 12'de İsa ile birlikte anlatılır. Pavlus mektuba “gelen gelecek” ve “gecikmeyecek” (*İbraniler 10:37*) olan İsa ile başlıyor ve Pavlus bunu, imanımızın “tamamlayıcısı” olan İsa ile bitiriyor. (*İbraniler 12:2*). İsa, “imanın öncüsü ve tamamlayıcısı”dır. Bu, İsa'nın imanı mümkün kılan Kişi olduğu ve imanlı bir hayatın ne olduğunu mükemmel bir şekilde somutlaştıran bir örnek olduğu anlamına gelir. İman, İsa ile birlikte kusursuz tabirine vasıl olur.

İsa, en az üç anlamda imanımızın “yaratıcısı”dır (ya da “yazar”ı ya da “öncüsü”dür).

İlk olarak, yarışı tam anlamıyla bitiren tek kişi O'dur. Önceki bölümde bahsedilen diğerler insanlar henüz amaçlarına ulaşmadı (*İbraniler 11:39, 40*). Ancak İsa, cennettedir ve Tanrı'nın huzuruna girmiştir ve Baba'nın yanında oturmaktadır. Bizler cennette, diğerleriyle birlikte İsa ile beraber hüküm süreceğiz (*Vahiy 20:4*).

İkinci olarak, bu diğer kişilerin kendi yarışlarını koşmalarını mümkün kılan aslında İsa'nın kusursuz yaşamıydı (*İbraniler 10:5-14*). Eğer İsa gelmemiş olsaydı, diğer herkesin yarışı boşuna olurdu.

Son olarak, İsa imanımıza sebebiyet veren kişidir. Tanrı ile bir olarak, Tanrı'nın bize olan bağlılığını dile getirdi. Tanrı bizi kurtarma çabalarından asla vazgeçmedi ve bu yüzden de bizler eğer pes etmezsek sonunda ödüle kavuşacağız. İsa sabırla koştu ve bizler imansız olduğumuzda bile bize bağlı kaldı (*2. Timoteos 2:13*). İmanımız sadece O'nun bağlılığına bir cevaptır.

Son olarak ise İsa, imanın “tamamlayıcısı”dır çünkü O, iman yarışının nasıl yürütüldüğünü mükemmel bir şekilde örneklemektedir. Peki O nasıl koştu? Bizim için her şeyden vazgeçerek her yükünü bir kenara bıraktı (*Filipililer 2:5-8*). Hiç günah işlemedi. İsa, O'nun önüne konulan sevinç ödülüne, insanların O'nun lütfuyla fide ile kurtarıldığını görmenin ödülüne sınıksız tutundu. Bu yüzden bütün yanlış anlamalara ve suistimallere katlandı ve Çarmıhın lekесinin üstesinden geldi (*İbraniler 12:2, 3*).

Şimdi koşma sırası bizdedir. İsa'nın yaptığını kendi gücümüzle asla başaramasak da, O'nun mükemmel örneği önümüzdedir ve bu nedenle O'na iman ederek ve (bizden öncekiler gibi) gözlerimizi O'nun üzerine dikerek, imanla, O'nun büyük bir ödül vaadine güvenerek ilerlemeye devam ederiz.

EK ÇALIŞMA: “Tamamen Allah’ın olmak, O’na hizmet ve itaat etmek üzere kendinizi O’na verdiniz ve Mesih’i Kurtarıncınız olarak aldınız. Kendiniz günahlarınız için kefarett edemez ve kalbinizi değiştiremezsiniz; ancak kendinizi Allah’a vererek O’nun Mesih uğruna bütün bunları sizin için yaptığına inanıyorsunuz. İman yoluyla Mesih’in oldunuz ve iman yoluyla O’nda büyüyeceksiniz — vererek ve alarak. Her şeyi vermelisiniz —kalbinizi, iradenizi, hizmetinizi— tüm şartlarına uymak üzere kendinizi O’na vermelisiniz; ve herşeyi almalısınız — Mesih’i ve tüm bereketin doluluğunu almalısınız, öyle ki kalbinizde yaşasın, gücünüz, doğruluğunuz, ebedî yardımcınız olsun ve size itaat etme gücü versin. Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 45.

“Allah asla bize imanımızın temelini kurmaya yeterli kanıt vermeden inanamamızı istemez. O’nun varlığı, O’nun karakteri, O’nun sözünün gerçekliği mantığımızı hitap eden tanıklıklarla kurulmuştur; ve bu tanıklık boldur. Yine de Allah şüphenin olasılığını hiçbir zaman ortadan kaldırmamıştır. İmanımız kanıtla dayalı olmalıdır, gösterişe değil. Şüphe etmek isteyenler fırsat bulacaklardır; oysa gerçekten gerçeği bulmak isteyenler imanlarını dayamak için bol bol kanıt bulacaklardır.”

“Sınırlı zihinlerin Sınırsız Olan’ın faaliyetlerinin karakterini tamamen kavramaları imkânsızdır. En keskin zekâyâ, en yüksek eğitim almış akla o kutsal Varlık daima gizeme bürünmüş olacaktır. “Tanrı’nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten’in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölümler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?” Eyüp 11:7, 8.”—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 69.

Tartışma Soruları:

1. Erken dönem Hristiyanı olan bir bilgin şöyle yazmıştı: “Credo ut intelligam.” Latince “anlamak için inanıyorum” anlamına gelir. İbraniler 11:3, “İmanla anlıyoruz” der. İman ve anlayış arasındaki ilişki nedir? İman neden çoğu zaman anlamadan önce gelir? İmanla, neden ilk başta anlamasak da daha sonra daha fazla anlayışın bizlere gelmesini hedeflemeliyiz?
2. Yunanca “pistis” kelimesi hem “iman” hem de “bağlılık” anlamına gelir. “İmanla yaşamamanın” ne anlama geldiğini anlamak için her iki anlam da neden önemlidir? İbraniler 11’deki insanlar bağlılıklarıyla imanlarının hakikatini nasıl gösterdiler? Aynı şeyi bizler nasıl yapabiliriz?
3. İmanın Tanrı’nın bir armağanı olduğunu anlamamıza rağmen (Romalılar 12:3), eğer bu armağan varsa, bunu almakta ve sürdürmekte nasıl bir rol oynuyoruz?

İsa Gibi İbadet Etmek

Yazan: Andrew McChesney

Üç yıl önce, On Üçüncü Sebt Sunusu Kamboçya'daki insanlara ulaşmak için bir toplum merkezinin kurulmasına yardımcı oldu. Ancak bir "kentsel etki merkezi" olan toplum merkezi, daha açılmadan ilk kişisine ulaştı.

Koy Sopaon, Essential Life Center'da inşaat çalışmalarının başladığını ve ücretlerin adil olduğunu duyunca proje müdürü Gary Rogers'dan iş istedi. Adventist Misyonu için çalışan ABD'li bir müjdecisi olan Gary, Kamboçya'nın en büyük ikinci şehri olan Battambang'daki yerde işçi açığı yoktu ancak yine de Sopaon'un telefon numarasını aldı.

Sopaon birkaç ay sonra geri döndü ve Gary onun kaynak yapma ve duvar örme tecrübesi olduğunu öğrenince ertesi gün işe başlayabileceğini söyledi.

"Neden yarımı bekleylim?" dedi Sopaon. "Şu an başlayabilirim."

Kendi Hristiyan kilisesinde bir lider olan Sopaon, Gary'nin her iş gününe 30 dakikalık bir ibadetle başladığını öğrenince şaşırıldı. Hiçbir zaman ibadetin de olduğu bir iş yapmamıştı ve bundan hoşlanıyordu.

Grup çalışırken, Kutsal Kitap'tan öğrendiği şeylerin kilisesinin öğrettiklerinden farklı olduğunu fark etti. Bir sabah, yedinci gün Sebti'nin tapınmasına odaklandı. Sopaon, Luka 23'te İsa'nın hazırlık gününde, haftanın altıncı gününde öleceğini ve haftanın yedinci günü olan Sebt için güneş batmadan önce gömüldüğünü okudu. Öğrencilerin Sebt Günü işlerini bıraktığını ve İsa'nın da mezarda yattığını gördü. Haftanın ilk gününe kadar O'nun vücuduna yağ ve baharat sürmediler. Şaşırın Sopaon kendi kendine, "O halde yedinci gün gerçekten Sebt günüdür!" dedi.

Sopaon'un inancını gören Gary, "İsa gibi olmak ister misin?" diye sordu.

Sopaon tereddüt etmeden. "Evet, isterim" dedi.

Gary, onu bir Adventist toplantısına davet ederek, "Eğer arzunuz buysa, gelecek Cuma akşamı birlikte Sebt başlangıç ibadetinde bize katılın," dedi.

Sopaon Cuma günü geldi ve ertesi gün Sebt ibadeti için geri geldi. İnsanların birbirlerini nasıl selamladıklarına şaşırıldı, "Mutlu Sebtler! Mutlu Sebtler!" sözleri, Tanrı'nın onu kutsal kılabileceğini hissettirdi.

Sopaon, Tanrı hakkında daha çok şey öğrendikçe, ondalık vermeye başladı. Sebt günü öğleden sonraları, muhtaçlara yardım etmek için kilise üyelerine katıldı. Essential Life Center'ın inşaat sahasında çalışmaya başladıktan 18 ay sonra vaftiz edildi.

Kamboçya, Battambang'da bir "kentsel etki merkezi" olan Temel Yaşam Merkezi'nin açılmasına yardımcı olan On Üçüncü Sebt Sunularımız için teşekkür ederiz.

Sarsılmaz Bir Krallık Almak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 12:18-29; Mısır'dan Çıkış 32:32; Daniel 7:9, 10, 13-22; Hagay 2:6-9, 20-22; Mezmurlar 15:5; Mezmurlar 16:8; İbraniler 13:15, 16.

HATIRLAMA METNİ: “Onun için sarsılmaz bir krallık alarak, inayetimiz olsun ki, onunla Allah'a hoşnut edici bir şekilde saygıyla ve tanrısal korkuyla tapınalım” (İbraniler 12:28).

Bu haftanın parçası olan İbraniler 12:18-29, mektubun doruk noktasıdır ve başladığı fikri tekrarlayarak ana kaygısını şöyle özetler: Tanrı bizimle Oğlu'nun bedeninden konuştu ve bizler O'na dikkatle önem vermeliyiz (İbraniler 1:1, 2; İbr. 12:25). İbraniler 12:22-24'te İsa'nın tanımı, mektubun O'nun hakkındaki iddialarını özetler: İsa, yeni antlaşmanın Aracısıdır ve O'nun kanı imanlılar için kurtuluş sağlar. Bizim adımıza yaptığı kâhinlik ve krallık hizmeti, göksel ordular için bir kutlama nedenidir. Son olarak, İbraniler 12:25-29, son ve doruk noktası olan şu uyarıyı içermektedir: Tanrı'nın yargısı yaklaşmaktadır. Düşmanlarına yıkım, halkına ise aklanma ve bir krallık getirecek (İbraniler 12:28, 29).

Son, İsa'nın çarmıhtaki eserinin önemini yeniden teyit eder ve imanlıları İkinci Geliş'teki İsa'nın zaferinin tamamlanmasına yönlendirir. Pavlus, okuyuculara İsa'nın Yargıcımız olan Tanrı'dan bir krallık aldığını (Daniel 7:9-14) ve O'nun krallığını ona sonsuza dek sahip olacak olan “Yüceler Yücesi'nin kutsalları” olan imanlılarla paylaşacağını hatırlatmak için Daniel 7'deki tasvirleri kullandı (Daniel 7:18).

*19 Mart Sebti Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Siyon Dağına Geldiniz

İbraniler 12:22–24’ü okuyun. Pavlus burada neyi anlatıyor?

İbraniler kitabı, Siyon Dağı’na geldiğimizi ve büyük bir şenliğe katıldığımızı doğrulamaktadır. “Oysa sizler Siyon Dağı’na, yaşayan Tanrı’nın kenti olan gök-sel Yeruşalim’e, bir bayram şenliği içindeki on binlerce melege, adları göklerde yazılmış ilk doğanların topluluğuna yaklaştınız.” (İbraniler 12:22). Vekilimiz İsa’nın şahsına iman yoluyla geldik. Bu şenlikte sayısız melek, Tanrı’nın bizzat Kendisini ve şenliğin merkezi olan İsa’yı görüyoruz. “Göklerde kaydedilen ilk doğanların” (İbraniler 12:23) bir parçası olarak geliyoruz. Adlarımız, Tanrı’nın açıkça belirtilmiş olan halkının listelendiği göksel kitaplarında kayıtlıdır (Mısır’dan Çıkış 32:32, Mezmurlar 56:8, Daniel 12:1, Malaki 3:16, Luka 10:20, Vahiy 13: 8, Vahiy 17:8).

Bizler “ilk doğanlar”ız, çünkü İlk Doğan olan İsa’nın mirasını paylaşıyoruz (İbraniler 1:6). Misafir olarak değil, yurttaş olarak geldik (Filipililer 3:20 ile karşılaştırm). Ayrıca “doğru kişilerin ruhları” olarak da tanımlanmaktayız (İbraniler 12:23). Bu ifade, insan tabiatımızın bir boyutunun bütünü temsil eden bir mecazdır. İbraniler 12:9’daki “ruhların Babası” ifadesine benzer. Bu ifade Tanrı’dan, tabiatı gereği ruhsal olan insanların Babası olarak bahseder.

Bayram toplantıları, İsa’nın krallığının egemenliğinin, kâhinlik hizmetinin ve yeni antlaşmanın başlangıcını kutlar. İbraniler’de tüm bu olayların gerçekleştiği yer Siyon Dağı’dır. İbraniler 1:5–14’teki üç mezmur, Oğul’un tahta geçişini tanımlar ve gerçekleştiği yer olarak Siyon Dağı’nı belirtir (Mezmurlar 2:6, 7; Mezmurlar 110:1, 2; Mezmurlar 102:21– 27).

Siyon Dağı aynı zamanda Oğul’un “sonsuz dek kâhin” (İbraniler 5:6) olarak atandığı yerdir (İbraniler 5:6). (Mezmurlar 110:4’ten bir alıntı.) Mezmurlar 110’a göre, Oğul’un Başkâhin olarak atanması da Siyon Dağı’nda gerçekleşir (Mezmurlar 110:2). Son olarak İbraniler, İsa’nın kâhinliğinin başlangıcının aynı zamanda yeni antlaşmanın da başlangıcını işaret ettiğini öne sürer (İbraniler 7:11–22). Bu sebeple, Siyon Dağı aynı zamanda yeni antlaşmanın onaylandığı yerdir. İbraniler 12:22–24, İsa göğe yükseldiğinde gökte gerçekleşen bayram toplantısını anlatır.

İsa’nın hakikatini, O’nun kâhinlik hizmetini ve Yeni Ahit’i yaşamlarımızda ve tapınmamızda hangi uygulamalı yollarla kutlayabiliriz? Bu büyük hakikate sevinmek neden imanı doğrulamaktadır?

Herkesin Yargıcı olan Tanrı'ya Geldiniz

İbraniler 12:23'ü okuyun. Bu eğer bir şenlik ise, Tanrı neden yargıç olarak tanımlanıyor? Bir yargıç nasıl bir şenliğin parçası ya da nedeni olabilir? Daniel 7:9, 10, 13–22'yi de ayrıca okuyun.

İbraniler 12:22–24'te anlatılan şenlik, gelecekteki bir yargıyı kasteder. Tanrı, yargıç, yöneticilik ve kitaplar kullanılır ve kitaplardan gelecek bu yargının sonucu, Tanrı'nın halkının krallığı almasıdır (*İbraniler 12:28*).

Bu olay, “Eskiden beri var Olan” (*Daniel 7:9*) olan Tanrı'nın ateşten bir tahtta oturduğu ve etrafının “binlerce binler” (*Daniel 7:10*) meleğin çevrelediği bir yargı anını betimleyen Daniel 7'de açıklanan büyük İkinci Geliş öncesi yargıyı çağrıştırmaktadır. Kitaplar açılır (*Daniel 7:10*) ve hüküm, o zaman “kırallığı mukaddeslerin edindikleri” ve “Yüceler Yücesinin kutsalları” lehine karar verilir. (*Daniel 7:22*).

Benzer şekilde, İbraniler 12:22–29, “herkesin Yargıcı” olan Tanrı'nın “binlerce binler” melekle çevrili olduğu göksel Yeruşalim olan Siyon Dağı'ndaki bir yargı sahnesini anlatır. O görüntüde ateş vardır (*İbraniler 12:29*). Kitaplar vardır çünkü kutsallar bu kitaplarda “kayıtlıdır” (*İbraniler 12:23*). Bu da kutsallar için olumlu bir yargı anlamına gelir.

İsa bu olayın merkezindedir (*İbraniler 12:24*). İbraniler 2.bölümde, bizim adımıza “ölüm”ü tattıktan sonra “yücelikle ve onurla taçlandırılan” İnsanoğlu olarak tanımlandı (*İbraniler 2:9*). İbraniler 2:10'a göre, “insanoğlu” (bkz. İbraniler 2:6), “birçok oğulu yüceliğe” getirebilmek için acı çekti. Yani, imanlıların da “yücelik ve onur ile” taçlandırılabilmeleri için. “Oğul” şimdi, yeni antlaşmanın kazançları aracılığıyla, imanlıları göksel Yeruşalim'e, Siyon'a getirdi (*İbraniler 12:22–24*), burada kendilerine bir krallık alacakları vaat edildi (*İbraniler 12:28*).

O halde bu yargı, imanlılar için gerçekten iyi bir haberdir çünkü bu, onların lehinde hüküm veren bir yargıdır. Onları haklı çıkarır. Bu, geçmişte imanlılara zulmeden (Daniel 7) ve gelecekte de (Vahiy 13) yapacak olan korkunç canavarların arkasındaki düşmanları, ejderhayı yenen bir yargıdır.

Bugün çalıştıklarımız, Tanrı'nın üç meleğin mesajlarındaki yargısının bu sefer için “iyi haber” olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olur? (Vahiy 14:6, 7'ü Yasa'nın Tekrarı 32:36; 1. Tarihler 16:33–35 ile karşılaştırın).

Gökleri ve Yeri Sars

Pavlus, göklerde gerçekleşen bayram toplanmasını anlattıktan sonra, mektubun hitap ettiği topluluğa Tanrı'nın sesine dikkat etmeleri gerektiği konusunda uyarılmaktadır çünkü Tanrı, "Bir kez daha yalnız yeri değil, göğü de sarsacağım" diye vaat vermiştir." (*İbraniler 12:26*). Pavlus, İsa'nın gökte tahta geçmesine rağmen kurtuluşumuzun tamamlanmadığını söylüyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor çünkü önemli bir olay daha olacaktır.

Hagay 2:6–9, 20–22; Mezmurlar 96:9, 10; Mezmurlar 99:1 ve İbraniler 12:26, 27'yi karşılaştırın. Tanrı'nın gökleri ve yeri sarsmasının amacı nedir? Ne anlama gelmektedir?

Eski Ahit'te, yerin sarsılması, halkını kurtarmak için ortaya çıkan Tanrı'nın varlığı için yaygın bir figürdü. Debora ve Barak Sisera'ya karşı savaştıklarında, Tanrı onların adına göklerden savaştı (*Hâkimler 5:20*). Bu, güçlü bir deprem, Tanrı'nın varlığından dolayı yerin ve dağların sarsılması olarak tanımlanır (*Hâkimler 5:4, 5*). Tanrı mazlumları kurtarmak için ortaya çıktığında, Eski Ahit'te aynı görüntünün ortaya çıktığını görüyoruz (*Mezmurlar 68:7, 8; Mezmurlar 60:2; Mezmurlar 77:17, 18*). Böylece, Tanrı yeryüzü halkları üzerinde yetkisini öne sürerken yaptığı sarsıntı, Tanrı'nın yargısının bir işaretiydi. Peygamberler bunun Rab'bin Günü'nde olacağını tahmin ettiler (*Yêşaya 13:13, Yêşaya 24:18–23*).

İbraniler için, göğün ve yerin "sarsılması", Tanrı'nın düşmanlarının yok edilmesi anlamına gelir. Bu, Tanrı'nın İsa'nın tahta geçişinde vaat ettiği şeydir. Tanrı O'na şöyle dedi: "Ben düşmanlarımı senin ayaklarına basamak koyuncaya dek sağımda otur" (*İbraniler 1:13*). Nitekim, İsa düşmanı yendi (*İbraniler 2:14–16*) ve tahta geçti (*İbraniler 1:5–14*) ancak düşmanlar henüz yok edilmemiştir (*İbraniler 10:11–14, 1. Korintliler 15:23–25*).

Gelecekte ise Tanrı gökleri ve yeri sarsacağı zaman düşmanları yok edecektir. O halde göklerin ve yerin sarsılması, Tanrı'nın halkına zulmeden dünyevi güçlerin ve daha da önemlisi, dünyevi güçlerin arkasında duran ve onları kontrol eden kötü güçlerin (Şeytan ve düşmüş meleklerin) yok edilmesi anlamına gelir.

Bir gün adaletin sağlanacağı ve dünyamızda bu kadar yaygın olan kötülüğün bir gün yok edileceği vaadi neden hepimiz için, özellikle de doğrudan kötülüğün elinde acı çekenler için bu kadar umut verici bir vaattir?

Sarsılmaz Bir Krallık

Tanrı, gökleri ve yeri “sarsacağı”, yani düşman milletleri yok edeceğini bildirmiştir. Ancak bazı şeyler vardır ki bunlar sarsılmaz ve yıkılmazdır.

Mezmurlar 15:5, Mezmurlar 16:8, Mezmurlar 21:7, Mezmurlar 62:2, Mezmurlar 112:6 ve İbraniler 12:27’yi karşılaştırm. Sarsılmayacak şeyler nelerdir?

İbraniler 12:27’nin birçok modern tercümesi, göklerin ve yerin sarsılmasının, bunların ortadan kaldırılacağı ve sonsuza dek yok olacağı anlamına geldiğini ileri sürer.

Ancak Kutsal Kitap, Tanrı’nın yeni gökler ve yeni bir yer yaratacağı konusunda açıktır (*Yêşaya 65:17, Vahiy 21:1–4*) ve diriltiip bu yeryüzünde yeni bir bedene sahip olacağız (*1. Selanikliler 4:13–17, Filipililer 3:20*). Dolayısıyla “sarsma” yaratılışın tamamen ortadan kaldırılmasını değil, temizlenmesini ve yenilenmesini ifade eder. Burada olan yeniden yaratılacak ve kurtarılanların yaşayacağı yer orası olacaktır.

Ancak yok olmayacak ve sarsılmayacak bazı şeyler vardır. Bu sarsılmayacak ve yok olmayacak şeyler doğrulardır. Tanrı’ya güvendikleri için sarsılmazlar. Yaradan onları ayakta tutar ve yaşayacakları konusunda güvence verir.

İbranilerde kalcılığın ve istikrarın İsa ile ilişkili olduğuna dikkat edin. İbraniler 1:10–12 İsa hakkında şunları söyler:

“Ya Rab, başlangıçta Dünyanın temellerini sen attın. Gökler de senin ellerinin yapıtıdır. Onlar yok olacak, ama sen kalcısın. Hepsi bir giysi gibi eskiyecek. Bir kaftan gibi düreceksin onları, Bir giysi gibi değiştirilecekler. Ama sen hep aynı-sın, Yılların tükenmeyecek.” İbraniler ayrıca, İsa’nın kâhinliğinin sonsuza dek sürdüğünü (*İbraniler 7:3, 24*) ve kurtarılanların mirasını aldığını (*İbraniler 10:34*) söyler. Son yargıda, “İsa’ya” sınıksız sarılanlar sarsılmayacaktır (*Mezmurlar 46:5*).

İbraniler 12:28 ayrıca “sarsılmaz bir krallık” alacağımızı söylüyor. Bu, kutsalın krallığına ‘sonsuza dek ellerinde tutacaklar’ diyen Daniel 7:18’e bir göndermedir. Daniel 2:44’te sözü edilen “hiç yıkılmayacak” krallık budur. Bu krallık Oğul’a aittir ancak O bu krallığı bizimle paylaşacaktır. Vahiy 20:4, bize zulmeden kötü güçleri O’nunla birlikte yargılayacağımızı söyler (*1. Korintliler 6:3*).

Sarsılma açısından şu an ne kadar iyisin? O kadar iyi değilseniz, bu önemli alanda yardım almak için hangi seçimleri yapabilirsiniz? (Efesliler 4:14’e bakın.)

Minnettar Olalım

İbraniler kitabı, bizim için yaptığı tüm harika şeyler için Tanrı'ya uygun cevabın, O'na uygun bir tapınma türü sunarak şükran göstermek olduğunu söyleyerek bu bölümü bitirir.

İbraniler 12:28 ile İbraniler 13:15, 16'yı karşılaştırın. Tanrı'ya uygun olan tapınmayı nasıl sunuyoruz?

Eski ahit sisteminde hayvanların kurban edilmesi, insanların tövbe ve şükran gösterme şekliydi ancak bu kurbanlar, tapınmayı yapanın yüreğindeki şükran ve tövbenin bir göstergesi olacaktı. Böylece Tanrı, Mezmurlarda ve peygamberler aracılığıyla O'nu gerçekten hoşnut edenin hayvanların kanı değil, tapınan kişinin şükranları, iyi işleri ve doğruluğu olduğunu bildirdi (*Mezmurlar 50:7-23, Yeşaya 1:11-17*).

Böylece Pavlus, O'nu memnun eden hakiki tapınma yöntemleri olan övgü, itiraf, şükran ve iyi işlerden oluşan sunular sunarak bizi gökteki tapınakta Tanrı'ya tapınmaya çağırır. Biz bu kurbanları bu dünyada sunarız ama onlar göklerde Tanrı'yı hoşnut eden şeyler olarak kabul edilir. Bu nasihat, yazarın, İsa'nın adının ikrarı için mektup boyunca yaptığı tüm çağrılarını (*İbraniler 3:1, İbraniler 4:14, İbraniler 10:23*) ve O'nun iyi işler yapmaya devam etmemiz yönündeki teşviklerini kapsar (*İbraniler 6:10-12; İbraniler 13:1, 2, 16*).

Pavlus'un dinleyicilere "Allah'a hoşnut edici bir şekilde" bir tapınma (İbraniler 12:28) çağrısı, imanlıların şu an gerçekten İsa'nın kurban edilmesi aracılığıyla yetkinleştirilmiş ve kutsallaştırılmış bir kâhinlik ulusu olduklarını ima eder (*İbraniler 10:10-14, 19-23*). Bu, Tanrı'nın İsrail için, kurtuluşun iyi haberini dünyaya duyurabileceği kâhin bir ulus olacakları şeklindeki asıl amacını yerine getirir (*Mısır'dan Çıkış 19:4-6; 1. Petrus 2:9, 10; Vahiy 1:6; Vahiy 5:10*).

İbraniler 13:1-6, iyilik yapmanın ve elimizdekileri paylaşmanın ne anlama geldiğini pratik terimlerle açıklar. Bu, tıpkı İsa'nın bize kardeşçe sevgi gösterdiği gibi, kardeşçe sevgi göstermek anlamına gelir (*İbraniler 2:11, 12*). Misafirperver olmak, tutsak olanlara veya kötü muamele görenleri ziyaret etmek (*İbraniler 13:3*), zina ve açgözlülüğü reddetmek demektir.

İyi işleri düşünmek ve sahip olduklarımızı Tanrı'ya tapınmamızın bir parçası olarak paylaşmak neden önemlidir? Aynı zamanda, Tanrı'ya olan ruhsal sunularımızın yozlaşmasına giden asıl yolları nelerdir? (*Yeşaya 1:11-17*)

EK ÇALIŞMA: “Birinci ve ikinci diriliş arasındaki 1000 yıl boyunca kötülerin yargılanması gerçekleşecektir. Pavlus bunu ikinci gelişi izleyen bir olay olarak değerlendiriyor (1.Korintliler 4:5). Doğru olanlar, krallar ve kahinler olarak hüküm sürecekler. Yuhanna şöyle anlatıyor: “Bazı tahtlar ve bunların üzerinde oturanları gördüm. Onlara yargılama yetkisi verilmişti. İsa’ya tanıklık ve Tanrı sözü uğruna başı kesilmiş olanların canlarını da gördüm. Bunlar, canavara ve onun putuna tapmamış, alınları ve elleri üzerine onun işaretini almamış olanlardır. Hepsisi dirilip Mesih’le birlikte bin yıl egemenlik sürdüler. İlk diriliş budur. Ölülerin geri kalanı, bin yıl tamamlanmadan dirilmedi. İlk dirilişe dahil olanlar mutlu ve kutsaldır: İkinci ölümün bunların üzerinde hiçbir yetkisi yoktur. Tanrı’nın ve Mesih’in kahinleri olacaklar ve O’nunla birlikte bin yıl egemenlik süreceklerdir” (Esinleme 20:4-6). O zaman kutsallar dünyayı yargılayacaktır (1.Korintliler 6:12). Mesih’le birlikte kötüler yargılayacaklar, bedende yapılan işlerin karşılığını vereceklerdir. Kötülerin, işlerine göre çekmeleri gereken acılar, ölüler kitabındaki adlarının karşısına yazılacaktır.”

“Şeytan ve kötü melekler, Mesih ve halkı tarafından yargılanacaktır. Pavlus, “Melekleri bile yargılayacağımızı bilmiyor musunuz?” diye soruyor (1.Korintliler 6:3). Yahuda şöyle duyuruyor: “Yetkilerinin sınırı içinde kalmayıp kendilerine ayrılan yeri terk etmiş olan melekleri, büyük yargı günü için çözülmez bağlarla bağlayarak karanlığa hapsedti” (Yahuda 6).” —Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 348.

Tartışma Soruları:

1. Kutsalların kötülerin yargısına dahil olmaları hakkında (1. Korintliler 6:3, Yahuda 6) Tanrı ne söylüyor ve O bize günah ve kötülükle nasıl başa çıktığı konusunda bize iyiliğini ve adaletini göstermekte ne kadar şeffaf olacaktır?
2. Mısır’dan Çıkış 32:32, Mezmurlar 56:8, Mezmurlar 69:28, Mezmurlar 139:16, Yeşaya 4:3, Daniel 12:1, Malaki 3:16, Luka 10:20, Vahiy 13:8 ve Vahiy 17:8’i okuyun. Bunlar, Tanrı’nın göklerdeki kitaplarına yapılan atıflardır. Bu kitaplarda ne tür şeyler kayıtlıdır? Örneğin, Tanrı’nın gözyaşlarımızın bile kaydını tutması neden önemlidir? (Mezmurlar 56:8) Tanrı her şeyi biliyorsa, bu tür kitapların veya kayıtların amacı nedir?
3. İbranilerin mektubun argümanını Daniel 7’nin vaatlerine bir bağlantıyla bitirmesinin neden önemli olduğunu düşünüyorsunuz? İsa’nın gökteki hizmeti bağlamında bu bağlantılar neden önemlidir? Daniel 7, tüm dünyevi ve düşmüş şeylerin sonu hakkında bize ne öğretiyor?

Mükemmel Sağlık

Yazan: *Andrew McChesney*

Noy, Laos'ta bir aileye ait kahve tarlasında 100'den fazla işçiyi yöneten eden zengin bir kadındı. Ama daha sonra köyde yaşamını devam ettirirken belirsiz bir hastalığa yakalandı.

Doktoru hastalığı teşhis edemedi.

Noy, güney Laos'ta birçok tıp doktoruna gitti ama kimse yardım edemedi.

Sağlığı giderek daha da kötüleşti, ta ki yürüyemeyene ve yatağına kapanana kadar. Hatta, neredeyse aklını kaybediyordu. Çoğu zaman, kendi ailesindeki insanları hatırlayamıyordu.

Tüm çalışanları maaşlarını ödenmediği için işten ayrıldı. Köylüler ona ve kocasına hayatta kalamayacağını söyledi.

Noy'un hayatının bu zayıf noktasında, Laos'un başkenti Vientiane'den bir ziyaretçi geldi. Ziyaretçi, Noy gibi bir Hristiyan değildi, ancak oğlu ve gelini Yedinci Gün Adventisti idi. Noy'a İsa'yı anlattı.

"Belki İsa hayatınızı kurtarabilir" dedi.

Noy, kocasının yardımıyla güneydeki bir Adventist pastörünün telefon numarasını buldu ve yardım için onu aradı.

Pastör, Noy'un köyüne gitti ve onunla dua etti.

Noy dua ile cesaretlendirildi ve geçici olarak Vientiane'ye taşınmaya karar verdi. Adventist kilise üyeleriyle tanışmak ve onları tanımak istiyordu.

Geldiğinde yataktan kalkamadı ve net bir şekilde düşünmek için mücadele etti. Kilise üyeleri onunla düzenli olarak buluşup dua ettiler. Yavaş yavaş, sağlığı düzeldi, oturmaya, kalkmaya ve yürümeye başladı.

Hastalandıktan beş ay sonra Noy, sağlıklı bir şekilde memleketine döndü.

Köylüler gördükleri karşısında şaşkına döndü. Ölmesini beklemişlerdi ama o yaşıyordu ve tamamen iyileşmişti. Şaşırmışlardı, ona ne olduğunu sormuşlardı.

Noy, "İsa beni ölümden kurtardı" dedi.

Şimdi birçok köylü, O'ndan dileyen herkesi iyileştirebilen güçlü doktor İsa hakkında daha fazla bilgi edinmekle ilgileniyor.

Müjdenin Laos halkına ve Güney Asya-Pasifik Bölümündeki diğer ülkelere yayılmasına yardımcı olacak Sebt Okulu misyon sunularınız için teşekkür ederiz. Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusunun bir kısmı, Laos'ta bir ilkokul açılmasına yardım edecek.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go (Gideceğim)" stratejik planının 2 No'lu Misyon Hedefini göstermektedir: "Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek... IWillGo2020.org adresinde daha fazla bilgi edinin.

Kardeşlik Sevgisi Sürekli Olsun

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 13, Romalılar 12:13, Efesliler 5:3-5, 1. Petrus 5:1-4, İbraniler 2:9, İbraniler 4:16, Galatyalılar 2:20.

HATIRLAMA METNİ: “Kardeşlik sevgisi sürekli olsun” (İbraniler 13:1).

İbraniler 13.bölüm’de elçi şu öğüdü verir: “Kardeşlik sevgisi sürekli olsun” (İbraniler 13:1). Mektubu boyunca, Kralın, Başkâhinin, İsa’nın ve O’nun kardeşlerinin ev halkından olduğumuzu doğrular. Yazar, mektubun yazıldığı topluluğu yalnızca İsa ile bire bir ilişki içinde kurtuluşları üzerinde çalışan bir grubun kişisi olarak değil, birlikte kurtulmuş bir aile ya da ev halkı olarak tasavvur eder. Pavlus, İsa’nın işini bizler için “kardeşlik sevgisi” olarak nitelendirdi: “İsa onlara “kardeşlerim” demekten utanmıyor” (İbraniler 2:11). Bu nedenle, imanlılar, İsa’nın onlar için yaptığını birbirleri için yapmalıdırlar.

Mektup boyunca kardeşlik sevgisi, hiç kimse Tanrı’nın lütfundan mahrum kalmasın diye “birbirinizi her gün cesaretlendirin” der. (İbraniler 3:13; İbraniler 10:24, 25; İbraniler 12:15-17). 13. bölümde çok sayıda unsur vardır. Bu unsurlar şunlardır: misafirperverlik (İbraniler 13:2), mahkumları ziyaret etmek ve destekleme (İbraniler 13:3), evliliğe saygı gösterme (İbraniler 13:4), ağgözlülüğten kaçınmak (İbraniler 13:5, 6), kilisenin liderlerini anımsamak ve onlara itaat etmek (İbraniler 13:7-17) ve yazanın kendisi için dua etmek (İbraniler 13:18, 19).

*26 Mart Sebt Günü’ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

Tanrı'nın Halkını Gözetmek

İbraniler 13:1, 2; Romalılar 12:13; 1 Timoteos 3:2; Titus 1:8; ve 1 Petrus 4:9'u okuyun. İlk kilisede misafirperverliğin rolü neydi?

Hristiyanlık, genellikle hem Hristiyanların hem de Hristiyan olmayanların misafirperverliğine dayanan, dört bir yanda gezen bir hareketti. Misafirperverlik göstermeyi "unutma" talimatı muhtemelen sadece birini içeri almayı düşünmeme ile ilgili değil, kasıtlı ihmal hakkındadır.

Pavlus'un aklında sadece iman kardeşleri için misafirperverlik yoktur. Mektubu yazdığı topluluğa, yabancıları misafir ederken bazılarının farkında olmadan melekleri misafir ettiğini hatırlatır (*İbraniler 13:2*). Muhtemelen düşündüğü şey üç adamın İbrahim ve Sara'yı ziyaret etmesiydi (*Yaratılış 18:2-15*). Misafirperverlik göstermek, malları başka biriyle paylaşmak ve başkalarıyla acı çekmek anlamına gelir ki bu da, İsa'nın bizim için yaptığı şeydir (*İbraniler 2:10-18*).

Hapishanedekilere karşı kardeşlik sevgisi, imanlıların sadece mahkûmları dualarında hatırlamalarını değil, aynı zamanda maddi ve manevi destek yoluyla destek vermelerini de söyledi. Mahkûmların kasten ihmal edilmesi konusunda bir tehlike vardı. Toplum tarafından mahkûm edilenlere maddi ve manevi destek verenler kendilerini onlarla özdeşleştirdiler. Bir anlamda onlarla "ortak" oldular ve kendilerini toplumsal istismara karşı savunmasız bıraktılar (*İbraniler 10:32-34*).

Pavlus'un teşviki, okuyucuları mahkûmlar konusunda cesaretlendirmek için imgeler ve dil kullanır. İlk olarak, yazar, okuyucuların geçmişte hapsedilmiş kardeşleri için kendi desteğini anımsar. "Aşağılanarak, acılara itilerek sergilenmiş, "arkadaş" ya da "paydaş" olmuşlardı (*İbraniler 10:33*). İkinci olarak bu, "kötü muamele" dili, "Geçici bir süre için günahın zevkini almaktansa, daha ziyade Tanrı'nın halkıyla birlikte elem çekmeyi" seçen Musa örneğini hatırlatır (*İbraniler 11:25*). Son olarak ise Pavlus, kardeşlik sevgisi gayesini ele alır. Okuyuculara onların da "bedende olanlar" olduklarını hatırlatır (*İbraniler 13:3*). Aynı insani koşulları paylaşırlar ve başkalarına, aynı koşullarda olsalar kendilerine nasıl davranılmasını istiyorlarsa öyle davranmalıdırlar; yani hapsedilmiş olanlara. O halde insanlar mahkûmlara terk edilmediklerini göstererek maddi ve manevi destek sağlamalıdır.

Kilise üyesi olsun ya da olmasın, hapiste olanlar için daha neler yapabiliriz?

Açgözlülük ve Cinsel Ahlâksızlık

İbraniler 13:4, 5, Luka 16:10–18; 1 Korintliler 5:1; Efesliler 5:3–5; ve Koloseliler 3:5'i okuyun. Bu parçalarda hangi iki günah birbiriyile ilişkilidir?

Pavlus, mektubu yazdığı topluluğu cinsel ahlâksızlığa ve açgözlülüğe karşı uyarır çünkü bunlar kardeşlik sevgisine yönelik iki ciddi tehdittir. Ashında, Yeni Ahit yazarları ve eski ahlâkçılar, aralarında bir bağlantı olduğunu belirttiler.

Pavlus'un onurlu olan evliliğe yaptığı çağrı, bunu küçültecek her şeyden sakınılması anlamına gelmekteydi. Bu sakınma, hem evlilik sözünü çiğnemekten hem de sebepsiz boşanmalardan kaçınmayı içeriyordu (Matta 19:9 ile karşılaş-tırın). Evlilik kurumunu lekesiz tutmanın nasihatı, evlilik dışı cinsel ilişkiler yoluyla evliliğe saygısızlıktan sakınmayı ifade eder. Yeni Ahit'te "fuhuş yapanlar" ifadesi cinsel ahlâksızlığın her biçimine atıfta bulunur (1. Korintliler 5:9–11; 1. Korintliler 6:9, 10; Efesliler 5:5; 1. Tımoteos 1:9, 10; Vahiy 21:8; Vahiy 22:15). Ayrıca, Greko-Romen toplumu cinsel etik konusunda oldukça gevşekti. Çifte standart yaygındı; Bu, insanların ihtiyatlı oldukları sürece cinsel ilişkilerinde serbest olmalarına izin verdi. Ancak Pavlus, Tanrı'nın zina işleyenleri yargılayacağı konusunda uyarır. İmanlılar, sosyal düzenlerinin kendi etik ölçülerinin oluştur-masına izin vermemelidir.

"Çünkü bütün kötülüklerin bir kökü para sevgisidir; bazıları bunu çok arzu ederek imandan saptılar ve bir-çok üzüntülerle kendilerine elemli işkenceler ettiler" (1. Tımoteos 6:10).

Bu kötülüğe karşı savunma, Pavlus'un birkaç mektupta teşvik ettiği bir tutumdur. İlk olarak, sahip oldukları şeylerden "yetinme"miz gerekir (*Ek olarak: 2. Korintliler 9:8; Filipililer 4:11, 12*). Ayrıca Hristiyanlar, Tanrı'nın imanlıyı "asla terk etmeyeceği" "asla yüzüstü bırakmayacağı" vaadine inanmalı ve benimse-melidir." (*İbraniler 13:5*). Bu vaat birçok yerde ve zamanda O'nun halkına verildi ve bugün bizim için mevcuttur (*Yaratılış 28:15; Yasa'nın Tekrarı 31:6, 8; Yésu. 1:5; 1. Tarihler 28:20*). O halde imanlılar, Tanrı'nın vaadine Mezmurlar 118:6'daki şu sözlerle yanıt vermeye davet edilirler: "RAB benden yana, korkmam; İnsan bana ne yapabilir?" Mezmurlar 118'e yapılan bu atıf tam bir biçilmiş kaftandır çünkü mezmurcu, iman etmeyenlerin çektiği acılara rağmen, orada Tanrı'ya olan güvenini ifade etmiştir.

Çağdaş toplumun cinsel saflığı baltalamasının ve aynı zamanda insanın para sevgisini beslemesinin yolları nelerdir? Bu iki tehlikeli günaha karşı savunmamızı hangi pratik yollarla güçlendirebiliriz?

Liderlerinizi Anımsayın

İbraniler 13:7-17'yi okuyun. Liderlerimizle ilişkimiz nasıl olmalı?

İbraniler 13:7-17, topluluk önderlerine saygı duyma ve riayet etme konusunda bir teşvik içerir. Onlara Tanrı'nın sözünü söyleyen geçmişin liderlerini "anımsamak" için bir çağrıyla başlar ve şimdiki önderlere "riayet etmek" için bir çağrıyla biter (*İbraniler 13:17*). Geçmişin liderleri büyük olasılıkla sözü ilk kez vaaz eden ve topluluğu kuranlardır. Onları "anımsama" çağrısı, sadece zihinsel bir anımsama ya da onları onurlandıran harici bir hürmet anlamına gelmez. Pavlus, davranışlarının sonucunu düşünerek ve imanlarını örnek alarak onları "anımsayın" der.

Pavlus için en büyük anımsama ve övgü eylemi imrendirmedir. Pavlus bu şekilde, topluluğun kurucu önderlerini, imanlıların itinayla düşünmesi gereken imanlı kahramanlar listesine ekledi. Bu liste, İbraniler 11'in iman kahramanlarını ve İbraniler 12'deki imanın en mükemmel örneği olan İsa'yı kapsamaktadır. Yazar ayrıca İsa'nın "dün, bugün ve sonsuza dek aynı" olduğuna dikkat çeker (*İbr. 13:8*). Zamanla değişen ve öğretileri "çeşitli" ve "garip" hale gelen sahte öğretmenlerle taban tabana zıtlık içindedir (*İbraniler 13:9*).

İbraniler 13:7'deki liderleri hatırlamaya yönelik çağrı, bölümün sonunda daha güçlü ifadelerle yeniden ifade edilir. İmanlılara, nefislerini gözettikleri için liderlere itaat etmeleri öğütlenir. Önderler burada, cemaatin, sürülerinin ruhsal esenliğinden sorumlu olan ve ruhsal durumları için Tanrı'ya hesap verecek olan pastörler olarak tanımlanır (*ayrıca bkz. 1. Petrus 5:1-4, 1. Korintliler 3:10-15*). Elbette bu fikir tüm kilise önderlerimiz için olduğu kadar bugün topluluğun tüm düzeyi için de geçerli olmalıdır.

Bağlam aynı zamanda bu liderlerin, "koyunların büyük Çobanı" olan İsa'nın (*İbraniler 13:20*) altında hizmet eden yardımcı çobanlar olduğunu söyler. Liderlerden gelen gözetim ve bağlılık ile üyelerden gelen itaat veya güvenin birleşimi sevinçle sonuçlanacaktır. Bu, önderlerin topluluğa "sevinçle" hizmet edebilecekleri veya topluluğun hikayesini kederle değil sevinçle Tanrı'ya verecekleri anlamına gelebilir.

Topluluğumuzdaki ve dünyanın dört bir yanındaki liderlerle olan lider-üye ilişkisini güçlendirmek veya geliştirmek için ne yapabilirsiniz?

Çeşitli Garip Öğretilerin Etkisine Kapılıp Sürüklenmeyin

**İbraniler 13:9; İbraniler 2:9; İbraniler 4:16; ve İbraniler 6:19, 20'yi karşılaştı-
rın. Lütuf nerede kazanılır? Yürekllerimiz nasıl güçlenir?**

İbraniler 13:9'da değinilen garip öğretiler ve yiyecekler arasındaki ilişki, muhtemelen temiz ve murdar yiyecekler arasındaki ayrıma atıfta bulunmamaktadır.

Peki ya neden?

İlk olarak, Pavlus mektupta temiz ve murdar yiyecekler arasındaki ayrımla alâkadar değil gibi gözükmektedir. Elçilerin İşleri 15'ten, ilk Hristiyan kilisesinin hem imanlıların lütufla kurtulduklarını (*Elçilerin İşleri 15:7-11*) hem de bazı yiyecek düzenlemelerine uymaya devam etmeleri gerektiğini (*Elçilerin İşleri 15:19, 20*) doğruladığını biliyoruz. Temiz ve kirli yiyecekler ve diğer Kutsal Kitap düzenlemeleri arasındaki ayrım, lütfa karşı değildir. Aslında Pavlus, yeni antlaşmanın yasayı yüreklere koyduğunu bildirir (*İbraniler 8:10-12*). Bununla birlikte, yazarın çok net olarak ortaya koyduğu şey, tapınaktaki hayvan kurbanlarının ve Levili kâhinlerin aracılığının yerini, İsa'nın üstün kurbanının ve kâhinsel aracılığının aldığıdır (*İbraniler 8:4, 5; İbraniler 10:1-18*).

İkinci olarak ise bağlam, Pavlus'un mektubu yazdığı topluluğu belirli yiyeceklerden kaçındıkları için değil, bir şekilde lütuf veya erdem elde etme umuduyla onları yedikleri için eleştirdiğini gösteriyor (*İbraniler 13:9*). Muhtemelen tapınaktaki hayvan kurbanlarının bir devamı olarak kutlanan ve ruhsal faydalar veya lütuf sağlaması gereken Yahudi ritüellerine veya kült yemeklerine katılmaya karşı uyarıda bulunmaktadır. Ancak yemekler aracılığıyla lütufun etkisini göremeyiz; lütuf sadece İsa Mesih'in kurban edilmesi ve O'nun kâhinliği aracılığı ile gelir. İmanlıların Mesih'in çarmıhından yiyebilecekleri "bir sunağı var"dır (*İbraniler 13:10*), (*Yuhanna 6:47-58*).

İbraniler'de "lütuf" Tanrı'nın tahtından gelir (*İbraniler 4:16*). Mesih aracılığıyla aracılık edilen bu lütuf, Tanrı'nın tahtına bağlı olan "sağlam ve güvenilir" olan bir "gemi demiri"dir, (İbraniler 6:19, 20'yi İbraniler 4:16 ile karşılaştırm). Yüreklimize kararlılık ve güven sağlayan, Mesih'in kurbanı aracılığıyla aldığımız işte bu lütuftur. Yürek bu şekilde "sabit kılındığında", yeni öğretiler tarafından "sürüklenmeyecek" (*İbraniler 13:9*) ve Tanrı'dan "uzaklaşmayacaktır" (*İbraniler 2:1*).

Mesih'in eksiksiz kurbanı üzerinde düşünün. Bu kurbanı yaptığımız herhangi bir şeyin "eklenmesi" fikri neden müjdeye ve İsa'da bulunan lütfa aykırıdır?

Ordugâhtan Dışarıya Çıkıp İsa'nın Yanına Gidelim

İbraniler 13:10–14, Markos 8:34, Matta 10:38, Luka 14:27 ve Galatyalılar 2:20'yi karşılaştırın. Ordugâhın dışına çıkıp İsa'nın yanına gitmek ne anlama gelmektedir?

Kapının dışındaki yer tüm orduhâhın en kirli yeriydi. Kurbanlık hayvanların leşleri orada yakılırdı (*Levililer 4:12*). Cüzamhılar da orduhâhtan çıkarılırdı (*Levililer 13:46*) ve dine küfredenler ve diğer suçlular orada idam edilirdi (*Levililer 24:10–16, 23; 1. Krallar 21:13; Elçilerin İşleri 7:58*). Bu düzenlemeler, Tanrı'nın varlığının orduhâh içinde olduğunu varsayıyordu. Tanrı onda “murdar” veya “yakışksız” herhangi bir şey görmek istemediğinden, murdar olan her şey dışarı atılırdı (*Çölde Sayım 5:3, Yasa'nın Tekrarı 23:14*).

İsa, Yeruşalim'in dışında çarşıta acı çekti (*Yuhanna 19:17–20*). Bu, O'nun üzerine atılan utanç vurgular (*İbraniler 12:2*). “RAB'be söven” biri olarak resmen mahkûm edildi ve bu nedenle İsrail tarafından inkâr edildi ve surların dışında öldürüldü (*Markos 14:63, 64; bkz. Levililer 24:11, 16*). İsa, “utanç” verici, “murdar” veya “yakışksız” biri olarak orduhâhın dışına atıldı (*İbraniler 12:2*). Ancak Pavlus imanlıları, İsa'nın katlandığı utanca katlanarak, İsa'yı kapının dışında takip etmeye teşvik eder (*İbraniler 12:2; bkz. İbraniler 13:13*). Mısır hazineleri yerine “Mesih uğruna aşağılanmayı” seçen Musa'nın izlediği yol da buydu (*İbraniler 11:26*).

Ancak çelişkili bir şekilde İbraniler, Tanrı'nın varlığının artık orduhâhın dışında olduğunu öne sürmektedir. İsa'yı orduhâhın dışında takip etme eylemi, yalnızca “O'nun uğradığı aşağılanmaya katlan”mak ya da utancına katlanmak değil, aynı zamanda “yanına gitmek” anlamına gelir (*İbraniler 13:13*). Bu tıpkı Musa'nın altın buzağı sorunundan sonra Tanrı'nın çadırını orduhâhtan çıkardığı zaman, “Rab'bi arayan” İsraililerin çölde “orduhâh”ın dışına çıkmaları gibidir (*Mısır'dan Çıkış 33:7*). Bu açıklama, İsrail'in altın buzağı olayında yaptıkları gibi, İsa'nın imansızlar tarafından inkâr edilmesi de Tanrı'nın inkâr edildiğini göstermektedir (*Mısır'dan Çıkış 32, 33*). Dolayısıyla ıstırap ve utanç yolu aynı zamanda Tanrı'ya giden yoldur.

Pavlus, mektubu okuyanları imanlarının “öncüsü ve tamamlayıcısı” (*İbraniler 12:2*) olarak İsa'yı takip etmeye davet ediyor ve onları mevcut ıstıraplarını “esenlik dolu salâhın meyvesini” verecek (*İbraniler 12:11*) olan geçici bir otorite olarak düşünmeye davet ediyor. Mimarı Tanrı olan “gelecekteki kenti” aramak için yozlaşmış bir şehri veya ordugâhi geride bırakıyorlar (*İbraniler 13:14; İbraniler 11:10, 16*).

“Ordugâhın dışında” İsa'yı takip etmek sizin için ne anlama geliyor? Çevrenizdeki şeylerden “ayıp” veya “utanç” getirebilecek İsa'da iman yaşamının bu yönleri nelerdir?

EK ÇALIŞMA: “Kutsal Ruh’un inişinden sonra, öğrenciler yaşayan Kurtarıcı’yı duyurmaya başladıklarında, tek arzuları canların kurtuluşuydu. Kutsallarla birlikteliğin tatlılığında seviniyorlardı. Şefkatli, düşünceli ve özveriliydiler, gerçeğin uğruna her şeyi feda etmeye hazırdılar. Birbirleriyle günlük ilişkilerinde Mesih’in kendilerine emrettiği sevgiyi gözler önüne seriyorlardı. Bencillikten uzak sözlerle ve eylemlerle bu sevgiyi başkalarının kalplerinde de tutuşturmaya çalışıyorlardı.

İmanlıların böyle bir sevgiyi her zaman beslemeleri gerekiyordu. Yeni emre gönüllü itaatle ilerlemeliydiler. Mesih’le, O’nun tüm isteklerini yerine getirebilmeleri sağlanacak kadar sıkı sıkıya birleşmeliydiler. Hayatları, onları kendi doğruluğuyla aklayabilecek olan Kurtarıcı’nın gücünü yüceltmeliydi.

Fakat kademeli olarak bir değişim geldi. İmanlılar başkalarında kusur aramaya başladılar. Hatalar üzerinde durarak, yıkıcı eleştirilere yer vererek, Kurtarıcı’yı ve O’nun sevgisini gözden kaybettiler. Dışa dönük törenlerin uygulanması konusunda sertleştiler, imanın uygulanmasından daha ziyade kuramsal bilgi üzerinde titizleştiler. Başkalarını suçlu çıkarma gayreti içinde, kendi yanlışlarını gözden kaçırdılar. Mesih’in emretmiş olduğu kardeşlik sevgisini kaybettiler, en üzücüsü de, bu kaybın farkında değillerdi. Mutluluğun ve sevincin hayatlarından gitmekte olduğunu ve Allah’ın sevgisini kalplerinden çıkarmış olduklarından çok yakında karanlıkta yürüyeceklerini fark etmediler.

Yuhanna, kardeşlik sevgisinin kilisede zayıflamakta olduğunu fark ederek, imanlılara bu sevgiyi olan sürekli ihtiyaçlarını hatırlattı. Kiliseye yazdığı mektuplara bu düşünceyle doludur. “Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim” yazıyor; “çünkü sevgi Tanrı’dandır. Seven herkes Tanrı’dan doğmuştur ve Tanrı’yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O’nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı’yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi.” —Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 472, 473.

Tartışma Soruları:

1. Hristiyan yaşamı genellikle İsa ile imanlı arasındaki kişisel, bireysel ilişki olarak kabul edilir. Ancak bu, Hristiyan yaşamının yalnızca bir yönüdür. Tanrı’nın bir grup gibi olan bizlere önderlik ettiğini hatırlamak neden önemlidir? Bu gruba karşı sorumluluklarımız nelerdir? Gruptan neler bekleyebilirim?
2. Bir toplulukta kardeş sevgisinin güçlü olduğunun en iyi göstergeleri nelerdir? Sebt Okulu sınıfınızda bir liste oluşturmaya hazır olun.
3. Gerçek kardeşlik sevgisi nedir? Özellikleri, nedenleri ve sonuçları nelerdir? Bunu sahte kardeş sevgisinden nasıl ayırt edersiniz?

Kıl Payı Kurtulmak!

Yazan: Saengsurin Phongchan

Tanrı beni çok seviyor.

Bir arkadaşım Avustralya'ya taşındığında, ara sıra Tayland'da anne babasını ziyaret etmeyi kabul ettim. Ebeveynlerin evini bulmak kolay olmadı. Yol tarifine bakmam gerekti ve evin benim evimden oldukça uzakta olduğunu öğrendim. İlk ziyaretim için sırt çantamı ve birkaç çantayı yiyeceklerle doldurdum. Yiyecekleri taşıırken, beni otogara götürmesi için üç tekerlekli bir tuk-tuk taksi çağırđım.

Yolculuğumuzun bir bölümünde tuk-tuk şoförü aniden, "Seni götüremem. Sana başka bir tuk-tuk çağırabilir miyim?" Fikrinin neden değıştiğı hakkında herhangi bir sebep vermedi. Ne yapabilirdim? İkinci bir tuk-tuk beni aldı ama şoför beni yanlış yere götürdü. Üçüncü bir tuk-tuk'a bindim.

Otobüs terminaline varmak yaklaşık iki saat sürdü. Geldiğimde hayal kırıklığı içindeydim. Otobüs terminaline her zamanki kısa ve basit yolculuk neden iki saat sürmüştü ve üç araç değıştirmiştim?

Biletçi bana, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

O kadar üzıldüm ki kimseyle konuşamadım, hatta bilet satıcısıyla bile.

"Sizinle sonra konuşalım." dedim arkamı dönerek.

Sakinleştikten sonra bir bilet aldım ve bir minibüse bindim.

Arkadaşımın ailesinin evine yaptığımız yolculuk sırasında yol kenarında harap olmuş bir minibüsün yanından geçtik. Şoförümüz yardım edip edemeyeceğini görmek için durdu. Minibüse geri dönerken, hüzünlü bir şekilde, kazada birkaç yolcunun öldüğünü söyledi.

"Bu güzergâhta bizden hemen önce ayrılan minibüs bu," dedi.

O anda, neredeyse o minibüste olacağımı hatırladım. Otobüs durağına ulaşmakta çok fazla gecikme yaşadığım için minibüsü kaçırmıştım.

Arkadaşımın ailesi beni görünce rahatladı. Kazayı duymuşlardı. Arkadaşımın annesi, "O minibüste olduğunuzu sandığımız için çok endişelendik," dedi.

"Rab çok iyidir" dedim. Sonra Hristiyan olmayan ebeveynlere gecikmelerle ilgili hikayemi anlattım.

"Seni koruyan Tanrı ya da melek gerçekten harika!" diye bağırdı arkadaşımın babası.

Evet, Tanrı beni çok seviyor.

Saengsurin Phongchan, Tayland'ın Nakhon Ratchasima kentindeki Yedinci Gün Adventistleri okulunda müdürdü ve üç yıl önce On Üçüncü Sebt Sunusunun bir kısmını aldı. Korat'taki Adventist Uluslararası Misyon Okulu'nun yeni bir liseye dönüşmesine yardımcı olan sunularımız için teşekkür ederiz.